

НОВ ПАТРУЛ

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

НОВ ПАТРУЛ

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

Сергей Лукяненко е най-успешният съвременен руски автор на научна фантастика и фентъзи. Носител е на редица награди, включително за най-добър писател на ЕВРОКОН 2003 г. Поредицата за Патрулите се радва на милиони почитатели по целия свят и постига известност дори в Холивуд, благодарение на филмите, заснети по нея.

10-годишният пророк Кеша е на път да изрече своето главно пророчество, но е твърде смутен от новопридобитите си магически способности, а по петите му е тайнственият Тигър. Дали това е достатъчно, за да мобилизира всички Висши магове от московския Нощен патрул? Защо силите на Мрака нямат претенции към новия пророк? Какво всъщност представлява едно главно пророчество и защо то е толкова важно за Сумрака? Жив ли е самият Сумрак? Може ли да бъде победен? И как са замесени във всичко това Висшият маг Антон Городецки и неговата дъщеря Надя? Както и в предишните книги от поредицата за Патрулите, Сергей Лукяненко заплита спираща дъха интрига и поставя трудни въпроси за същността на Доброто и Злото и за смисъла на човешкото съществуване.

На родителите ми.

Авторът

*Този текст е съмнителен за Делото на
Светлината.*

Нощен патрул

*Този текст е съмнителен за Делото на
Мрака.*

Дневен патрул

ЧАСТ ПЪРВА НЕЯСНИ ЦЕЛИ

ПРОЛОГ

Старши сержант Дима Пастухов беше добър полицаи.

Случваше се, разбира се, да възпитава наглеещите пияници с мерки, непредвидени по устав — например яки юмруци в зъбите или ритници. Но само в случай, че пияницата сериозно започне да си търси правата или откаже да го последва в изтрезвителното. Дима не се гнусеше от петстотинрубови банкноти, измъкнати от хохол^[1] или чурек^[2] без адресна регистрация — в края на краищата, щом полицейската заплата е толкова мизерна, нека нарушителите му плащат глобата лично. Той нямаше нищо против, ако в кръчмите на неговата територия вместо чаша вода му наляят коняк и му върнат хиляда рубли ресто от сторубловата банкнота.

В края на краищата, службата си е служба. Тя е и опасна, и трудна. И май не е особено престижна. Трябва да има материално поощрение.

Но затова пък Дима никога не измъкваше пари от проститутки и сутеньори. От принципни съображения. Нещо във възпитанието му му пречеше да се занимава с такива работи. Не водеше и без причина в изтрезвителното леко подпийнали, но запазили разсъдъка си граждани. А когато узнаеше за реално престъпление, без да се замисли се впускаше в преследване на грабителите, честно търсеше улики, подаваше рапорти за дребни кражби (ако пострадалите настояват, естествено), стараше се да запомни лицата на издирваните от полицията. Имаше в активите си задържани, включително истински убиец — заклал първо любовника на жена си, което е основателно; после жена си, което е разбираемо; а след това се нахвърлил с ножа върху съседа си, от когото научил за изневярата на съпругата си. Възмутеният от такава неблагодарност съсед се заключил в апартамента си и позвънил на полицията. Отзовалият се на обаждането Пастухов задържа убиеца, безсилно млатец желязната врата с хилавите си, макар и омазани в кръв интелегентски юмручета, а после дълго се бори с желанието си да измъкне на стълбите съседа провокатор и да му изтупа физиономията.

Така че Дима смяташе себе си за добър полицай — и не беше чак толкова далече от истината. На фона на някои от колегите си той изглеждаше прилежен, като милиционера Свирулкин от старата книжка за Незнайко в Слънчевия град.

Единственото петно в служебната биография на Дима бе свързано с януари 1998 година, когато той, все още съвсем млад и зелен, патрулираше заедно със сержант Камински в района на ВДНХ^[3]. Камински беше нещо като наставник на младия милиционер (тогава още се наричаха милиционери или просто „ментове“, нямаше го нито модното „полицай“, нито обидното „ченге“) и много се гордееше с тази своя роля. Съветите и поученията му се отнасяха главно за това как може да се заработи допълнително. Ето, и в онази вечер, когато видя бързащ от метрото към прехода за съседната станция пиян младеж (даже в ръката му имаше начената бутилчица евтина водка), Камински подсвирна радостно и партньорите тръгнаха да му пресекат пътя. По всичко личеше, че пияницата след малко ще се раздели с петдесетарка, а защо не и със стотарка.

Но нещо не се получи. Започна някакво безумие. Пияният ги погледна с неочаквано трезвен поглед (трезвен — хубаво, но в него имаше и нещо страшно, диво, като на отдавна разочаровало се от хората домашно куче) и посъветва партньорите да се напият самите те.

И те го послушаха. Отидоха при лавките (последните години на Елциновия бардак изтичаха, но водката все още се продаваше направо на улицата) и кикотейки се като побъркани, си купиха по бутилчица — същата като на пияницата, който им беше дал деловия съвет. После си взеха по още една. И по още една.

След три часа ги прибра — весели и остроумни — един от техните патрули. Това спаси Пастухов и Камински. Здравата си изпатиха, но все пак не ги изхвърлиха от милицията. Оттогава Камински съвсем затъна и се кълнеше, че срещнатият от тях пияница е бил хипнотизатор или дори екстрасенс. Пастухов не си позволяваше неоснователни обвинения към мъжа и не градеше напразни догадки. Но много добре го запомни.

Единствено с цел да внимава да не му попада на пътя.

Дали защото Пастухов добре запомни позорното напиване, или защото у него се пробудиха неочаквани способности, но след известно

време той започна да забелязва и други хора със странни очи. За себе си Пастухов ги наричаше „вълци“ и „кучета“.

В погледа на първите го имаше спокойното равнодушие на хищника — не злобно, не; вълкът разкъсва овцата без злоба, а по-скоро с любов. От такива Пастухов просто странеше, стараяйки се да не привлича вниманието им.

Вторите, приличащи повече на някогашния млад пияница, имаха кучешки поглед. Понякога виновен, понякога търпеливо-грижлив, понякога тъжен. Пастухов го смущаваше само едно — кучетата гледат така не стопанина си, а в най-добрия случай — детето на стопанина. Затова Пастухов странеше и от тях.

Доста дълго му се удаваше да ги отбягва.

Ако децата са цветята на живота, това дете беше цъфтящ кактус.

Започна да си дера гърлото още от минаването през плъзгащите се врати на „Шереметиево Д“. Майка му, почервеняла от яд и срам (явно писъкът не се разнасяше за първи път), го мъкнеше за ръката, но момчето се дърпаше назад, запъвайки се и с двата крака, и виеше:

— Не искам! Не искам! Не искам да летя! Маменце, не бива! Маменце, не искам! Маменце, самолетът ще падне!

Майка му отпусна ръка — и момченцето се строполи на пода, където остана да си седи: пълничко, разревано, грозно дете на десет години, облечено малко по-леко, отколкото би трябвало в Москва през юни — явно полетът, който им предстоеше, беше до топлите страни.

Един мъж се надигна в кафенето на двайсетина метра от тях, като едва не събори недопитата халба бира. Гледа няколко мига към момчето и вгълпяващата му нещо майка. После седна и каза тихо:

— Това е ужасно! Това е просто кошмар!

— И аз така мисля — подкрепи го младата жена, седнала срещу него. Остави чашката си с кафе и погледна с неприязън момченцето. — Бих казала даже — отвратително.

— Е, чак нещо отвратително не виждам — изрече меко мъжът. — Но че е ужасно... няма никакво съмнение...

— Лично аз... — започна девойката, но млъкна, забелязала, че мъжът не я слуша.

Той извади телефона си и набра някакъв номер. Тихо каза:

— Нуждая се от първо равнище. Първо или второ. Не, не се шегувам. Потърсете...

Прекъсна връзката, погледна към девойката и кимна:

— Извинявайте, спешно обаждане... Какво казвахте?

— Лично аз съм чайлд-фри — рече девойката с предизвикателство.

— Свободна от деца? Да не сте безплодна?

Девойката поклати глава:

— Широко разпространено заблуждение! Ние, които сме чайлд-фри, сме против децата, защото те заробват. Трябва да се избира — или си свободна горда личност, или си социален придатък към механизма за възпроизводство на населението!

— А! — кимна мъжът. — А аз си помислих... проблеми със здравето. Искях да Ви препоръчам добър доктор... А секса поне признавате ли го?

Девойката се усмихна.

— Е, разбира се! Да не сме някакви асексуални? Сексът, брачният живот — всичко това е хубаво и нормално. Просто... да се обвързваш с тези крещящи, тичащи...

— Мърляви — подсказа мъжът. — Нали също и мърлят непрекъснато. В началото не могат дори да си избършат сами задниците.

— Мърляви! — съгласи се девойката. — Точно така! Да прекараш най-добрите си години в обслужването на нуждите на недоразвити човешки индивиди... Надявам се, че не се каните да ми четете морал и да ме убеждавате, че ще се осъзная и ще се сдобия с куп деца?

— Не, не се каня. Вярвам Ви. Абсолютно сигурен съм, че ще изживеете живота си бездетна.

Покрай тях преминаха майката и детето, което или се беше поуспокоило, или — по-вероятно — просто се бе примирило, че полетът ще се състои. Майката полугласно го уговаряше — дочуваше се нещо за топло море, за хубав хотел и корида.

— О, Боже! — възкликна девойката. — Че даже и в Испания... Изглежда летим с един и същи полет. Представяте ли си, да слушам три часа истеричните писъци на този малък дебеланко!

— Предполагам, че няма да са три — каза мъжът. — Час и десет, час и петнайсет...

Върху лицето на девойката се изписа леко презрение. Мъжът изглеждаше доста преуспял, как можеше да не знае съвсем елементарни неща...

— Полетът до Барселона е три часа...

— Три часа и дващест минути. Е, да допуснем...

— А Вие закъде летите? — Девойката стремително губеше интерес към него.

— За никъде. Изпратих приятел. После седнах да изпия халба бира.

Девойката се поколеба.

— Тамара. Казвам се Тамара.

— А аз се казвам Антон.

— И Вие със сигурност нямате деца, нали, Антоне? — попита Тамара, на която никак не ѝ се искаше да изоставя любимата тема.

— А, защо? Имам. Дъщеря. Надка. Връстница на този... дебеланко.

— Тоест не пожелахте да позволите на съпругата си да остане здрава и свободна жена? — усмихна се Тамара. — Каква е тя?

— Съпругата ли?

— Е, не дъщерята, естествено...

— По образование е лекар. А иначе... вълшебница.

— Ето какво не обичам у вас, мъжете — рече Тамара, изправяйки се. — Пошлата сладникавост. „Вълшебница“! Но май сте доволни, че тя се бърхти над печката, пере пелени, не спи нощем...

— Доволен съм. Макар че сега никой не пере пелени, отдавна се използват памперси.

При думата „памперси“ лицето на девойката се изкриви, сякаш са ѝ предложили да изяде шепа хлебарки. Тя взе дамската си чанта и без да се сбогува тръгна към гишето за регистрация.

Мъжът сви рамене. Взе телефона, поднесе го към ухото си и той незабавно зазвъня.

— Городецки... Никак? Не, трето равнище по никакъв начин. Пълен чартър до Барселона. Може да се приеме, че това е второ... Не?

Той помълча. После каза:

— Тогава за мен едно седмо. Не, лъжа. Момчето има дарба за предвиждане от второ-първо равнище. Тъмните ще се противят със зъби и нокти... Една намеса от пето равнище — промяна на съдбата на един човек и един Различен... Добре, запишете ми го.

Той се изправи, оставяйки недопитата халба на масата. Тръгна към гишето на регистрацията, където пълничкото момченце нервно пристъпваше от крак на крак до майка си, застинала с каменно лице на мястото си в опашката.

Мъжът премина през пункта за проверка (кой знае защо, никой дори не опита да го спре) и се приближи към жената. Изкашля се учтиво. Срещна погледа ѝ. Кимна.

— Олга Юриевна... Забравихте да изключите ютията, когато гладихте шортите на Кеша...

Върху лицето на жената се изписа паника.

— Можете да излетите с вечерния чартър — продължи мъжът. — А сега по-добре се върнете вкъщи.

Жената дръпна сина си за ръката и се втурна към изхода. Момчето, за което тя, изглежда, беше напълно забравила, гледаше мъжа с широко отворени очи.

— Искаш да попиташ кой съм аз и защо майка ти ми повярва? — поинтересува се мъжът.

Погледът на момчето се замъгли — сякаш се взираше или вътре в себе си, или някъде много далеч навън, където не бива да надзъртат възпитаните деца (впрочем, и невъзпитаните възрастни не бива да надничат там, без да е необходимо).

— Вие сте Антон Городецки, Висш Светъл маг — каза момчето. — Вие сте бащата на Надка. Вие... Вие всички нас...

— Какво? — попита с жив интерес мъжът. — Какво, какво?

— Кеша! — извика жената, внезапно сетила се за сина си. Момчето потрепна, мъглата в очите му се разсея. То каза:

— Само че не знам какво значи всичко това... Благодаря!

— Аз всички вас... — изрече замислено мъжът, наблюдавайки как жената и детето се носят покрай стъклената стена на летището към пиацата с такситата. — Всички вас ви обичам. Всички вас ще ви убия. Всички вие сте ми в ръцете... Аз всички вас... Но как аз всички вас...

Той се обърна и бавно тръгна към изхода. На входа за „Зеления коридор“ се спря и погледна към опашката пред гишето за регистрация

за полета до Барселона.

Опашката беше голяма и шумна. Хората отиваха на море. Сред тях имаше много деца, много жени, много мъже, и даже една девойка чайлд-фри.

— Бог да ви спаси — каза мъжът. — Аз не мога.

Дима Пастухов тъкмо вадеше запалката си, за да даде огънче на партньора си Бисат Искендеров. Той си имаше своя запалка, просто така се беше получило при тях. Извади ли Дима цигара, Бисат бърка за огънче. Накани ли се да пуши азербайджанецът — Дима поднася запалката. Ако Пастухов имаше склонност към интеллигентска рефлексия, би могъл да каже, че по този начин те демонстрират един на друг взаимното си уважение, въпреки разминаването им в редица възгледи — като се започне от националните проблеми и се стигне до това коя кола е по-яка, „Мерцедес МL“ или „БМВ ХЗ“.

Ала Дима нямаше склонност към такива размишления. Двамата с Бисат караха фордове, предпочитаха немската бира пред руската водка и азербайджанския коняк и се държаха достатъчно дружелюбно един с друг. Така че Дима щракна бутона и изкара малкото езиче на пламъка, хвърли бегъл поглед към изхода на летището — и изпусна запалката, към която вече се беше понесла цигарата на приятеля му.

През вратата на зала „Заминаващи“ излизаше „куче“. Безопасен и интеллигентен на вид мъж на средна възраст. Пастухов беше свикнал да вижда такива, но това не беше просто „куче“, а онзи същият... от ВДНХ... от далечното минало... Сега не изглеждаше пиан, по-скоро — малко махмурлия...

Пастухов се извърна и бавно се наведе за запалката. Мъжът с очи на куче пазач мина покрай него, без да му обърне никакво внимание.

— Пи ли снощи? — попита Бисат със съчувствие.

— Кой? — измънка Пастухов. — А... не, просто запалката е хлъзгава...

— Ръцете ти треперят и целият си пребледнял — отбеляза партньорът му.

Пастухов най-накрая му даде огънче и с крайчеца на окото си видя как мъжът отива към паркинга. Извади цигара и си я запали сам — без да дочака Бисат.

— Странен си нещо... — рече Бисат.

— Да, подпийнах снощи — промърмори Пастухов. Погледна отново към сградата на летището.

Сега оттам излизаше „вълк“. С уверен хищнически поглед и твърда походка. Пастухов се извърна.

— Трябва да ядеш хаш^[4] сутрин — рече наставнически Бисат. — Само че истински хаш, от нашия. Арменският е отрова!

— Абсолютно еднакви са — отговори Пастухов, както обикновено.

Бисат се изплю презрително и поклати глава:

— Само на вид. А всъщност са напълно различни.

— Всъщност може и да са различни, но в действителност са еднакви — отговори Дима, гледайки подир „вълка“, който също тръгна към паркинга.

Бисат се обиди и млъкна.

Пастухов допуши цигарата с няколко дръпвания и отново погледна към вратата на летището.

Първата му реакция беше да се ядоса и даже да се възмути: „Какво, да не са си спретнали там купон?“.

После дойде страхът.

Този, който излезе през плъзгащите се врати и сега замислено се озърташе, не беше нито „куче“, нито „вълк“. Беше някакъв друг. Трети.

Такъв, който яде „вълци“ на закуска и „кучета“ на обяд. И си оставя най-вкусното за вечеря.

Пастухов кой знае защо го квалифицира като „тигър“. А на глас каза:

— Сви ме стомахът... отивам до клозета.

— Иди, аз ще попуша — отговори партньорът му, все още обидено.

Щеше да е странно Пастухов да вика Бисат със себе си в тоалетната. Нямахше време да му обяснява или да измисля нещо. Обърна се и бързо се отдалечи, оставяйки Искендеров на пътя на тигъра. „Какво ще му направи — просто ще мине покрай него и това е...“ — опитваше се сам да се успокои.

Обърна се чак на влизане в залата на летището.

Точно навреме, за да види как Бисат, небрежно козирувайки, спира „тигъра“. Партньорът му, разбира се, не ги различаваше, не ги

усещаше — не беше имал в миналото такъв инцидент като Пастухов. Но сега дори той усети нещо с онази милиционерска интуиция, която понякога помага да извадиш от тълпата някой невзрачен човечец, който има пушкало в таен кобур или нож в джоба.

Пастухов осъзна, че наистина го е свил стомахът. И се шмугна в безопасната, шумна, изпълнена с хора и куфари вътрешност на летището.

Тъй като беше добър полицаи, той се срамуваше. Но още повече се страхуваше.

[1] Хохол (жарг.) — пренебрежително наименование за украинец. — Бел.прев. ↑

[2] Чурек (жарг.) — пренебрежително наименование за жителите на бившите съветски републики, завършващи на „стан“. — Бел.прев. ↑

[3] ВДНХ (Выставка достижений народного хозяйства) — Изложба на достиженията на народното стопанство, огромен панаирен център в Москва. — Бел.прев. ↑

[4] Хаш — кавказко ястие, подобно на пачата, но с говежди вместо свински крака. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 1

— Относно сутрешното произшествие — Городецки ще доложи каква е ситуацията — каза Хесер, без да откъсва поглед от книгата.

Изправих се. Улових съчувствения поглед на Семьон. Започнах:

— Преди два часа изпратих за полета до Ню Йорк господин Уорнс. След като колегата ни премина през регистрацията и отиде да си купи водка от безмитния магазин...

— Вие какво, да не минахте с него след паспортната проверка, Городецки? — осведоми се Хесер, без да вдига поглед.

— Е, да.

— Защо?

— За да се уверя, че всичко с него ще е наред — изкашлях се аз. — Е, и да си купя това-онова от безмитния магазин...

— Какво именно?

— Две бутилки уиски.

— Какво... — Хесер откъсна поглед от масата.

— Шотландско. Едномалцово. „Гленливет“, дванайсетгодишно и „Гленморанжи“, осемнайсетгодишно... Но то е за подарък, аз лично смятам, че да се пие осемнайсетгодишно уиски е тежкарлък...

— От какъв зор? — изрева Хесер. — Що за... дребнави користни акции...

— Извинявайте, Борис Игнatieвич — казах аз, — но господин Уорнс пие като кон. И предпочита не „Бял кон“, а прилични едномалцови. Барът ми се изпразни. А утре ще дойде още някой гост — и Вие ще ми възложите да го приютя. Обаче заплатата не ми позволява да пазарувам уиски от „Азбука на добрия вкус“.

— Карай нататък — изрече Хесер с леден тон.

— След това седнах в бара да изпия халба бира.

— Отдавна ли пиете бира сутрин, Городецки?

— Вече четвърти ден. От момента на пристигането на Уорнс.

Семьон се изкикоти. Хесер се надигна и огледа всички, седнали на масата — десет Различни от поне трето равнище, или както казват ветераните, „ранг“.

— Ще обсъдим особеностите на посрещането на гости после. И така, Вие решихте да полекувате махмурлука си с бира. Какво стана после?

— Влезе жена с дете. Пълничко момченце на десет години, реве, та се къса. Молеше майка си да не летят, казваше, че самолетът ще се разбие. Е... разбира се, сканирах аурата му. Момчето се оказа неинициран Различен от високо равнище, минимум първо-второ. Съдейки по всичко — предсказател. Възможно е даже и да е пророк.

В залата настъпи леко оживление.

— И откъде такива смели изводи? — попита Хесер.

— Цветът. Интензивността. Блещукането... — Напрегнах се, изпращайки в пространството онова, което бях видял. Всички седнали се вторачиха в една празна точка над масата. Разбира се, не създавах никакво реално изображение, но съзнанието винаги услужливо търси някаква точка във въздуха, за да разположи там картината.

— Да допуснем — кимна Хесер. — Но все пак пророк...

— Предсказателят по принцип е лишен от възможността да види собственото си бъдеще. А момчето беше изплашено от собствената си смърт. Това вече е довод в полза на пророка... — каза тихо Олга.

Хесер кимна неохотно.

— Осведомих се дали имаме право на намеса от първо-второ равнище — спасяване на целия самолет. Уви, няхахме такова право. Тогава взех разрешение на пето равнище и извадих от полета момчето и майка му.

— Разумно — Хесер като че ли се поуспокои. — Разумно. Момчето контролираме ли го?

Свих рамене. Семьон деликатно се изкашля и вметна:

— Работим по въпроса, Борис Игнatieвич.

Хесер кимна и отново ме погледна.

— Има ли още нещо?

Поколебах се.

— Той направи още едно предсказание. Лично на мен.

— На Различен от Висше равнище? — уточни Хесер, кой знае защо.

— Пророк! — изрече почти весело Олга. — Наистина пророк!

Кимнах.

— Можеш ли да го изкажеш, Антоне? — попита Хесер, вече съвсем кротко и дружелюбно.

— Без проблем. „Вие сте Антон Городецки, Висш Светъл маг. Вие сте бащата на Надка. Вие... Вие всички нас...“

— А нататък?

— В този момент го прекъснаха.

Хесер промърмори нещо и започна да потропва с пръсти по масата. Аз чаках. Всички останали също чакаха.

— Антоне, не бих искал да се проявявам като неучтив... но сигурен ли сте, че сте седнали да пиете бира по своя собствена воля?

Обърках се. Дори не се обидих, а се обърках. Да попиташ Различен дали не е попаднал под действието на нечие внушение е доста сериозна работа. Все едно... е, все едно един човек да попита друг дали интимният му живот е добър. Разбира се, този въпрос е възможен между близки приятели. Но между началник и подчинен... при това в присъствието на други сътрудници... Е, ако неопитен Различен извърши неадекватна постъпка... тук въпросът „Ти със собствената си глава ли мислеше?“ е уместен. Но и тогава е риторичен. А да се обърнеш с такъв въпрос към Висш Различен...

— Борис Игнatieвич — казах аз, с ожесточение съдирайки от себе си всичките слоеве ментална защита, — вероятно с нещо съм дал основание за Вашите думи. Наистина, не разбирам с какво точно. От моя гледна точка — да, действвах единствено по своя собствена воля. Но ако се съмнявате, сканирайте ме, нямам нищо против.

Разбира се, това също беше риторична фраза. Абсолютно. По този начин човек, оказал се под някакво нелепо подозрение — например, че когато е бил на гости, е откраднал от масата сребърните лъжички — предлага да пребъркат джобовете му...

— Благодаря, Антоне, ще се възползвам от предложението ти — отвърна Хесер, изправяйки се.

В следващата секунда се изключих.

А после отворих очи.

В промеждутъка, разбира се, беше изминало някакво време — пет, десет минути. Само че аз не си го спомнях. Лежах на диванчето в кабинета на Хесер, което всички наричат иронично „плацдарм за мозъчен щурм“. Олга придържаше главата ми — и тя беше много,

много ядосана. Срещу мен на стол седеше Хесер — и той беше много, много смутен. В кабинета нямаше никого другиго.

— Е, как... трепереца твар ли съм, или имам право?^[1] — попитах аз.

— Антоне, най-смирено поднасям извиненията си — каза Хесер.

— Той вече се извини пред останалите присъстващи — добави Олга. — Антоне, прости на стария глупак.

Седнах и потърках слепоочията си. Главата не просто ме болеше, а изглеждаше удивително пуста и кънтеше.

— Кой съм аз? Къде съм? Кои сте вие? Не ви познавам! — промърморих аз.

— Антоне, моля те да приемеш извиненията ми... — повтори Хесер.

— Шефе, откъде решихте, че съм под чуждо влияние? — попитах аз.

— Не ти ли се струва странно, че след като си изпратил госта си, ти си решил да пиеш бира в смотано и скъпо кафене, макар че си знаел, че ти предстои да шофираш?

— Струва ми се. Но така се стекоха нещата този ден.

— А че именно в момента, в който внезапно реши да поостанеш на летището, пред очите ти е спретнало истерия момче предсказател?

— Животът се състои от съвпадения — философски отбелязах аз.

— А това, че самолетът благополучно е долетял до Барселона?

Ето тук ме хвана неподготвен.

— Как така е долетял?

— Нормално. Бръмчейки с мотора и поклащайки крила. Долетял, разтоварил хората и час по-късно отлетял обратно.

Поклатих глава.

— Борис Игнатиевич... Аз, разбира се, не съм предсказател. Но понякога проверявам целенасочено вероятността за едно или друго събитие... Момчето ревеше за катастрофа. Погледнах аурата му — Различен, неинициран, в спонтанен изблик на сила. Започнах да преглеждам линиите на реалността — самолетът падаше. С вероятност деветдесет и осем процента. Може би... е, нали няма абсолютно точни предсказания... Да не са изплували тези два процента?

— Да допуснем. А как още можеш да интерпретираш случилото се?

— Провокация — казах аз неохотно. — Напомпали са момчето със сила, окачили са му фалшива аура. Добре познат похват, Вие самият... Хм. Е, после детето изпада в истерия, чувам воплите му, започвам да проверявам вероятностите... да допуснем, че те също са изкривени.

— С каква цел? — попита Хесер.

— Да ни накарат да изхабим напразно правото си за намеса от първо равнище. Самолетът не е имал никакво намерение да пада, хлапето не представлява интерес. А ние, като последни идиоти, сме дали празен изстрел.

Хесер вдигна назидателно пръст.

— Но ние така или иначе нямахме право на намеса!

— Имахме — промърмори Хесер. — Имахме и имаме. Но то е запазено лично за мен. Ако се беше обърнал пряко към мен... щях да разреша намеса.

— Виж ти... — казах аз. — Е, в такъв случай... наистина е съмнително. А хлапето какво е?

— Пророк... — призна Хесер с неохота. — С голяма сила. И върху теб няма никакви следи от въздействие. Така че може би си прав.

— Но самолетът не е паднал — каза тихо Олга.

Никой не отговори.

— Пророците не грешат — рече Хесер след малко. — Момчето е пророк, тъй като е направило предсказания за своята съдба и за съдбата на Висш Различен. Но самолетът не е паднал. Ти не си се намесвал в събитията...

И в този момент загрях.

— А Вие всъщност не сте проверявали дали съм бил под влияние, или не — казах аз. — Проверявали сте дали не съм спасил самолета без разрешение.

— И това също. — Хесер дори не се смути. — Но не исках да изказвам тази причина пред колегите.

— Много благодаря.

Изправих се и тръгнах към вратата. Хесер изчака да я отворя и едва тогава се обади:

— Трябва да ти кажа, Антоне, че много се радвам за теб. Радвам се и се гордея.

— И за какво по-точно?

— За това, че не си се намесил без разрешение. И дори не си прибягнал до разни човешки глупости, като телефонни обаждания за бомба в самолета...

Излязох и затворих вратата след себе си.

Искаше ми се да изкреця или да ударя с юмрук в стената.

Но се държах. Бях невъзмутим и студен.

Та нали наистина не бях прибягнал до „разни човешки глупости“! Дори не ми беше хрумнало. Убедих се, че нямаме никаква законова възможност да спасим двеста души, и спасих един Различен и майка му.

Уроците са ми били от полза. Държах се като идеален Висш Различен.

И заради това се чувствах отвлатително.

— Антоне!

Обърнах се и видях Семьон, който бързаше да ме догони. Той изглеждаше леко смутен, като стар приятел, станал неволен свидетел на неловка и грозна сцена. Но бяхме достатъчно стари и близки приятели, за да му се налага да се престорва, че по случайност все още не си е тръгнал.

— Мислех, че ще ми се наложи да чакам по-дълго — поясни Семьон. — Е, учуди ни шефът, учуди ни...

— Той е прав — неохотно признах аз. — Ситуацията наистина е странна.

— Възложиха ми да поговоря с момчето, да го инициирам, да обоснова пред родителите му необходимостта да посещава нашето училище... общо взето — стандартна процедура. Искаш ли да отидем?

— Какво, намерихте ли го вече? — поинтересувах се аз. — Аз открих само името, не съм се занимавах по-нататък...

— Разбира се, че го намерихме! Антоне, дваисет и първи век е! Обадохме се в информационния ни център и попитахме кой не се е явил на еди-кой си полет до Барселона. След минутка Толик се обади с отговора. Инокентий Григориевич Толков, на десет и половина години. Живее с майка си... е, нали знаеш, че Различните се срещат статистически по-често в непълните семейства.

— Социалната депривация спомага... — промърморих аз.

— А аз съм чувал версията, че татковците усещат подсъзнателно, че детето е Различен, и напускат семейството — каза Семьон. — Накратко казано — страх ги е... Толкови живеят наблизко, до Водния стадион... ще отскочим ли?

— Не, Семьоне, няма да дойда — поклатих глава аз. — Ти и сам ще се справиш прекрасно.

Семьон ме погледна въпросително.

— О, всичко е наред! — казах аз твърдо. — Не се бой, не изпадам в истерия. Не отивам да запивам и не кроя планове да напусна Патрула. Отивам на летището да пообиколя там. Всичко е някак нередно, разбираш ли? Момче пророк изрича мъгливи пророчества, самолет, който би трябвало да падне, не се разбива... нещо не е наред!

— Хесер вече изпрати инспекция на „Шереметиево“ — уведоми ме Семьон.

Гласът му беше някак ехиден.

— Кого изпрати?

— Лас.

— Ясно — кимнах аз, докато спирах пред асансьора и натисках бутона за повикване. — Тоест Хесер не очаква нищо интересно.

Лас беше нетипичен Различен. Като се започне с това, че по-рано той нямаше никакви способности на Различен и такива не би трябвало да се появят. Но преди няколко години му се случи да изпита въздействието на заклинание от древната магическа книга „Фуаран“. Вампирът Костя, мой някогашен съсед и дори приятел, демонстрира на Лас, че с помощта на книгата е способен да превръща хората в Различни...

Най-странно ми се струваше дори не това, че Лас се превърна в Различен, а че се превърна в Светъл Различен. Не беше злодей, но имаше специфично чувство за хумор... а и възгледите му за живота биха прилягали по-скоро на Тъмен. Работата в Нощния патрул, към която той, изглежда, се отнасяше като към поредната шега, не го беше променила особено.

Но той беше слаб Различен. Началното, седмо равнище, с неопределени перспективи да израсне до пето-шесто (впрочем, Лас не се напъваше особено да реализира тази цел).

— Не бих казал — възрази Семьон. — Хесер не очаква нищо интересно в магически план. Ти нали беше там, не забележа нищо. Самият ти си Висш...

Намръщих се.

— Висш, висш — рече дружелюбно Семьон. — Нямах много опит, но имаш способности. Така че е безполезно да се дълбае в тази посока. А Лас ще погледне по друг начин на ситуацията. На практика — от гледната точка на човек. Главата му работи доста парадоксално... току-виж вземе да забележи нещо?

— Точно затова трябва да отидем двамата — казах аз. — А ти дерзай, иницирай пророка.

— Стани, и виж, и слушай^[2]... — Семьон влезе пръв в най-накрая пристигналия асансьор, и въздъхна — Ох, не обичам пророци и предсказатели. Изтърсят нещо по твой адрес — и после ходиш като глупак, размишляваш какво са имали предвид. Понякога такива страхотии си съчиняваш, а всъщност става въпрос за някаква пълна глупост, която, пфу, не си струва вниманието!

— Благодаря — казах аз. — Не се притеснявай... напълно съм спокоен в това отношение. Виж го ти него, пророк!

— Спомням си, че при нас в Петроград имаше един предсказател — подзе с готовност Семьон. — И ето, че през илядо деветстотин и шестнайсета, в навечерието на Новата година, го питаме за перспективите. И той ни казва...

Успях да хвана Лас на двора, тъкмо когато седаше в идеално измитата си мазда. При появата ми той искрено се зарадва.

— Антоне, нали не си много зает?

— Ами...

— Защо не отскочиш с мен до Шарик^[3]? Борис Игнatieвич ме праща да мина по твоите стъпки, да потърся нещо необичайно. Ще се включиш ли?

— Какво да те правя... — въздъхнах аз, сядайки на седалката до него. — Ще дойда. Ще си ми задължен, ясно ти е.

— То се знае — зарадва се Лас, палейки колата. — Нещо съм зле с времето, и без това днес ми се наложи да си променям плановете.

— Какви планове? — попитах, докато излизахме от паркинга.

— Ами, такава... — Лас леко се смути. — Днес се канех да се кръщавам.

— Какво?! — стори ми се, че ми се е причуло.

— Да се кръщавам — повтори Лас, гледайки в пътя. — Какво? Нали и ние можем да се кръщаваме?

— Кои „ние“? — уточних аз за всеки случай.

— Различните!

— Може, разбира се — отвърнах. — Това са един вид... духовни дела. Магията си е магия, а вярата...

Лас сякаш се отприщи:

— Ето и аз взех, че си помислих — дявол знае как там ще погледнат на това, че се занимавам с магия... аз по принцип винаги съм бил агностик, е, по-точно, екуменист с широк профил, но в един момент си помислих... по-добре да взема да се кръстя, за по-сигурно.

— В „Семейство Симпсън“ имаше един герой, дете за всеки случай хем спазваше Съботата, хем правеше намаз — не се стърпях аз.

— Не кощунствай — каза Лас строго. — Аз сериозно... Даже специално намерих църква в Подмосковието. В Москва, казват, всички попове са корумпирани. А в провинцията са по-близо до Бога. Обадох се вчера, поговорихме... е, едни познати ме препоръчаха там... Обещаха да ме кръстят днес, и Хесер изведнъж ми даде задача...

— Нещо много си се забързал — усъмних се аз. — Изобщо, готов ли си за тайнството на кръщенето?

— Разбира се — усмихна се Лас. — Купих си кръстче, Библия за всеки случай, две иконки...

— Чакай, чакай — заинтересувах се аз. Тъкмо изскочихме на „Ленинградка“ и се понесохме към летището. Лас, както обикновено, направи на колата заклинание „Ескорт“, и бързо-бързо започнаха да ни правят път. Не знам кой от шофьорите какво виждаше — някой бърза помощ, друг — патрулка с включена сирена, трети — правителствен ескорт, окичен с буркани като глупак с мобилни телефони, но всички живо ни освобождаваха пътя. — А научи ли символа на вярата?

— Какъв символ на вярата?

— Никео-Цариградския!

— А трябва ли? — развълнува се Лас.

— Добре, свещеникът ще ти подскаже — развеселих се аз. — Купи ли си кръщелна риза?

— Защо?

— Ами, когато излезеш от купела...

— В купела потапят само бебетата, няма да влизам в него!
Възрастните ги напръскват!

— Тъпак! — изрекох аз изразително. — Има специални купели за възрастни. Казват се баптистерии.

— Това при баптистите ли е?

— При всички.

Лас се замисли — карането на колата под прикритието на „Ескорта“ му позволяваше да не се напряга особено.

— А ако там има мадами?

— Те вече няма да са мадами за теб, а сестри во Христе!

— Ама ти лъжеш! — възмути се Лас. — Достатъчно, Антоне!

Извадих мобилния си телефон, замислих се за секунда и попитах:

— На кого от нашите се доверяваш?

— В духовен план ли? — уточни Лас. — Е... на Семьон ще му повярвам.

— Става — кимнах, набрах номера и пуснах високоговорителя.

— Да, Антоне? — откликна Семьон.

— Слушай, ти кръщаван ли си?

— Е, как може един руснак на моята възраст да не е кръщаван?
— отвърна Семьон. — Аз съм роден по царско време...

— А сега близък ли си до православната вяра?

— Е... — Семьон явно се смути. — Ходя на църква. Понякога.

— Кажи, как кръщават възрастните?

— Обикновено — както децата. Събличаш се — и три пъти главата под водата.

— Благодаря. — Прекъснах връзката. — Разбра ли? Тома... готов за тайнството...

— Какво още ще има там?

— Обръщаш се на запад, плюеш три пъти и казваш: „Отричам се от Сатаната!“.

Лас се разкикоти.

— Е, Антоне... Малко се поувлече! С кръщенето съм съгласен, избързах! Идеалният некорумпиран поп няма да пести вода. Но заставането с лице на запад... плюенето...

Отново набрах Семьон.

— Да? — откликна той с любопитство.

— Още един въпрос. Как протича обредът по отричането от Сатаната при кръщение?

— Заставаш с лице на запад. Отчето пита дали се отричаш от Сатаната и от делата му. Три пъти се отричаш на глас, плюеш на запад...

— Благодаря! — Отново прекъснах връзката.

Лас мълчеше, вкопчен във волана и гледайки пред себе си. Вече бяхме пресекли московското Околовръстно.

— Какви други сложни моменти ще има? — почти плахо попита той.

— Потапяш се, отричаш се — започнах да изброявам с пръстите на ръката си. — И третата крачка е... имай предвид, че в църквата всичко е по три пъти, защото Бог е триединен. Третата крачка е — излизаш от купела и обикаляш тичешком църквата три пъти, обратно на часовниковата стрелка...

— Гол? — ужаси се Лес. — Без гащи?

— Разбира се. Като Адам старозаветния, безгрешен преди вкусването на плода от Дървото на познанието!

Фразата се роди спонтанно, но звучеше доста убедително.

— Ами... щом трябва... — каза тихо Лас.

— Да беше влязъл в която и да е църква — смъмрих го аз. — Дори и корумпирана. И да си беше купил книжка с пояснения.

— Неудобно ми е да влизам в църква — призна си Лас. — Не стига, че не съм кръстен, но отгоре на всичко съм и вълшебник! Мамка му, дали да не отложа кръщенето? Щом трябва да тичам гол около църквата... ще походя на фитнес, ще се понапомпам...

— Добре, относно тичането около църквата — това не е истина — смилих се аз. — Но все пак бих те посъветвал да проявиш повече сериозност по въпроса.

— Колко сложно е всичко... — въздъхна Лас, завивайки към терминала. — Ние към „Д“ ли сме?

— Да, в новия — потвърдих аз.

— Какво пък, ще опитаме с Божията помощ! — каза Лас.

Осъзнах, че пламенността на новака не е угаснала у него.

[1] Перифраза на думи на героя Разколников от романа на Достоевски „Престъпление и наказание“. — Бел.прев. ↑

[2] „Стани, пророк, и виж, и слушай“ — откъс от стихотворението на Пушкин „Пророк“ (превод Хенри Левенсон). — Бел.прев. ↑

[3] Шарик — прозвище на летище „Шереметиево“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

На летището двамата с Лас се разделихме. Той отиде да общува с хората — способностите му бяха напълно достатъчни, за да му споделят всичко до дупка. На първо място на Лас му предстоеше да поговори с техниците, подготвили злополучния (или по-правилно ще е да се каже — късметлийския?) „Боинг“ за полет, после с диспечерите, и ако се получеше — и с екипажа. А аз отидох при дежурещите на летището Различни.

Както беше по устав, те бяха двама — Тъмен и Светъл. Нашия, естествено, го познавах — Андрей, младеж, пето равнище, появяваше се рядко в офиса, постоянно работеше на летището. Тъмния го бях виждал няколко пъти, когато на самия мен ми се беше налагало да летя донякъде или да се връщам отнякъде.

Разбира се, те вече бяха в течение на случилото се. И Андрей, и възрастният Тъмен на име Аркадий обсъдиха с удоволствие с мен историята със самолета — само дето не знаеха и не можеха да ми кажат нищо полезно. Сред Тъмните хлапето вече беше получило ироничното прозвище „Момчето, което не полетя“, това май беше всичко ценно, което научих. А освен това забелязах, че отношенията между Андрей и Аркадий са съвсем приятелски и мислено си отбелязах да препоръчам по-честа смяна на дежурните. По принцип приятелските отношения между Различните не са забранени. Случват се такива неща... аз самият бях приятел със семейство вампири, а в Петербург даже има уникално семейство от Светъл вълшебник и Тъмна прорицателка, наистина, и двамата не работят в петербургските Патрули... Но в случая с младия Светъл и опитния Тъмен се появяваше риск от нежелателно влияние.

Най-добре да се подсигурим.

С тази мисъл пообикалях още малко из летището, открих чакащ на опашката пред регистрацията вампир, от скука проверих регистрационния му печат — всичко беше наред. Теглеше ме отново да пийна една бира, но това вече би било прекалено. От друга страна...

сега не се налагаше да шофирам... улових се, че се мотая все по-близо и по-близо до бара.

За щастие се появи Лас — бодър и весел. С облекчение се извърнах от кафененцето и му помахах с ръка.

— Деветдесет и четири процента! — съобщи ми той радостно.

Повдигнах въпросително вежда — е, във всеки случай се опитах да изобразя именно това.

— Отдавна ме занимаваше въпросът колко хора си бъркат с пръст в носа, когато са сигурни, че никой не ги вижда. Та така, анкетирах точно сто души, и деветдесет и четири от тях си признаха!

За секунда ми се стори, че Лас се е побъркал.

— И ти пита хората за това, вместо да търсиш нещо странно?

— Защо „вместо“? — обиди се Лас. — Съвместно с това! Помисли си, как с минимално магическо въздействие да накараш хората първо да говорят истината, а после напълно да забравят за разпита? Представих се за социолог, който с разрешение на началството провежда анкета. Питам за всякакви странности, които са забелязали, как са прекарвали тази сутрин... общо взето, както си трябва. Всичко това под действието на „Платон“. А накрая задавах въпроса за бъркането в носа. Нали си наясно, че човек, който си е признал, макар и в анонимна анкета, че когато е сам, си чопли носа, ще се постарее колкото се може по-бързо да забрави цялата тази история. Хем е полезно за делото, хем получих отговор на въпроса си.

— За какво ти е този отговор? — попитах аз. — Хората, останали насаме, често извършват... е... не най-красивите постъпки. Да си чоплиш с пръст носа е, общо взето, дреболия.

— Разбира се — съгласи се Лас. — Та точно това е показателно! Мнозинството от хората ще отстоява с нокти и зъби такава глупава лъжа. Ще отрекат не това, че се заглеждат в незрелите нимфетки, че не си плащат данъците или злепоставят колегите си, а нещо банално, което не вреди на никого и е смешно — бъркането с пръст в носа! Това говори много за хората.

— Следващия път ги попитай за бъркането с пръсти на друго място — отвърнах мрачно аз. — Какво научи по случая?

Лас сви рамене.

— Самолетът е бил наред. Проверили са го както трябва, никакви забележки... между другото, ти знаеше ли, че самолетите

могат да бъдат допускани до полет, ако част от апаратурата им е неизправна? Във всеки случай към този не е имало никакви забележки. И самолетът е новичък, произведен преди три години, не някаква вехтория, закърпена от китайците.

— Тоест не би трябвало да падне? — уточних аз.

— Всичко е в Божиите ръце — сви рамене Лас и блесна с познаването на Библията — „Ни едно врабче няма да падне на земята без волята на нашия Отец!“ Още по-малко пък — самолет. Е... не е и паднал.

— Но нали момчето пророкува... — казах аз. — И вероятностните линии сочеха неминуема катастрофа... Добре. Самолетът е бил изправен, екипажът — опитен. Поне някакви странности имаше ли?

— Относно самолета — или изобщо? — уточни Лас.

— Изобщо.

— Ами... един тукашен полицай сутринта се наакал.

— Какво?

— Не успял да се добере до тоалетната. Изпуснал се в гащите. В помещението на дежурните са му намерили стара униформа. Измил се на душовете.

— Лас, защо те привличат все такива бруталности? — възмутих се аз. — Дори и наистина някой служител на МВР да е имал пристъп на дизентерия, това не значи, че трябва да се обсъжда... още по-малко пък — с ирония. Та ти си Светъл! Светъл Различен!

— Та аз съчувствам и на двамата полицаи — подхвърли небрежно Лас.

Сърцето ми се сви.

— На двамата? Да не са яли пирожки с месо в тукашното кафе?

— Не, при втория всичко с храносмилането е наред — успокои ме Лас. — Вторият се е побъркал.

Зачаках. Беше ясно, че Лас очаква уточняващи въпроси, и че напълно съзнателно излага информацията дозирано — за по-голям драматизъм.

— Не ти ли е интересно? — попита Лас.

— Докладвай по установения ред — помолих аз.

Лас въздъхна и се почеса по тила.

— Общо взето, нищо особено. Но някак си излиза извън рамките на рутината на всекидневния живот. Сутринта, някъде горе-долу по времето, по което си си тръгнал от летището, се е случила неприятност с наряда на патрулно-постовата служба. Единият полицай, Дмитрий Пастухов, тръгнал към тоалетната, но не успял да се добере дотам навреме. А вторият... вторият малко по-късно влязъл в помещението на дежурните, сложил на масата кобура си, документите, радиостанцията. Казал, че е изгубил интерес към работата в органите за опазване на обществения ред и си тръгнал. Началниците му засега дори не са съобщавали някъде. Надяват се, че ще размисли и ще се върне.

— Да тръгваме — казах аз.

— При кого първо?

— При онзи, дето не е успял да се добере до тоалетната.

— А при него няма нужда да ходим. Нали ти казах — измил се, преоблякъл се и се върнал на работното си място.

От пръв поглед по нищо не си личеше, че тази сутрин полицай Дмитрий Пастухов е попаднал в толкова деликатна, и, откровено казано, срамна ситуация. Само дето униформените му панталони при внимателно вглеждане изглеждаха възголеми, а и цветът им леко се различаваше от този на куртката.

Затова пък той изглеждаше просто великолепно. Одухотворено, би могло да се каже. Като милиционер от приказките, задържал бандита на местопрестъплението и получаващ от генерала часовник с гравирано „За храброст при изпълнение на служебния си дълг“. Като летец-изпитател, успял все пак да докара самолета с отказал двигател до аеродрума и усетил как колелата докосват меко земята. Като минувач, който гледа към рухналата зад гърба му — там, откъдето току-що е минал, — гигантска ледена висулка и с нелепа усмивка вади цигара от пакета...

Като човек, който е преживял смъртоносна опасност и вече е осъзнал, че е останал жив, но все още не е разбрал докрай защо...

Дмитрий Пастухов се разхождаше пред входа на летището, не по устав сложил ръце зад гърба си и гледайки наоколо някак много добродушно и дружелюбно.

Но докато двамата с Лас се приближавахме към него, върху лицето на полицаия се изписваше съвсем друго изражение.

Като на милиционер, на когото усмихващият се генерал казва: „Браво, браво... сигурно си знаел чий племенник арестувах — и не се уплаши? Герой...“.

Като на летец, в чийто самолет, вече плъзгащ се по бетона, със свиреп алчен пламък избухва резервоара с горивото.

Като минувач, който, докато размачква цигара, без да откъсва поглед от разбилата се ледена висулка, изведнъж чува над главата си: „Пази се!“.

Той се боеше от мен.

Той знаеше какъв съм аз. Е, може би не точно... но нямаше смисъл да се представям като проверяващ, журналист или санитарен лекар.

Той знаеше, че не съм човек.

— Лас, почакай тук — помолих аз. — По-добре сам...

Пастухов чакаше, без да се опита да се измъкне или да се направи, че не забелязва приближаването ми. Не посягаше към оръжието си, противно на моите опасения (не ми се искаше разговорът ни да започва толкова енергично). А когато аз се спрях на две крачки и въздъгнах дълбоко, той се усмихна неловко и попита:

— Ще разрешите ли да запаля?

— Какво? — обърках се аз. — Разбира се...

Пастухов запали цигара и жадно запуши. После каза:

— Една голяма молба... няма нужда да ме карате пак да се напивам. Ще ме изхвърлят от органите на реда! Сега при нас тече поредната кампания, гонят даже за идване на работа с махмурлук...

Зяпнах го за няколко секунди. А после в главата ми нещо прищрака и видях мрачна московска зима, мръсният сняг край пътя на Проспекта на мира, многобройните лавки при метростанцията на ВДНХ, двама приближаващи се към мен милиционери — единият по-възрастен, другият — съвсем младо момче...

— Извинявайте — казах аз. — Много ли пострадахте тогава?

Полицаят сви неопределено рамене. После каза:

— А Вие изобщо не сте се променили. Минаха тринайсет години... и дори не сте остарели.

— Ние остаряваме бавно — казах аз.

— Аха — кимна Пастухов и хвърли цигарата. — Не съм глупак. Всичко ми е ясно. Така че... казвайте направо какво Ви трябва. Или правете каквото трябва.

Страх го беше от мен. А и кой не би се страхувал от човек, който с една дума може да го накара да направи каквото си поиска?

Сведох поглед, улавяйки сянката си. Пристъпих в нея — и се озовах в Сумрака. Нямаше особена нужда от това, но все пак в Сумрака аурата се сканира по-прецизно.

Полицаят беше човек. Ни най-малки признаци на Различен. Човек, и то не от най-лошите.

— Разкажете, какво се случи тази сутрин? — попитах аз, връщайки се в нормалния свят. Пастухов примигна — навярно беше усетил диханието на Сумрака. Изобщо не би могъл да забележи изчезването ми за толкова кратко време.

— Двамата с Бисат стояхме тук — каза той. — Ей така... чешехме си езиците. Денят беше хубав... — По интонацията му се разбираше, че вече не смята така. — В този момент минахте Вие...

— Познахте ли ме, Дмитрий? — попитах аз. Наистина нямаше смисъл да му правя заклинание — той беше напълно искрен.

— Е, в първия момент просто разбрах, че сте от тези... — Полицаят неопределено махна с ръка. — А после Ви познах, да...

— Как разбрахте?

Пастухов ме погледна учудено.

— Ами... аз тези като Вас веднага ги разпознавам...

— Как?

Полицаят загоря.

— Какво, това да не е нещо рядко срещано? — попита той замислено.

— Не че е рядко. — Реших да не скривам нищо от него. — Но обикновено ни виждат същите такива Различни, каквито сме и ние. Разпознават ни по аурата.

— Аурата е нещо като светъл кръг около главата, нали? — смръщи чело Пастухов. — Мислех, че ги виждат само разните там психари. И шарлатаните.

— Не само около главата, не само психарите и шарлатаните. А Вие какво виждате?

— Аз ви познавам по очите! Още от първия път, когато се срещнахме... — изрече рязко Пастухов. — Вашите очи са... като на куче пазач.

Ако току-що не бях сканирал аурата му, щях да си помисля, че пред мен е някакъв странен слаб Различен, който възприема чуждите аури доста своеобразно. В края на краищата аурата наистина е най-силна около главата, а върху лицето най-силно излъчване имат очите. Може би по този начин откриваше Различните?

Но не, той не беше Различен, беше човек...

— Интересно — признах си аз. — Значи като на куче?

— Не се сърдете — сви рамене Пастухов. Той постепенно идваше на себе си.

— Че защо да се сърдя? Аз обичам кучетата.

— А има и такива, на които очите им са като на вълци — каза Пастухов.

Кимнах. Ясно. Значи по този начин виждаше Тъмните.

— Моля, продължете.

— Сутринта Вие минахте край нас — каза Пастухов. — Е... аз настръхнах, естествено. Кой знае защо, глупаво си помислих, че Вие сте ме запомнили, както аз Вас. От къде на къде, всъщност? Вие сигурно правите такива фокуси с хората всеки ден.

— Не — казах аз. — Не бива. Тогава ситуацията беше критична. А и аз самият... бях много млад и неопитен. Каквото се сетих, това и направих... Продължавайте.

Пастухов избърса потта от челото си.

— После премина и един вълк... е, това си е нещо нормално. Всеки ден виждам такива като вас на летището. А после излезе още един... и тогава се уплаших.

— Също „вълк“? — уточних аз.

— Не... — Пастухов пристъпи измъчено от крак на крак. — Никога не съм виждал такива. Нарекох го за себе си „тигър“. Той имаше такъв поглед... сякаш може да изяде когото си поиска, веднага, където го е видял... И аз... кой знае защо си помислих, че ще ме разкрие. Ще разбере, че го виждам. И веднага ще ме убие. Какви ги говоря, не само че съм си „помислил“, но и сега мисля така! Той щеше да ме убие. В същата секунда. Така че реших да се измъкна. Казах на партньора си, че ме е свил стомахът — и към тоалетната. Мислех си —

какво ще направи на Бисат? Та той не ви вижда! Обаче докато се отдалечавах, гледам — Бисат... спира този... тигър!

— Можете ли да го опишете? Тигъра?

Пастухов поклати глава.

— Видях го само отдалече. Мъж, на средна възраст, тъмни коси...

— Изобщо не обичам хора с такива белези — намръщих се аз. — Как видяхте погледа му от разстояние?

— Виждам погледите на всякакво разстояние — отвърна сериозно Пастухов. — Сам не знам защо.

— Националност?

Дмитрий се замисли.

— Навярно най-обикновена. Родом от европейската част.

— Тоест не кавказец, не азиатец, не скандинавец...

— Нито пък негър.

— Още нещо?

Пастухов затвори очи и се намръщи. Той искрено се стараеше.

— Нямаше багаж. Когато стоеше до Бисат, забелязах, че ръцете му са празни. Едва ли е долетял така, нали?

— Благодаря, това е интересно — казах аз. Разбира се, багажът всъщност би могъл да е и невидим. И самият аз веднъж качих на самолет невидим куфар, за да не плащам за свръхтегло...

Полицаят въздъхна и каза:

— Навярно трябваше да се върна. Само че стомахът наистина ме сви така, че се боях, че няма да успея да се добера до тоалетната... — Той млъкна, после продължи. — И не успях. Това сигурно вече го знаете.

— Да — кимнах аз.

— Изпуснах се в гащите — рече Пастухов обречено. — Е, ако беше някакво разстройство, дизентерия — на кой ли не му се е случвало? А при мен... без да има нищо... Докато се измия както мога, докато вляза при дежурните... там взех от една стара униформа панталони за смяна... Дежурният цвили, ясно, че до вечерта всички ще са научили... Върнах се на поста.

— И? — това ме интересуваше много повече, отколкото проблемите със здравето и реномето на Пастухов.

— Уж нищо. Бисат стои, усмихва се. Попитах го какво му е имало на онзи, когото е спрял. Бисат махна с ръка, разправя: „Всичко му беше наред, нямаше смисъл да го задържам“. Е, мисля си, размина се... И в този момент Бисат изведнъж си сваля куртката, маха грижливо пагоните от нея! Маха токата! Вади документите. Пистолета, радиостанцията, специалното оборудване... И ми връчва всичко! Питам го какво му става. А той отговаря: „Всичко това няма смисъл, няма никаква необходимост от моята работа“. И към електричката! Викам подире му, а той маха с ръка — и продължава! Сигурно вече си е вкъщи.

— Чух, че той сам е отишъл в помещението на дежурните — отбелязах аз.

— Предполагам, Роман е казал така? — уточни Пастухов. — Аз го помолих за това, когато отнесох вещите. Все пак едно е, когато човек е хвърлил всичко направо на улицата, и съвсем друго — когато го е отнесъл на дежурния. Може пък да размисли и да се върне? И без това ще си има големи ядове... макар че сигурно ще мине през психиатрията и ще го уволнят по здравословни причини...

— Ти самият вярваш ли, ще той ще се върне? — попитах аз.

Пастухов поклати глава.

— Не. Не вярвам. Това е заради тигъра. Той му е направил нещо. Може да му е наредил така... както Вие някога ми наредихте да се напия... А може и да е нещо друго. Той няма да се върне.

— Благодаря — казах аз искрено. — Ти си добър човек, струва ми се. Извинявай, че тогава така се получи.

Пастухов се обърка. После все пак попита:

— А сега какво ще стане с мен? Ще ми наредите да забравя всичко?

Погледнах го. Не ми се искаше да прилагам към него дори и най-прости заклинания. Беше странен човек, макар и добър.

— Даваш ли ми честна дума никога да не разказваш на никого за нашия разговор? — попитах аз. — И изобщо за нас?

— Аз да не съм глупак? — възмути се полицаят. — Кой ще ми повярва? На никого няма да кажа!

— Тогава още един последен въпрос. Когато си сам и наоколо няма никого — чоплиш ли си носа с пръст?

Пастухов отвори уста и я затвори. Изведнъж се изчерви. А после каза:

— Е, ако възникне необходимост... случва се.

— Някой път ще се отбия пак, трябва да поговорим още — казах аз. — Но не се притеснявай. Просто откровен разговор, нищо повече.

— Аха... — каза неловко Пастухов. — Благодаря...

— Нищо ли не искаш да ме попиташ?

Пастухов бавно поклати глава.

— Искам. Но няма. Колкото по-малко знаеш, толкова по-здрав сън имаш.

Вече крачех към Лас, когато той ме застигна.

— Ще помогнете ли на Бисат?

— А защо мислиш, че бих му помогнал? — попитах аз.

— Е... — Полицаят се обърка. А после изведнъж се усмихна —
Защото кучето е приятел на човека. Нали?

Заканих му се с пръст и се приближих към Лас.

— Как беше там? — попита Лас.

— Той също си бърка с пръст в носа — рекох ехидно аз. —
Записа ли данните на полицаия, който е напуснал? Обади се в
Информационния отдел, спешно ни трябва адреса му. Макар че не, ти
ще караш, аз ще се обадя, докато потегляме.

ГЛАВА 3

Полицаят Бисат Искендеров живееше наблизно, в Куркино. Районът беше хубав, по мнението на мнозина — дори елитен. Но Искендеров живееше там в общинско жилище, така че едва ли спадаше към полицаите късметлии, които през целия си живот работят в патрулно-постова служба и при това живеят в разкошни апартаменти и ходят на работа с представителен модел мерцедес.

Докато се придвижвахме към толкова неочаквано и необичайно уволнилия се полицай, преразказах на Лас разговора ми с Пастухов.

— Кучета, значи — каза замислено Лас. — Яко... Слушай, а защо разговаря с него? Ако му беше направил „Платон“, щеше с радост да ти разкаже всичко. Или просто да му беше влязъл в главата... Ти ги умееш тези неща...

В последните му думи се прокрадна завист. Лас беше слаб Различен без никакви шансове да си повиши равнището. Някои заклинания никога нямаше да бъдат достъпни за него.

— Лас, често ли си срещал хора, които виждат Различните? — попитах го аз в отговор.

— Не.

— Е, и аз не. Изобщо не съм чувал за такива. Изглежда, тази му способност се е проявила след срещата му с мен. Така че има някаква вероятност да е последствие от направеното от мен заклинание.

— И ти се боиш, че новото заклинание ще го лиши от тази способност... — кимна Лас. — Ясно. Е, ти си Висш, ти решаваш.

— Решава Хесер — признах си аз. — Но не искам да избързвам. Пастухов няма да разкаже нищо на никого. А и да разкаже — ще попадне в психиатрията.

— А този... „тигър“?

— Какво за тигъра?

— Как мислиш, какъв е той? Висш маг?

— Нали Пастухов не определи мен като „тигър“?

— Логично... А какъв е тогава? Инквизитор?

— Не — казах аз със съжаление. — Не мисля. Инквизиторите си остават Светли или Тъмни, каквито са били по-рано.

— Нали аурата им става сива?

Въздъгнах и претеглих наум дали си струва да разкривам подробностите.

— Всъщност не. Аурата им се прикрива със сиво. Силният маг може да погледне под маскировката — а там ще си е същото, каквото е било. Или Светъл, или Тъмен. Те не променят същността си.

— Така ли? — повдигна вежди Лас. — Е, и защо не може да е Инквизитор?

— Различен със сива, непонятна аура — тигър? Някак не се връзва, нали? Като се има предвид колко точно характеризира Пастухов нас и Тъмните.

— Какъв е тогава? — учуди се Лас.

— Това да го решава Хесер — отвърнах аз. — Той е по-умен. По-дълго е живял. Да си блъска главата.

— Най-правилният подход! — одобри Лас. — Слушай, ето какво си помислих... този полицай е излъгал партньора си, че отива в тоалетната...

— Е, и? — кимнах аз. Тъкмо влязохме в двора на многоетажна сграда и сега Лас търсеше къде да паркира.

— Отначало е излъгал. А после — се е изпуснал в гащите.

— От страх — реших аз.

— Все пак е някакво необичайно съвпадение.

Замълчах. В думите на Лас имаше рационално зърно. Ако наоколо стават странни неща, то всяко съвпадение трябва да се разглежда особено внимателно.

— Да вървим — казах аз, излизайки от колата. — Да поговорим с този Бисат... а после ще мислим.

По-скоро по навик, отколкото очаквайки да видя нещо по-особено, на стълбището влязох в Сумрака. Полицаят живееше на втория етаж — рядко дават служебни жилища на престижните високи етажи. На първия етаж нямаше нищо необичайно — синият мъх, паразитът на Сумрака, покриваше с равен слой всички стени, като беше особено силно избуял в ъглите, покрай радиатора и около вратите

на асансьора. Всичко беше предсказуемо — покрай радиатора се целуват млади двойки, преди девойката да оправи дрехите си и да изтича към дома при мама и татко... А покрай асансьора псуват, когато открият, че пак е развален и ще трябва да се ходи пеша до дванайсетия етаж, или тихо се радват, предвкушвайки завръщането у дома... Със заучени движения хвърлих огън във всички посоки, изгаряйки паразита. Разбира се, той не може да се изтреби докрай, но за всеки Различен това е като да си изтриеш обувките, преди да влезеш в къщата.

Вторият етаж ме озадачи — синият мъх беше навсякъде, освен около една врата. Изглежда, той беше изпъзлял надалеч от нея. При това съвсем наскоро, преди няколко часа. Тънките сини нишки бавно се оттегляха към синия килим — така се свива амебата, когато попадне на кристалче сол.

— Той живее тук — казах аз, връщайки се в реалността.

— Видя ли нещо? — поинтересува се Лас.

— Не, само дреболии.

Позвъних.

Измина почти половин минута, преди вратата да се отвори. Без въпроси и, изглежда, дори без погледа в очите — ритуал за всеки московчанин.

На прага стоеше ниска пълна жена. От типичните застаряващи източни жени в представите на московчаните — на младини явно е била красива, а сега — не особено, с някак тихо лице, сякаш вгълбена в себе си.

— Здравейте! — Леко пристъпих напред. — Ние сме от Управлението... Бисат вкъщи ли е?

Управлението — това е доста удобна дума. Кой знае защо, никой никога не пита от какво точно управление. Жената също не тръгна да разпитва.

— Влизайте — каза тя, отстъпвайки встрани. — В спалнята е...

Изглежда ни очакваха. Естествено, не точно нас, но очакваха някого.

Докато влизах, хвърлих поглед към аурата ѝ. Нищо особено, разбира се. Човек.

Апартаментът беше тристаен, но малък, с тясно и неудобно антре. От отворената врата на хола гърмеше непознат рок.

*Бях играч и бих могъл да поиграя
с онзи, който е измислил картите.
Винаги ми е вървяло, и съм вярвал,
че звездата ми няма да падне, но стана беда...
Животът ми е скъп, но все пак
безволевите ги избиват като молци.
По-сигурното избери —
Библията или колта.*

Лас наостри уши — той обожаваше неизвестните групи; със съжаление поклати глава и изцъка с език.

Жената безмълвно ми подаде чехли, като взе един по-голям чифт от купчината до вратата. Лас не понечи да се събуе — тя изобщо не реагира на това.

Странно. Обикновено такива навици са много устойчиви. Нормално беше тя или да помоли и двама ни да се преобуем, или, по силата на модерните европейски традиции, не особено подходящи за Москва с нейния климат и мръсотия, да не предлага и на мен.

В хола на дивана седеше слабо момче с ноутбук на коленете. От ноутбука като змии се виеха кабели към тонколониите на пода. Хлапакът ни погледна и намали звука, но дори не ни поздрави, което е съвсем странно за източно момче. Сканирах и неговата аура. Човек.

— Оттук...

Последвахме жената към спалнята. Тя отвори вратата, пусна ни да минем и все така, без да казва нищо, затвори подир нас, оставайки в коридора.

Ах, тук ставаше нещо нередно...

Бисат Искендеров лежеше върху оправеното легло само по гащета и потник и гледаше в телевизора, окачен на стената срещу леглото. Всичко тук беше някак средностатистическо московско, практически без национален колорит, без никакви лични пристрастия: мебели от ИКЕА, килим, окачен на стената (мислех си, че вече не ги окачват така, това беше традиция от някакви мухлясали, брежневски времена), женско списание на едно нощно шкафче, купчина криминалета на другото. Тази спалня би могла да бъде във всеки един

руски град. В нея би могъл да се търкаля в леглото мениджърът Ваня или строителят Ринат.

Не обичам жилища, в които собственикът не е оставил своя отпечатък.

— Здравейте, Бисат — казах аз. — Ние сме от Управлението. Станало ли е нещо с Вас? Болен ли сте?

Бисат ме погледна и отново се вторачи в екрана. Там даваха популярно предаване — възрастна лекарка с благи очи разказваше на народа за парапроктита. „А сега да помолим на сцената да излезе някой от залата, облечен с тениска или с риза без яка...“

— Здравейте — отвърна Бисат. — Нищо ми няма. Здрав съм.

— Но Вие сте напуснали дежурството си... — рекох аз.

И го погледнах през Сумрака.

Отначало си помислих, че с мен е станало нещо.

После осъзнах, че не е с мен. Но от това не ми олекна.

— Лас, погледни аурата му... — казах тихо аз.

Лас смръщи чело. И отвърна:

— Нещо не мога да я видя...

— Защото я няма — потвърдих аз.

Бисат чакаше търпеливо, докато си говорехме. После отвърна:

— Напуснах дежурството си, защото нямаше смисъл да дежуря.

— Разкажете ми за човека, с когото говорихте, преди да си тръгнете — помолих аз.

— Нещо не разбрах — изрече замислено Лас. — А нима има хора без аура?

„Представете си, че отворът на тениската всъщност е...“ — съобщи от екрана водещата.

— Преди да си тръгна, говорих с Дима Пастухов — каза Бисат. — Той не е лош човек...

— Преди това! — помолих аз. — Преди Дима!

— Преди Дима разговарях с продавачката на будката за цигари — каза Бисат. — Тя е симпатична жена, но много кльощава...

— Не, почакай — помолих го аз. — Бисат, когато Пастухов го заболя коремът и влезе в сградата на летището. Помниш ли? Ти спря човек, излизащ от залата „Пристигащи“...

— Това не беше човек — отговори много спокойно Бисат.

— А какъв беше? — възкликнах аз.

— Не знам. — Бисат си оставаше все така невъзмутим. — Но не беше човек. Няма такива хора.

— Добре, разкажи ми как изглеждаше този „нечовек“ — помолих го аз. — И за какво си говорихте.

— Той... — Бисат за пръв път се замисли над отговора си. И дори прояви някаква живост — протегна ръка и се почеса по корема. — Беше светлокос. Много висок. Имаше къса брада. И сини очи. Помолих го да си даде документите. Той отвърна, че няма нужда от това. Сложи ръка на рамото ми и ме погледна в очите. Аз... аз исках да го попитам какво си позволява. Но не го направих.

— Защо?

— А какво значение има?

— Вашият партньор Дима описа този... нечовек... по друг начин.

— Не знам как го е описал — отвърна спокойно Бисат.

Въздъгнах, събрах в ръка малко Сила и запратих към полицая заклинанието „Сократ“ — краткотрайно, но непреодолимо желание да се говори истината и само истината.

Заклинанието се понесе през Сумрака като концентрирана мъгла, премина през Бисат и отплува през стената към улицата. Ох, някой ще си изпати...

— Пробвай „Доминантата“ — предложи Лас.

Поклатих глава, гледайки легналия на кревата човек. Обикновен човек, на когото сега му беше „все едно“. Който нямаше аура. И през който преминаваха, без да го засягат, всякакви заклинания.

— Няма да помогне. Да вървим, Лас.

— Но...

— Да вървим — казах аз.

Бисат отново се обърна към екрана. Водещата обясни радостно: „И ето, в тези нежни дипли и гънчици...“

Жената на полицая ни чакаше в коридора. Музиката продължаваше да свири, само че по-тихо.

Вой, не вой, а резултатът е такъв:

за късмета трябва да платиш.

Но е късно да поливаш изсъхнала градина,

срещу пари живота не можеш да си върнеш.

— Ние си тръгваме — изрекох аз неловко. — Знаете ли... сигурно пак ще Ви се обадят. И ще дойдат... от работата.

— Искам да го откарам — каза изведнъж жената.

— Къде?

— Вкъщи. В Азербайджан. Има един такъв отач^[1], Юсуф. Лекува с билки. Всичко лекува. Не е само билкар, но и гам^[2].

— Магьосник? — попитах аз.

Жената кимна и стисна плътно устни.

— Откарайте го — казах аз. — Само че първо ще го покажете на нашия знахар, нали?

Жената ме погледна с подозрение.

— Той ще Ви навести днес — рекох. — Добър знахар е. Повярвайте.

— Какво му е? — попита жената.

— Не знам — признах си аз.

— Сякаш душата му я няма — рече жената.

— Изчакайте знахаря — помолих аз.

Излязохме от апартамента. Погледнах в Сумрака — синият мъх беше изпълзлял още по-надалеч от вратата. Не му харесваше какво става там.

— Да вървим, Лас — казах. — При Хесер, и по-живо.

Но навън все пак ни се наложи да се забавим за минута. Пред входа стоеше двойка — момиче с едновременно разярен и объркан вид, и младеж, който разказваше въодушевено:

— А със сестра ти само се целувахме, но бяхме пияни. С Лена преспяхме веднъж, тя дойде, когато теб те нямаше...

— Ще се наложи почистване — реших аз. — Заемам се с девойката, а ти свали от младежа „Сократ“ и го накарай да забрави всичко.

— Необходимо ли е? — попита замислено Лас. — Сам си е виновен, нека си сърба попарата...

— Грешките трябва да се поправят — казах аз. — Поне онези, което могат да бъдат поправени.

Лас явно мислеше, че вече това-онова ми е ясно и сега бърза ме целеустремено към Хесер, защото на него със сигурност всичко му е ясно. Какъв е този тигър, защо жив човек няма аура (и заедно с това е загубил всякакъв интерес към живота), защо насочените към него заклинания го подминават. Всъщност аз нищичко не разбирах. И подозирах, че Хесер ще е не по-малко слиян.

Какво е всъщност аурата?

Тя е Сила. Същата тази Сила, която хората постоянно произвеждат, но не могат да използват. Силата изтича в пространството и покрива цялата Земя. Ние, Различните, я произвеждаме значително по-слабо и затова можем да я изтегляме от външната среда (горе-долу същото прави синият мъх, само че ние сме доста по-ефективни — и освен това умеем да мислим). Ако нямаш аура — значи нямаш Сила... нямаш жизнена енергия... Независимо дали си човек или Различен — вече си мъртъв...

Не, глупости си говоря! Как така може на някой да му липсва аура? Вампирите са мъртви, те се намират в състояние на „следживот“, но ето, че си имат аура. Своя, особена, вампирска, но имат. Надка — абсолютната вълшебница, имаща „нулева магическа температура“, също си има аура, и то каква!

Потърках челото си. Никога не се бях стремил да вникна във всички подробности на нашето съществуване. Мислех си — нека научната група да си блъска главите... Така или иначе всички тези теории са безкрайно далеч от живота.

И така... защо тези, които са мъртви, имат аура? И тези, които изобщо не излъчват „жизнена енергия“? И защо те са живи... колкото и да беше ужасно да поставям в една редица вампирите и Надя, положих усилия и се опитах да разгледам въпроса абстрактно. Без жизнена енергия не може да се живее... а мъртвите и „нулевите вълшебници“ не я произвеждат...

Стоп! Всичко е елементарно. Те не излъчват, но я консумират. На вампирите чуждата сила им дава посмъртно съществуване. Получава се, че... че тя осигурява живот и за Надя. Или, ако може да се направи някаква аналогия... дъщеря ми е като човек, чийто организъм не произвежда кръв. И тя живее благодарение на постоянни, непрекъснати кръвопреливания...

Намръщих се и се размърдах върху седалката. Беше ми неприятно дори да мисля за това. Може би защото никога не се бях опитвал да вникна дълбоко в това колко са свързани помежду си Силата, аурата и животът?

Добре, всичко това е отделен въпрос. Дори Надя да живее благодарение на чуждата жизнена сила, тя си живее и с нея всичко е наред. А как можеш да лишиш човек от сила, при това той да си остане жив? Без да го убиеш, без да го превърнеш във вампир, да го направиш някаква странна говореща кукла?

Не знам.

— Нещо се замисли — каза Лас.

— Аха — потвърдих аз.

— Слушай, имам един въпрос... Висшите виждат ли как душата отлита?

— Душата? — не разбрах аз. — Отлита?

— Ами да. Аурата — това е душата, нали? И когато човек умира, вижда ли се накъде полита аурата му? Имам предвид, че така може да се изчисли местоположението на ада и рая. Ако се вземат двама души, умиращи едновременно в различни краища на земното кълбо, и се засече посоката, в която отлита душата, чрез триангулация...

— Лас, аурата не е душа! — възразих аз. — Аурата е жизнената енергия.

— А аз си мислех, че е душата — разстрои се Лас. — Значи душата не се вижда?

— Не — отговорих. — И когато човек умира, аурата не отива никъде, тя изгасва.

В това имаше нещо. Във въпроса на Лас, в отговора ми...

Но не можах да го разбера, или поне не успях — преминахме под услужливо вдигналата се бариера на нашия паркинг. И се спряхме право пред Хесер.

Ето по какво се различава истинският Висш маг от новаци като мен — по опита си. И с умението да върши куп неща едновременно. Ако аз изпратя някого по задачи и после започна да следя действията му, сигурно бих почувствал, че бърза обратно с важен доклад. Но на мен би ми се наложило специално да се занимавам с това. А Хесер, изглежда, беше усетил приближаването ми ей така, между другото — и толкова се беше заинтересувал, че бе излязъл да ни посрещне.

— Разказвай — нареди кратко той, докато излизах от колата. — Бързо!

Щом трябва бързо, нека е бързо. Погледнах го в очите и превъртах в главата си разговора с Пастухов и посещението при Искендеров.

— Да вървим в кабинета. — Хесер се обърна. Да отваря портал за такова разстояние би било фукня. — Обади се на Светлана.

— Защо? — попитах аз, вадейки телефона си.

— Ще отворя портал във вашия апартамент. Да вземе Надя и да идва.

От страх по гърба ме полазиха хладни тръпки.

— Не, не виждам непосредствена заплаха — каза Хесер, без да се обръща. — Но случващото се изобщо не ми харесва. И имам нужда от всички московски Висши магове.

Само че — кои други? На Светлана се обаждам аз... тя кой знае защо не вдига телефона... Има я още и Олга... и това са всички магове извън категорията на Нощния патрул. Дневният в момента разполага само със Завулон. Те имат доста магове от първо-второ равнище, но с Висшите напоследък не им върви...

— А аз какво да правя? — извика обидено подире ни Лас.

— Мини през научния отдел и прати Инокентий при мен! — нареди Хесер. Той обичаше за всички наоколо да се намира работа.

Светлана най-накрая отговори.

— Антоне?

— Света, сега Хесер ще отвори портал в апартамента ни...

— Вече е отворил — отвърна спокойно Светлана.

— Вземи Надка и идвайте при нас.

— Спешно ли е? — уточни Света.

— Нека си вземат багаж за ден-два — подхвърли Хесер. — Но да не се туткат много.

Тази реплика изобщо не ми хареса. Изглежда, Хесер се канеше да приведе Света и Надя в „обсадно положение“. Като се има предвид, че ставаше въпрос за Висша вълшебница (макар и специализирала се в лечителство — както е добре известно, всяко лечителско заклинание със същия успех може да се използва и като бойно) и за Абсолютна — това, че Надя беше само на десет години, не я правеше беззащитна. Тя

можеше да създаде най-банална „Сфера на отрицание“, но толкова мощна, че да не можеш да я пробиеш и с топ.

— Чух — каза Света. — Ей сега, слагам чисто бельо в чантата... Да донеса ли нещо за теб?

— А... — запънах се аз. — Е... два чифта чорапи, два чифта гащета...

— Ще рискувам да взема и чиста риза — реши Светлана.

Вече приближавахме кабинета на Хесер, когато все пак реших да се обадя — шефът вече не потрепваше, докато ходи, явно се беше свързал с всекиго, с когото е трябвало.

— Борис Игнatieвич, както виждам, сте разбрали какво се случва...

— Нищо не съм разбрал, Антоне — отвърна Хесер. — Нищичко. Дори не съм чувал за нещо подобно. И това... — Той прехапа устни, търсейки подходящите думи. — Това ме плаши.

Той отвори вратата и влязохме в кабинета му.

[1] Отач (тюрк.) — лечител. — Бел.прев. ↑

[2] Гам (тюрк.) — шаман. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Първото нещо, на което обърнах внимание, бяха висящите във въздуха портали. Повиканите от Хесер Висши магове страшно бързаха.

После преброих порталите. Единият, за моите момичета, блещукаше с тънка бяла рамка, очаквайки ги да преминат през него. Други три портала бавно гаснеха.

Три?

Вторачих се в онези, които вече седяха около масата.

Олга. Е, това е ясно. Кимнах ѝ машинално.

А тихото старче с разчорлени бели коси, протъркан костюм и старомодна широка вратовръзка, приличащо на престарял професор или лекар?

Или този брадат здравеняк, чието лице ми е някак познато... не от патрулния живот, по-скоро от човешкия, виждал съм го или по телевизора, или във вестниците...

В нашия Патрул няма такива.

— Благодаря, че побързахте — каза Хесер, приближавайки се към креслото си. — Запознайте се. Това е Антон Городецки. Със сигурност сте чували за него.

— Та кой не знае Антон Городецки — усмихна се старчето.

— Това е Марк Емануилович Жермензон — представи го Хесер. — Висш Светъл. Боен маг.

— Сергей — представи се вторият. — Сергей Глиба. Висш Светъл.

— Познавам Ви — спомних си аз най-накрая. — Вие... та Вие сте онзи...

— Прорицателят! — радостно потвърди той.

Той наистина беше прорицател. От онези, които публикуват в жълтите вестници и не по-малко жълтите списания, обикалят из телевизиите, седят сред поканените гости „на първия ред“ в безбройни токшоута. Той предсказа финансовата криза, когато тя вече приключваше. Закрепването на рублата, преди тя да започне да пада.

Замяната на щатските долари с някакви незнайни „амеро“. Падания на астероиди. Долитане на извънземни. Епидемия от кози грип. Небивал ръст на руската икономика. Тайфуни и земетресения.

Ако се сбъдваше точно обратното на прогнозите му, тогава в тях би имало смисъл. Но това бяха обичайните предсказателски брътвежи на принципа на „трите П-та“ — под, пръст и покрив. Понякога в пресата му се присмиваха, но импозантната му външност и находчивият му език се харесваха на читателите (по-скоро на читателките) и той не оставаше без работа.

— Вие сте прорицател? — казах аз със съмнение.

— Антоне, та да не мислите, че ще взема да прорицавам сериозно за хората? — отвърна Сергей с усмивка.

— Никога не съм Ви виждал в Патрула — казах аз.

— Те не са от Патрула — изрече мрачно Хесер. — За Марк Емануилович може да се каже, че е пенсиониран.

— Поради нараняване — уточни с весела усмивка Жермензон.

— А Сергей просто не иска да служи — добави Хесер.

— Имам право на това — отвърна Глиба. — Искам да живея като човек.

От последния портал излезе Света, хванала за ръка Надя. Порталът незабавно угасна.

— Здравейте — каза Надя много учтиво. — Чичо Хесер, лельо Олга, здравейте.

Видях с какво явно любопитство се вторачиха в дъщеря ми Марк и Сергей и се усмигнах.

— Всички пристигнаха, прекрасно — каза Хесер. — Да започваме работа. Всички сте в течение на онова, което е узнал Антон...

Охо... бърз е. Значи не само ги е повикал, но и вече ги е информирал.

— Имаме извънредна ситуация — продължи Хесер.

— Предполагам, много извънредна? — уточни Марк Емануилович.

— Крайно — каза неочаквано Глиба, като отметна глава назад и затвори очи. — Хесер... благодаря, че събра всички.

— Какво виждаш? — попита Хесер, без да поглежда прорицателя.

— Нищо.

— Тогава откъде това паническо настроение?

— Не виждам нищо, Хесер. — Сергей потри челото си и се усмихна накриво. — Оттам и паниката. Нали знаеш, че винаги виждам нещо...

— Обикновено — всякакви гадости — промърмори Хесер.

— Такъв е животът. А сега е пусто.

— Ти какво, края на света ли предричаш? — поинтересува се Жермензон. — И какво, наистина след това — нищо?

— Не е задължително — намръщи се Глиба. — С твоя опит, Емануилович, би си струвало да познаваш основите на прорицателството. „Прорицателската слепота“ възниква в ситуации, когато върху близкото бъдеще въздействат сили, превъзхождащи силата на прорицателя поне с един порядък. Тоест за втори ранг това ще бъде маг от първо равнище, за първо равнище — Висш маг...

— И като резултат получаваме чудна картинка — в Москва се е появила сила, която превъзхожда с порядък Висшия маг — продължи Хесер. — Не знам как ви изглежда това, но на мен ми се струва апокалиптично...

— Чичо Хесер — Надя, седнала до Светлана на далечния край на масата, вдигна ръка като в училище, — силите на Висшите не могат да се различават с порядък, така са ни учили в училище...

Хесер се намръщи и помоли:

— Надя, хайде, моля, без „чичо“. Ти си вече... въъ...

— Голямо момиче — каза послушно Надя. — Значи учиха ни, че силата на Висшите магове е на практика еднаква; малките колебания, измерени по време на преките силови единоборства, като например „пресата“, нямат никакво значение и не са стабилни. Днес чистата сила е повече в един маг, утре ще е в друг. Основно значение в противопоставянето между Висшите имат опитът и тактиката за водене на битки.

— Изключение от правилата? — попита Хесер с любопитство.

— Така наречените „нулеви“ магове като мен — отговори Надя без излишна скромност. — Ние превъзхождаме безкрайно всички магове, включително и Висшите, тъй като теоретически можем да създадем заклинание с всякаква мощ.

— Всякаква, но в рамките на съществуващата на Земята магическа енергия — уточни Хесер. — Формулирай по-точно!

— Просто не успях да довърша — каза Надя.

Измъкна се!

— Добре, шест минус — каза Хесер. — И какво още искаше да кажеш?

— Как може да съществува маг, превъзхождащ с порядък Висш маг? Това е или нулев, или...

— Да? — окуражи я Хесер.

— Или изобщо не е маг. — Надя внезапно се смути и се помръдна към майка си. Светлана я прегърна през рамото. Улових погледна на дъщеря си и кимнах одобрително.

— Не можем да изключим напълно съществуването на друг нулев маг — каза Хесер. — Но няма и предпоставки за такова нещо.

— Включително не е имало и никакви предсказания по този въпрос — отбеляза Глиба. — А Надя беше предсказана.

— Нека да разгледаме другите варианти — каза Хесер. — Магът, дори и нулев, е просто маг.

— Огледало? — попита тихо Светлана.

Над масата надвисна напрегната тишина.

Огледалото е лоша работа. Много лоша работа, защото с него е практически невъзможно да се бориш. Огледалото се създава от Сумрака... тоест никой не знае как и защо обикновен неинициран Различен с неопределена аура, еднакво склонен към Светлината и Мрака, се превръща в огледален маг. Затова пък е известно защо се появява и какво става после. Огледалният маг се появява на място, където балансът между Светлината и Мрака е силно нарушен, след което се присъединява към губещата страна. И... ликвидира разликата. По най-банален начин — или като убива магове, или като ги лишава от сила. Преди единайсет години Светлана изгуби голяма част от силата си — и е цяло щастие, че успя да се възстанови толкова бързо.

— Това не може да е Огледало — каза Хесер и поклати глава. — Огледалният маг вдига равнището си само чрез двубои с обикновени магове. Някой от нашите Висши да се е сражавал с Огледало?

— Тъмните? — предположи Марк Емануилович.

— В техния Патрул има един-единствен Висш, самият Завулон.

— А Юри и Николай? — учудено вдигна вежда Жермензон.

— Преди седем години Юри се премести в Минск — там има по-ясни перспективи в кариерата — усмихна се Хесер. — А Николай е като вас. В запаса, вече пета година. Според мен не се занимава с нищо, освен с риболов на Ахтуба^[1]...

— Освен това пише любовни романи под женски псевдоним — вметна Олга.

— Така ли? — неочаквано се интересува Глиба. — И как е?

— Чете се — оживи се Олга. — Особено...

— Тихо! — Хесер почука с пръст по масата. Звукът беше неочаквано силен. Той затвори очи и поседя безмълвно няколко секунди. — Помолих Завулон да провери своите Висши от запаса. Но предполагам, че никой от тях не се е сражавал с никого. А и защо Огледалото ще убива Тъмни? При настоящото съотношение на силите би трябвало отново да избива наши хора!

— Тогава кой е? — разпери ръце Жермензон. — Ако не е Огледало... някой от древните магове? Нали сред тях е имало нулеви? Е... или близки до нулеви...

— А и защо? — отговори с въпрос Хесер. — Главното е — защо? Да се появи тайно в Москва, да направи неясно какво с изпречил се на пътя му човек... Не, нека да разгледаме алтернативните варианти!

— Не Огледало, и не неизвестен ни Вис... въъ... нулев маг? — попита Глиба.

— А какви други варианти може да има? — за пръв път зададе въпрос Светлана. — Извинявайте, Борис Игнatieвич, но на печката ми остана недоварен борш. Надя седеше и си учеше уроците, а Вие ни изсипвате тук... и както разбирам, сам не знаете защо!

Хесер ме погледна. И каза:

— Опитай ти, Антоне. Какво те плаши?

Помислих около минута, преди да започна да говоря.

— Самолетът... Самолетът, който е трябвало да падне, но не е паднал. Момчето пророк, което толкова удобно се озова пред погледа ми. Думите му... и на първо място онези за мен. Полицията, с когото съм се сблъсквал преди много години и който сега вижда Различните, без самият той да е Различен. Партньорът му, на когото му е изчезнала аурата и на когото сега му е все едно. Непознатият, когото полицията нарече „тигър“. Това, че двамата полицаи описаха непознатия по

напълно различен начин... Неспособността на Висш маг прорицател да предвижда събитията...

— Как всичко това може да е взаимосвързано?

— Не знам — отговорих честно аз.

— И какво точно те плаши? Нима думите за „тигъра“? Та твоят полицаи нарича нас „кучета“, а Тъмните — „вълци“.

— Плаши ме концентрацията на странности — казах. — Всичко започна едва тази сутрин. Преди осем часа и половина! И толкова неща станаха наведнъж!

Хесер кимна. Изглежда, беше доволен от думите ми.

— Правилно. Страшно много странности. Не може да е съвпадение, значи трябва да има някаква обща причина. Предложете вашите варианти.

— Вие сте направо като доктор Хаус, Борис Игнatieвич — изрече с ирония Светлана.

— Какво? — Това беше един от редките случаи, в които виждах шефа объркан. Според мен той изобщо не се интересуваше от кино, а по телевизията гледаше само новините и фигурното пързаяне — кой знае защо, то го привличаше.

— Няма значение — каза Светлана. — Един лекар... известен. Той също предлага на подчинените си да изказват безумни теории, а после избира най-правилната от тях.

Хесер погледна Светлана с леко съмнение. После кимна и каза:

— Надявам се, че подчинените на този лекар са по-инициативни. Досега не съм чул нито една версия.

— Божествена същност — обади се неочаквано Жермензон. — Не, не говоря за Бог или месия, но е възможно да си имаме работа с проявата на някаква сакрална, мистична същност...

— Пенсионирането ти се отразява зле, Марк — каза Хесер раздражено. — Единствената мистична същност в нашия свят сме ние, Различните. Всичко останало е човешки фолклор.

— Е, някои Различни не смятат така... — промърмори Жермензон, впрочем, не особено настоятелно.

— Значи това е фолклор на Различните! — отсече Хесер. — Някакви сериозни версии?

— Рожба на изначалната Сила — предположи Глиба. — Светлината или Мрака...

— Това е същата „божествена същност“, изказана с други думи — рече Хесер.

— Но Светлината и Мракът съществуват — сви рамене Глиба. — Когато се заклеваме в Светлината, тя потвърждава думите ни.

Хесер се намръщи.

— Софистика. Ние не знаем как и защо става това. Ти знаеш ли? Аз — не. Възможно е някой от Великите магове в древността да е създал заклинание, което все още действа. Да се подозират Светлината и Мрака в съзнателна дейност, това е...

— Това е същото като да предположиш, че Сумракът създава Огледалото и го изпраща на губещата страна... — каза меко Олга.

Хесер замлъкна.

Именно замлъкна, а не просто млъкна. Поседя, вторачен в масата, после рече:

— Версията се приема. Тя е нелепа. Не ми харесва... защото се боя от нещо подобно. Но се приема като версия. Други?

Надя отново вдигна ръка.

— На мен ми се струва, Борис Игнatieвич, че сега изобщо не е нужно да гадаем — каза тя. — Е, какво значение има кой точно се е появил? Нали вече знаем, че е много силен и върши странни неща. Нека! Трябва да разберем какво точно иска.

— И? — попита Хесер.

— Тат... Антон... — Надя се изчерви.

— Няма проблем, в течение сме, че той ти е татко — изрече Хесер неочаквано меко. — Говори.

— Всичко е започнало с това, че татко е видял момче пророк, което го е било страх да излети, защото самолетът е трябвало да падне — започна Надя, явно смутена. — Е, той е спасил момчето и майка му, нали? А ако някой също е искал да го спаси, но е постъпил по простия начин, като е спасил целия самолет? Точно затова самолетът не е паднал. И когато е разбрал, че момчето вече го няма там, е тръгнал да го търси...

— А историята с полицаите? Защо се е освободил по този начин? Оставяйки не само свидетели, но и следите си?

— Той не се е освободил. Той... той се е представил — каза тихо Надя.

— Оставил си е визитната картичка! — щракна с пръсти Олга. — Правилно. Разбрал е, че единият от полицаите го е разпознал като Различен. Въздействал е върху партньора му. Но защо е решил, че ще попаднем на тези полицаи и то толкова бързо?

— Ако този полицай е обикновен човек, но вижда Различните, това може да е последствие от общуването му с татко — рече Надя. — Преподаваха ни, че едно заклинание може да има страничен ефект, да остави следа... И тази следа обикновено е свързана с мага, който е направил заклинанието. А ако някой е видял следата в полицая — и е разбрал, че той е свързан с татко? За него това е било... е, като да изрита куче — за да изквичи то и стопанинът му да се обърне...

— Бива си го сравнението — отбеляза сухо Олга.

— Извинявайте — отговори Надя. — Нали преценявам от негова гледна точка...

Направи ми впечатление, че от половин минута Хесер седеше със затворени очи. И бавно почервениява. После отвори очи и вметна:

— Така. Не чувам Семьон. И не мога да се свържа с него. Някой да опита!

Олга също затвори очи.

Глиба живописно допря длани до челото си.

Жермензон прехапа устни.

Светлана се намръщи.

А аз извадих телефона си и натиснах бутона за бързо набиране.

— Да, Антоне? — откликна жизнерадостно Семьон.

— Къде си?

— Аз? На гости на Оля и Кеша. Пия чай. Разказвам колко прекрасно е училището ни за артистично надарени деца.

— Хесер не може да се свърже с теб — рекох аз.

Последва кратка пауза, след която Семьон каза:

— Знаеш ли, аз също не мога. С никого. Някак глухо е... в ефира...

— Кажу ми, че идваме — нареди Хесер, с бързи крачки насочвайки се към вратата. — Антоне, Марк, Олга, с мен! Светлана, Сергей, вие оставате старши по Патрул.

— Аз съм нещатна! — възмути се Светлана.

— Смятай се за мобилизирана — подхвърли Хесер, без да се обръща.

— Света, ако сега вземем да спорим, детето може да загине — каза меко Олга, изправяйки се след Хесер. — Както и Семьон. Разбираш ли?

И Светлана — която по мои спомени вече стотина пъти беше отбивала опитите на Хесер по някакъв начин да я привлече към делата на Патрула — веднага млькна. Само подхвърли след нас:

— Какво точно да правя?

— Убивай всичко необяснимо, което се опита да влезе в офиса — отвърна Хесер.

— Аз съм лекар, не убиец! — възмути се Светлана.

— Всеки лекар трябва да си има свое гробище — отсече Хесер.

Когато изтичахме на двора, бариерата на изхода вече беше вдигната, а в служебната кола — раздрънкан японски паркетник^[2] — седяха Алишер и Гарик; явно те бяха дежурни днес.

— Марк Емануилович, бъдете така добър да седнете при момчетата — подхвърли Хесер.

Изглежда, той сериозно смяташе за необходимо присъствието на поне един Висш във всяка кола.

Ние седнахме в старото беемве, на което Хесер се возеше откакто се помня. Аз седнах отпред, Олга — на задната седалка, Хесер — зад волана. Обикновено той не постъпваше така, дори не бях сигурен, че Великият умее да шофира.

Оказа се, че умее, и то как! Излетяхме на улицата и веднага поехме в насрещното платно, което явно се беше сторило на Хесер по-свободно от превозни средства. Това, което ни спасяваше от задружните проклетия на шофьорите и от възгласите за самозабравилите се депутати и чиновници, беше само едно нещо.

Колата беше невидима.

При това Хесер не използваше някое нормално заклинание, като „Сферата на отрицание“ или неговите аналози. Ние бяхме напълно невидими. От гледна точка на който и да е шофьор бяхме празно място, носещо се по пътя като въздушно течение.

Честно казано, това напруга, дори когато зад волана седи Висш маг, чийто шофьорски стаж може да надвишава сто години.

Но както се оказа, Хесер нямаше намерение да си играе на гоненица с московските автомобилисти. Само след миг колата се плъзна в Сумрака.

Всеки Различен може да влезе в Сумрака. Да вкара някого със себе си, да внесе предмет — това също е рутинна задача.

Но да вкараш в Сумрака колата си!

— А помниш ли как влязохме в Сумрака върху боен слон? — внезапно попита Олга и се засмя.

Шегуваше ли се, или беше сериозно? Кой знае...

Сега се носехме из сумрачната Москва. Първият слой е най-близкият до реалността. Тук даже има къщи, коли, хора. Всичко е сиво, мътно, забавено — но все още е истинско. Почти истинско. Само допълнено със синия мъх върху пътищата и стените на сградите...

И колата се беше променила радикално. Старият, но солиден немски автомобил сякаш се беше разточил, променяйки пропорциите си, салонът беше станал много по-старомоден, воланът в ръцете на Хесер се бе свил, беше станал по-тънък, с блестящ никелиран обръч отвътре и емблема във вид на горд елен в средата. Същата фигурка на елен беше изскочила и от капака. Таблото с приборите се беше огънало нагоре, изпъчило пред Хесер полукръглия километраж, под който се спотайваха четири дребни правоъгълни циферблата. По средата вместо елементарния бордкомпютър се беше появил съвсем примитивен радиоприемник с два диапазона, а точно пред мен — кръгъл механичен часовник.

— Да — каза Хесер. — Предпочитам коли родно производство. Волга, втора серия. Верният ми боен кон. Моля да не се разказва на никого... знам ви вас, шегаджиите...

Това не беше просто илюзия — аз усетих мириса на кожената тапицерия и се плъзнах по хлъзгавата седалка. Виж ти... дори не знаех, че съветската автомобилна промишленост е пускала волги с кожен салон и автоматична скоростна кутия... Тук може би имаше и предпазни въздушни възглавници... не биха били излишни!

Ех, бива си го шефа! Да кара стара волга, маскирана като поостаряло, но прилично беемве! Честно казано, не съм очаквал от него такъв срамежлив патриотизъм... или това не е патриотизъм, а консерватизъм?

Впрочем, патриотизмът и консерватизмът по принцип са неотделими.

Хесер завъртя волана, отклонявайки се от един рейнджроувър, спрял на сред пътя. Тази кола беше странна — цялата надраскана с някакви рекламни надписи, напълно изгнила, с изпаднал на земята двигател. Най-вероятно в реалния свят отдавна я нямаше, а в Сумрака доизгниваше нейният информационен фантом — това се случва понякога с предмети, които по една или друга причина са били дълго време обект на човешко внимание. Последствия от някое ПТП?

— Не, трябва по-дълбоко — изрече внезапно Хесер.

И в този момент той наистина ме смая. Изсумтя — и светът наоколо съвсем се обезцвети.

Бяхме във втория слой на Сумрака.

Къщите станаха дървени. Дървените сгради на девет-десет етажа изглеждат много странно, честна дума. Улицата се превърна в черен път, криволичещ и покрит с буци пръст. Хората почти изчезнаха, те са трудно различими от втория слой. Всичко посивя. Вместо коли над пътя висяха облачета пара — като издишванията на човек в студен ден...

Е, и разбира се, беше станало много студено.

А колата отново се промени.

Много забележимо, и то в положителна насока.

Пригответо се за скок елен на капака се трансформира в крилата девойка.

Известно време гледах емблемата във вид на две преплетени латински букви „R.“. После попитах:

— Борис Игнatieвич, нали предпочитате колите родно производство?

Хесер караше безмълвно ролс-ройса „Фантом“ по празния път, безгрижно носейки се през парата и човешките сенки. Повечето нямаше да забележат нищо. Някои щяха да усетят за секунда хладен полъх върху кожата и щяха да почувстват глуха, безнадеждна тъга по нещо прекрасно, завладяващо... което никога нямаше да изпитат. В такива случаи американците казват: „Някой мина през гроба ми“.

Всъщност нещата са малко по-страшни — в този миг през теб минава Различен.

— Всички лъжат, Антоне — обади се неочаквано Хесер. — Всички лъжат.

Изглежда, той все пак гледаше телевизия.

А консерватизмът му беше равен на патриотизма.

— Хубава кола — признах аз. — Така... между нас казано, разбира се.

Движихме се из втория слой със същата скорост като в нормалния свят. Като не смятаме това, че на пътя нямаше задръствания. Но Хесер, естествено, не го интересуваше това. Главното беше, че времето тук течеше много по-бавно, отколкото в реалността. Щяхме да пристигнем при Семьон буквално минути след обаждането.

Впрочем този, който отиваше при него, можеше също да се движи през Сумрака. И даже да се спусне на някой по-дълбок слой.

Разбира се, ако изобщо някой отиваше при него.

Внезапно Хесер изруга. По принцип не знаех езика, на който заговори. Навярно на него се е говорело в Тибет в детските му години. Но интонацията не предизвикваше съмнение — шефът ругаеше.

— Пфу, Хесер! — потвърди догадката ми Олга.

— Не забелязвате ли нищо необичайно? — попита Хесер.

Огледах се. Казах:

— Сумракът. Синият мъх. Всичко е както обикновено.

— Ние сме на втория слой — изрече замислено Олга. — Откъде се е взел тук син мъх?

Честно казано, мъхът не беше много. На места — петна на пътя, на места — петна по стените. Безцветността на втория слой ги правеше едва забележими, но наистина ги имаше.

Син мъх — на втория слой на Сумрака!

— Никога не съм виждал такова нещо — признах си аз.

— Работата е там, че и аз не съм виждал — каза Хесер. — Освен...

Но той не успя да завърши — право пред челното стъкло на ролс-ройса избухна огнено кълбо.

[1] Ахтуба — лясв ръкав на река Волга, отделящ се от нея преди Волгоград. — Бел.прев. ↑

[2] Паркетник — жаргонно наименование за кола със задвижване 4×4, която има претенциите да е джип, но не може да се кара офроуд като джип. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Ако трябва да се раздели цялата съществуваща магия на два вида, то най-лесно би било това да са бойна и битова магия. Противно на мнението на начинаещите Различни, „битовата“ ще се окаже два пъти, че дори и три пъти повече. На първите занятия в Нощния патрул това старателно се набива в главите на новациите — магията не е предназначена за зло, за война, за убийства... На всяко огнено кълбо или „Целувката на усойницата“ ще се намерят пет на брой мирни заклинания — „Мелачката“ за раздробяване на боклука, „Ютията“ за гладене на чаршафи, „Шилото“ и „Свредела“ за пробиване на дупки в домашни условия, „Прометей“ за лесно и удобно разпалване на огън или за барбекю...

Впрочем новациите доста бързо осъзнават, че почти всички битови заклинания работят прекрасно и в бойни условия. По същество единственият им недостатък е, че са или по-бавни, или изразходват повече Сила, отколкото специализираната бойна магия. За времето, за което един начинаещ създава и настройва „Свредела“, или притиска към физиономията на врага „Ютията“, могат да се хвърлят десет „Тройни остриета“.

Затова след краткотрайния интерес към нестандартните начини за прилагане на „Мелачката“ или „Отдушника“, повечето Различни престават да експериментират и започват да използват битовата магия в бита, а бойната — в битките.

С изключение на някои Различни. Тези, които рано или късно заслужат почетното звание Боен маг.

Именно те в края на краищата осъзнават главната истина — че е много лесно и ефектно да бухаш някого с огнени кълба или да го смажеш с „Пресата“. Но освен това и става много бавно. Защото противникът очаква това от теб. И се прикрива с „Бариера на волята“, „Сфера на отрицание“, „Щита на мага“... Ето, стоят един срещу друг Светъл и Тъмен маг, обстрелват се със заклинания, прикривайки се от тях, като при това понякога успяват и да изругаят. Това може би е за добро. Все пак повечето магически битки се водят не до смърт, а

докато противникът не се предаде или не напусне полесражението. Иначе вече отдавна да сме се избили...

А ако в битката участва истински Боен маг, тогава всичко протича по съвсем различен начин. Той ще приложи старата добра лечебна „Върбова кора“ или веселият ѝ тъмен вариант „Аспирин“. И изненаданият от този вариант негов враг внезапно установява, че температурата на тялото му е паднала до температурата на околната среда. Бойният маг не праща „Тройното острие“, той използва протичката „Ренде“, с помощта на което Светлана прави за Надка витаминозна салата от ябълка и морков, а аз мия тенджерите, ако нещо загори... И противникът изтънява с някой и друг милиметър. От всички страни едновременно. Обикновено след това никой не е в състояние да продължи битката.

Разбира се, аз не съм дорасъл до истински Боен маг. Но отдавна вече не хвърлям огнени кълба.

Впрочем, огненото кълбо, което в момента летеше към нас, беше достойно за уважение. Това беше огнено кълбо премиум клас, казано на езика на мениджърите на търговски компании. Това беше цар на огнените кълба, казано поетично. Това беше алфа огнено кълбо, както би казал един биолог. Това беше огнено кълбо с диаметър три метра, както би отбелязал някой много хладнокръвен математик.

Това беше толкова страшно огнено кълбо, че някои биха напълнили гащите!

— Мамка ти! — изкрещя Хесер, завъртайки волана. В мигове на истински ужас само руският език можеше да предаде всичките му чувства. Гордея се с великата руска култура!

Ролс-ройсът свърна наляво — като всеки шофьор Хесер неволно зави така, че да подложи на удар не себе си, а своя съсед. Нищо лично, просто рефлекс.

Аз също ги имах — ударих с ръце стъклото, като за своя най-голяма изненада го избих навън, и насочих разперените си длани към летящото към нас огнено кълбо. Дори самият аз не знаех какво исках да направя — „Сферата на отрицание“ или „Щита на мага“. Защото се оказа, че неволно вече правя Пресата — удрям в концентрирания пламък с чиста Сила.

Инстинктивната реакция се оказа правилна. Дали Щитът би издържал удар на такова мощно огнено кълбо, беше под въпрос. Не

беше ясно и дали Хесер щеше да успее да се отклони. Качественото огнено кълбо се самонасочва към целта като съвременните ракети.

А ударът със Сила помогна. Кълбото се разплеска във всички посоки като пламтящо масло. Някакви дребни парцали пламък удариха и по колата, но Олга също не дремеше: покри ни с полупрозрачните люспи на някаква хитра защита, а и самата кола, изглежда, беше претъпкана със заклинания. Пламъкът се стече надолу, под колелата и ние преминахме за миг през бушуващата огнена буря.

Точно навреме, за да видим противника си.

На мен той изобщо не ми заприлича на описанието, което ми дадоха полицаите.

Съвсем млад, на малко повече от двайсет.

Строен, светлокос.

Приятно лице, много добронамерено, даже донякъде благородно. Дрехи в светли тонове (на втория слой на Сумрака цветовете не се различават) и наметало. Честна дума, наметало! Истинско, развяващо се на раменете му, сякаш е някакъв комиксов Супермен!

Младежът стоеше и гледаше замислено колата. Не чак с разочарование... Но с известно смайване.

— Да вървим! — каза Хесер, докато изключваше двигателя и се измъкваше от шофьорското място.

Ние с Олга го последвахме. Извън колата студът на Сумрака се вкопчи в нас с мъртва хватка. Духаше равномерен мразовит вятър — вечният вятър на втория слой.

— Кой си ти и какво искаш? — извика Хесер.

Младежът не отговори. Изглежда, той размишляваше.

— Нощен патрул! Излез от Сумрака! — казах аз, без да преминавам във вик, но силно и убедително.

— Иначе ще употребим сила! — подкрепи ме Олга.

Младежът се усмихна. А Хесер прошепна:

— А аз това не бих го казал, току-виж той самият...

И наистина, той се задейства. Не знам какво искаше да каже Хесер, но непознатият нямаше нужда от подсказване. Младежът разпери ръце — стори ми се, че извайва от въздуха ново огнено кълбо, малко по-дребно от предишното, но светлината не се появяваше, макар че в дланите му блещукаше някаква сила, нещо се подготвяше...

— Фризер! — извика Олга и аз реагирах на думите ѝ като по команда — с цялата сила, която имах, ударих непознатия със заклинанието за локално спиране на времето.

И какво от това? Ако се замисли човек — хуманно и надеждно. Врагът е обездвижен, безпомощен, но съвсем цял. Имаш време да се ориентираш и да направиш нещо, но врагът няма.

Само дето Олга изобщо не ме молеше да приложа „Фризера“. Тя ме предупреждаваше какво се кани да направи непознатият.

Хесер внезапно изчезна — изглежда, се беше гмурнал нагоре или надолу в Сумрака. С един гигантски скок, на който би завидял не само Брумел^[1], но даже и гладен вампир, Олга отлетя на десет метра встрани.

А аз останах да стърча като последния глупак, право пред настъпващия към мен „Фризер“...

Но не ми беше писано да увисна наред Сумрака като муха в кехлибара на спрялото време. Моят собствен „Фризер“ — доста по-слаб, отколкото този на врага ми, — влетя в носещото се срещу мен заклинание. И както често се случва със заклинанията — те мигновено влязоха във взаимодействие.

Насред мрачния сив път, притиснат между карикатурните дървени сгради, увисна проблясващ като скъпоценен камък многостен. Той се въртеше бавно, спускайки се надолу, към земята. Силуетът на противника ми зад него се раздробя на множество дребни фигурки.

— Стар глупак! — изрева Хесер, появявайки се до мен. Размаха ръце и зад прозрачния кристал пламна зелен огън.

— Не бива така да преживявате, шефе — не се сдържах аз.

И срещнах неразбиращия поглед на Хесер.

— Радвам се, че си способен да се шегуваш, но това беше за него — Хесер кимна в посока на зеления пламък. — А ти, Антоне, явно си изчерпа всичкия запас от късмет за днес. Да спреш „Фризер“ с „Фризер“ — не е от най-леките задачи.

— За него? — уточних аз, кимвайки към младежа. Погледнах зеления пламък — той бавно угасваше. — Какво е това?

— Ще го забави — изрече Хесер уклончиво, но много уверено.

Зеленият огън угасна.

Младежът изтръска от наметалото си някакви лепкави зелени искри и ни погледна. Този път — съвсем не доброжелателно.

— Охо — каза Олга, обръщайки се към нас. — Значи не ни е грижа и за „Тайгата“...

— Ще стане нещо страшно — съобщи Хесер, след което си свали сакото и го хвърли на земята. Той какво, да не беше решил да се бие с юмруци?

Младежът, изглежда, не възразяваше и срещу ръкопашния бой — тръгна в кръг, заобикаляйки замразения от „Фризера“ участък от пространството. И въпреки симпатичния му, благообразен облик, аз някак много ясно си спомних думите на Пастухов.

Тигър...

И в този момент се чу звукът на работещ двигател. Бойният маг Жермензон най-накрая ни беше догонил заедно с екипа си. Те изскочиха от колата, според мен даже преди още да е спряла. В движение Гарик направи „Щита на мага“, при това, съдейки по мощността — използвайки някакъв служебен амулет. Жермензон тръгна напред, Алишер го последва, леко наклонил глава и притиснал длани към сърцето си — явно се канеше да зарежда Жермензон с енергия.

Младежът се спря, оценявайки разположението на силите. Честно казано, не беше ясно на какво разчита в тази ситуация — срещу него имаше четирима Висши магове, плюс двама оперативни работници, макар и отстъпващи му по сила, но с нелош боен опит.

Жермензон прекара ръка от долу нагоре, сякаш вдигайки невидима тежест. Земята между него и непознатия се изду. Израсна триметров стълб. Той затрептя, после придоби очертанията на гротескна човешка фигура, до която боксьорът Валувев би изглеждал строен и красив, макар и дребен на ръст манекен.

Случвало ми се беше да се срещам с големи. Може би дори често, отколкото ми беше необходимо за обща култура. Но виж, сътворяване на голем, при това толкова бързо, без разните там изписани в глината руни и манускрипти, без явно програмиране, виждах за първи път.

— Ох, пак тези еврейски номерца! — възкликна Олга.

Младежът явно се смути от голема. Той направи някакво неуловимо движение и върху голема сякаш рухна чудовищна тежест, която го смаза и го натика обратно в земята. Само че това не притесни голема. Той се абсорбира в земята и веднага изскочи от нея на друго

място, много по-близо до непознатия. И посегна с грамадната си ръка към него.

Отново леко движение на пръстите, помръдване на устните и протегнатата към непознатия ръка започна да се разпада, посипа се по земята във вид на глинени буци, сякаш минаваше в движение през невидима месомелачка.

Големът не обърна никакво внимание на това — продължаваше да протяга ръката си. Падащата на земята глина се движеше и се съединяваше с краката му, така че нямаше никаква загуба на маса.

— Ше илех адони а нехбад ми а маком а зе! — извика Жермензон.

Младежът отстъпи крачка назад. Хвърли бърз поглед към нас. После към Жермензон.

И в този момент мракът зад гърба му се сгъсти. Оформи се носеща се във въздуха мастиленосиня каляска. От каляската се подаде шипест крак, наподобяващ крайника на гигантска богомолка. След крака се появи и собственикът му — неотстъпващ по ръст на голема демон.

Уви, кавалерията беше закъсняла. Младежът хвърли бърз поглед към демона, разпери ръце и изчезна. Без никакво пламване, блясък, искри. Без да отваря портали, без да се разтваря във въздуха и без да пропада вдън земя. Просто изчезна.

Много разумно. Ако срещу теб са се изправили шефовете на Нощния и Дневния патрул, плюс съпътстващите ги Висши — най-добре е да се ометеш някъде по-надалеч.

Големът се поколеба, а после потъна в земята. Обикновено големите, създадени за изпълнението на една конкретна задача, се разпадат на прах. Но този не се разпадна... и, изглежда, не смяташе задачата си за изпълнена.

— Здравей, Завулоне — каза Хесер.

Демонът се трансформира в човек — обикновен невисок човек на неопределена възраст, с незапомнящо се лице. Винаги съм се чудел защо Тъмните обикалят из ниските нива на Сумрака в заплашителен облик. Някога си мислех, че там се крият неведоми за мен опасности, но вече отдавна не съм начинаещ неопитен маг. Преминавал съм през Сумрака от край до край, през всичките му слоеве, и знам, че там няма никакви кръвожадни твари.

Или все пак не съм прав? Може би Тъмните си имат свои пътища, различни от нашите?

— И ти здравей, Хесер — кимна Завулон. — Каква беше тази отвратителна твар?

Засмях се. И се кикотих, докато върху лицето на Хесер не се изписа разбиране.

— Ти отвратителен злобен демон ли видя, Завулоне? — попита той.

Тъмният се навъси. Кимна.

— А аз видях хитър застаряващ мъж — каза Хесер. — Антон, предполагам, приятен и простодушен младеж. Жермензон — мъдър стар евреин. Олга — ловка и коварна жена.

— Забрави да кажеш, че си видял не просто хитър застаряващ мъж, а още и много скромнен хитър застаряващ мъж — обади се Олга.

— И изпълнен със самоуважение — изсумтя Завулон. — Но, между другото, той изчезна едва когато се появих аз.

— Може би той просто има добре развито естетическо чувство... — промърмори Алишер. Но тихо. За един обикновен Светъл маг не е най-добрата идея да се кара с Висш Тъмен.

В апартамента, в който живееше малкото семейство Толкови, се качихме трима — аз, Хесер и Завулон. Преди това Завулон учтиво потвърди, че Дневният патрул не предявява претенции към иницирането на момчето пророк, но на него, Завулон, би му било интересно да хвърли един поглед на хлапето. Просто за обща култура. Защото истинските пророци се срещат веднъж-два пъти на поколение, а пък на такива, подир които е тръгнал на лов „тигър“, не е попадал никога.

— Имаш ли някакви идеи по този повод? — попита го Хесер, докато се качвахме с асансьора.

Завулон кимна и даже леко се усмихна.

— Да, Хесер. Имам. Колко хубаво е, че вие срещнахте това момче и то не е наша грижа.

— Виж ти, Дневният патрул се отказва от пророк — промърмори Хесер. — Ти сигурно и не би воювал за него срещу „тигъра“?

— Бих — призна си Завулон със съжаление. — Алчността би ме принудила. Но това, че четирима Висши Светли не само не са могли да

победят един чужденец, но дори не са го изплашили, изобщо не ми харесва.

— И какъв е той, този чужденец? — попитах аз.

Завулон ме погледна и в очите му проблесна нещо, което изобщо не ми хареса. Не, сега между нас няма лична вендата. Но сме си направили доста гадости един на друг. Така се случи, че аз, още докато бях редови сътрудник на Патрула, успях да напакостя на Завулон... и да му стана личен враг. Сега имаме нещо като примирие.

Но Тъмните стават Висши не защото умеят да забравят или да прощават. Те просто умеят да чакат.

— Не знам, Антоне, не знам — въздъхна Завулон. — Отначало си помислих, че все пак става въпрос за огледален маг. Но Огледалото отразява само чуждата сила, не и външността. А и той се държеше... — Завулон млъкна.

— Продължи — подкани го дружелюбно Хесер. — Какво толкова?

— Между другото, нали не си забравил, че сега ви помогнах? — попита Завулон.

Излязохме от асансьора на единайсетия етаж.

— Не съм забравил — каза Хесер. — И съм готов да ти се притека на помощ...

— На Дневния патрул — поправи го Завулон.

— На московския Дневен патрул — съгласи се Хесер, — в ситуация, в която това няма да навреди на целите и интересите на Нощния патрул или на хората.

— Уклончиво, но приемливо — кимна Завулон. — Враг мой любезни, аз даже донякъде ти съчувствам. Имам силното подозрение, че този ваш „тигър“ не е човек.

— Защо „наш“? — поинтересувах се аз.

— Защо не човек? — попита Хесер.

— Готов съм да отговоря на един въпрос — съобщи радостно Завулон. — Избирайте на кого от двата.

Хесер изсумтя презрително и каза:

— Общо взето, отговорите и на двата въпроса са елементарни. Той изобщо нямаше аура. Едва ли би могъл да я замаскира пред няколко Висши. И изглеждаше различно на всеки от нас. Значи изобщо

не е материален, а просто се отразява в съзнанията ни. А е „наш“, защото се интересува от момчето, което сега е под наша закрила.

— Тоест изобщо няма нужда от отговорите ми? — зарадва се Завулон.

Понякога ми се струва, че те могат да пикират така вечно.

— Отговори на въпроса на Антон — каза Хесер. — Защо „тигърът“ е наш проблем?

Завулон кимна.

— Така да бъде. Според мен работата не е там, че той преследва момчето. Може би той просто е искал да го погали по главата и да му пожелае успех в борбата за делото на Светлината? Много по-интересно е, че „тигърът“ си тръгна след моята поява.

— Той просто не рискува да се бие на два фронта — каза Хесер, който с всяка изминала секунда ставаше все по-мрачен.

Завулон се разкикоти.

— Не се и надявай! Моето предположение е, че не е искал да ме нарани.

— Сродни души? — попитах аз.

— Ти си като малките деца, Антоне! — упрекна ме Завулон. — Кога това е пречело на Тъмните? В настоящия момент Дневният патрул ви отстъпва по сила. И ако той беше унищожил всички нас, Нощният патрул щеше да е просто обезкървен, докато Дневният би бил практически мъртъв.

— Поддържането на равновесието е работа на Инквизицията — каза Хесер. — За това ли намекваш?

— Не, Хесер. Намеквам за това, че равновесието се поддържа още и от самия Сумрак. Това е сумрачна твар. Ти може и да не вярваш в тях, но...

Няколко секунди Хесер и Завулон се пронизваха с погледи. Искаше ми се да кажа: „Ама не можете да се сбиете!“, но не бях сигурен, че ще се окажа прав.

Напрежението се разреши при отварянето на вратата на един от апартаментите. През вратата бавно, тържествено, като костенурка от черупката си, подаде глава една бабка. Всъщност тя не беше дори и на петдесет, но изглеждаше именно като старица, карикатурната руска „бабушка“ в представите на американците или европейците — подпухнала, със захабен халат, чехли върху дебелия чорапи и даже

със забрадка. Да се побъркаш направо! Такива обикновено можеш да ги видиш само около църквата.

— И какво застанахте тук? — попита бабката. — Махай се от килимчето ми, изверг!

Завулон погледна учудено в краката си. Настина беше стъпил върху ъгълчето на килимчето, сложено от бабката пред вратата на апартамента ѝ. Килимчето явно беше видяло и други, по-хубави времена. Някога е било част от голяма черга от синтетично влакно, за каквито са се редили на опашка в съветски времена. После, когато дори поливинилхлоридът се е обезцветил от изминалите години, чергата се е покрила с петна, на места е била изгорена от цигари, полежала е на неостъклената тераса. Валяли са я дъждове. Опитвали са я да я гризат побърканите градски молци. Обърнали са върху нея буркан с боя.

А после са разрязали полуизгнилата черга на парчета, които са започнали да слагат пред вратата като килимче.

Завулон кимна подчертано учтиво и отстъпи от килимчето.

— Да пиете ли дойдохте тук? — попита бабката. — Идете на деветия етаж, там живеят едни пияници. А тук хората са порядъчни.

Най-странното беше, че Завулон изобщо не се ядоса на бабката. Той я изучаваше с живия интерес на ентомолог, с когото се е опитала да осъществи контакт хлебарка. По-скоро Хесер кипна.

— Отиваме на гости при съседите Ви — казах аз. — Всичко е наред, не се безпокойте.

— При Олга? — зарадва се старицата. — Пристави сте, нали? Какво, не си плаща кредитите ли? А аз ѝ казвах — няма какво да капризничи! Живее без мъж, отглежда си кюфтето, и ту ремонт прави, ту в чужбина се мотае... — В гласа ѝ се прокрадна искрената ненавист на човек, който никога не ходи никъде... — Ту телевизор с плосък екран купува, ту води кюфтето си по секции и кръжоци...

— Антоне, направи нещо — помоли ме Хесер. — Аз... страх ме е да не се престарая.

— Да, поработи — кимна Завулон. — Ако искаш, я реморализирай. Обещавам да не включвам това към лимита ви намеси.

Навярно можех да се опитам да въздействам на бабката. Та тя не е била винаги такава, нали? Няма хора, които да са такива по

рождение. Трябва да ѝ се е случило нещо лошо... А може би е заради неизвестен на науката вирус, превръщащ хората в скотове?

— Няма да я реморализирам, страх ме да не се изсиля... — казах аз. — Идете да спите, бабо!

Дори не ми се искаше да разчитам името ѝ. Сякаш се боях да не се омърся от мислите ѝ.

— Да спя? — учуди се бабката.

— Ще спите точно десет часа — казах аз. — А когато се събудите, ще забравите за нас.

Бабката кимна и затвори вратата, като прибра главата в процепа в последния момент.

— Всичко е гениално просто — каза Хесер. И позвъни на съседната врата.

Отвори Олга Юриевна. Очите ѝ бяха леко премрежени, както е при всеки човек, попаднал под мекото, но непреодолимо внушение на Различен.

— Влизайте! — изрече тя с тона на гостоприемна домакиня, отстъпвайки встрани.

Видях Семьон веднага — той стоеше наред стаята, притискайки към себе си с едната си ръка момчето Кеша, а с другата „държейки“ на спусък някакво много неприятно заклинание. Семьон е много опитен и умел. Но след като бях видял „тигъра“ със собствените си очи, разбирах, че никакъв опит и майсторство не би помогнал на Семьон.

При появата ни Семьон въздъхна с облекчение и махна с ръка, разпръсвайки заклинанието. После каза:

— Това са приятели, Кеша, всичко е наред...

След това се обърна към нас, още по-емоционално:

— Благодаря. Ако знаехте колко се радвам да ви видя! Дори и теб... Завулоне.

[1] Валерий Брумел (1942–2003) — съветски състезател на висок скок, шестократен световен рекордьор. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

Във фентъзи книгите винаги съобщават честно на родителите на младите вълшебници, че детето им ще изучава вълшебство. В Патрулите никога не постъпват така. Първо, ние нямаме някакво специално училище. Различните се обучават от Патрула, а децата сред тях рядко са повече от една трета, защото способностите на Различен могат да се проявят на всякаква възраст. Сред Различните, както и сред шахматистите, няма отделни разряди за деца и за възрастни. Второ, родителите просто не бива да знаят това. И работата не е там, че те могат да се раздрънкат — това може да се предотврати лесно с най-обикновени заклинания. Проблемът е съвсем друг...

За многото векове, през които човечеството окончателно е изгубило вярата си в магията, а магьосниците и вълшебниците са създали Патрулите и са се разделили на Светли и Тъмни, ние сме добили немалък опит в общуването с хората. Представете си, че са Ви съобщили, че Вашият син или Вашата дъщеря са вълшебници. Отначало Вие най-вероятно ще се зарадвате на този факт (или ще бъдете огорчени, ако това противоречи на Вашата пламенна вяра или не по-малко пламенни атеистични убеждения). После... после ще се обидите. Разбира се, всички родители искат за децата си възможно най-доброто бъдеще. Но чак толкова хубаво... да осъзнавате, че Вие ще изживеете краткия си живот на обикновен човек, докато детето Ви ще може да извършва чудеса и ще живее стотици години — това не е лесно! Мнозина рухват и започват явно или неявно да изливат раздразнението си върху детето. А това, между другото, може да доведе до големи неприятности — децата умеят да се контролират много по-малко от възрастните.

Но главното не е дори в това.

Нека човек да се радва, че детето му е Различен.

Нека да го обича искрено и да не допусне в сърцето си даже и капка завист.

Обикновено това означава, че си имаме работа с добро, любящо семейство.

И тук започва най-трудното.

„Дъще, баба е тежко болна... нали ще можеш да ѝ помогнеш?“

Ще може. Намеса от седмо равнище. Дребна работа, разбира се... но вече нарушава баланса между Патрулите.

„Синко, животът стана съвсем тежък... Защо не минеш с мен през работата? Там има един чичко, от когото зависи дали ще ми повишат заплатата... Ще можеш ли... да поговориш с него?“

Ще може. Намеса от седмо или шесто равнище. Освен това — разклащане на морала у младия Различен.

„Какви ги вършат, гадове! Та този закон ще загроби образованието ни!“

И даже не е необходимо да се казва нищо повече. Честното добро дете Различен гледа лъщящата физиономия на човека върху екрана. И неволно му пожелава злото.

Израства над главата на мъдрата чиновничка „Фуния инферно“. И то не от онези, които всеки ден се трупат от обикновените човешки проклетия, а истинска, сериозна. Толкова силна, че се налага Инквизицията да помирява Патрулите, изясняващи кой е виновен и кой какво дължи сега на другия. Затова най-добрият и единствен начин е веднага да се обясни на човека, без значение дали е голям, или малък: „Ти не си човек. Ти си Различен. Това не е по-добро, не е и по-лошо... просто е различно. Бедите и проблемите на хората не те засягат, както и ти не засягаш тях. Достатъчни са ти твоите собствени беди и проблеми“.

Може би не всички разбират това веднага, но рано или късно вече са наясно.

А родителите... те узнават, че талантливото им дете сега освен в обикновеното училище ще учи и в още едно, по-особено. Физико-химическо. Художествено. Или ще посещава пет пъти седмично кръжок по макраме. Няма никакво значение какво ще си мислят те, защото ще приемат всяка лъжа и никога няма да потърсят истината. Някога си мислех, че това все пак е жестоко. После разбрах, че не е жестокост, а твърдост. Добра жестокост.

Това, което наистина е жестоко, е да се инициира Различен, който е влюбен с цялата си човешка пламенност. И да му се обясни, че не, най-вероятно той няма да може да подмлади субекта на своята любов или да удължи живота му... че не трябва да разказва за

случилото се никога, на никого... Навярно това прилича на живота на нелегален разузнавач, пратен в чужда държава. Само че Различните не са разузнавачи, а влюбените по принцип се разделят. Дори ако Различният е съгласен да обича обикновен човек и се примири с необходимостта да си мълчи и да гледа как се прокрадва безпощадната старост, самият живот отдалечава двамата един от друг все повече и повече с всеки изминал ден, с всяка изминала година. Променят се интересите им, вкусовете им, навиците им. И любовта умира.

Затова онези хора, които се отказват от възможното инициране и си остават хора, навярно постъпват мъдро. Глупаво, но мъдро...

— Нищо ли не трябва да казвам на мама? — попита Кеша.

— Нищо — потвърди Хесер.

— Но Хърмаяни... — Кеша погледна Хесер изпод вежди. — Това е приятелката на Хари Потър...

— Знам — каза Хесер с одобрение.

— Тя разказа на родителите си.

— Спомни си, че после беше принудена да им изтрие паметта — отбеляза приветливо Хесер. — Повярвай ми, най-добре е да не разказваш нищо.

Да, след книгите на Роулинг стана много по-лесно да се работи. Децата схващат веднага основната концепция, само отсъствието на Хогуортс крайно ги огорчава. Хесер твърди, че Роулинг е написала книгите си по поръчка на лондонския Патрул, по-точно — и на двата Патрула, а разрешението за дозирано издаване на информация ѝ е дадено от Инквизицията. Може и да е истина. А може и просто да се шегува. За Светлите Различни възможността да се пошегуват лесно заменя невъзможността да излъжат.

— Но ще си ходя в обикновено училище? — уточни Кеша с явната надежда да чуе „не“.

— Разбира се — каза Хесер. — Недоучилите вълшебници не са притрябвали на никого. Ще посещаваш нашето училище след уроците в обикновеното. Но сега... сега ще ти се наложи да поживееш известно време при нас, в Нощния патрул. Там има помещения за сътрудници, ще ти дадат стая, с голям телевизор, конзола за игри...

— Интернет — добави Олга.

Кеша леко пребледня — когато си на десет години, страхът от перспективата да се окажеш някъде без мама е много по-силен от

радостта, че ще можеш да правиш магии. Но все пак попита доста твърдо:

— А мама ще разреши ли?

— Разбира се — кимна Олга. — Ние ще я убедим. Ще бъде за кратко. Няколко дни... може би седмица. И ще се върнеш вкъщи.

Завулон се усмихна саркастично, но си замълча. Той засега не бързаше да си тръгва — явно не можеше да се нагледа на истинския пророк. Двамата с него стояхме настрани, а Хесер и Олга седяха на дивана, от двете страни на Кеша, и на два гласа му описваха преимуществата на живота като Различен. Семьон, успокоен след страха, който бешеbral преди да дойдем, пиеше чай в кухнята с Олга Юриевна. По принцип за времето, през което бяхме пътували, с него не се беше случило нищо страшно. Той просто беше установил, че е напълно лишен от възможността да се свърже с някого по магически път, не е способен да сканира околното пространство и да предусети бъдещето дори и минута напред. А и усещането за надвиснала опасност нараствало с всяка изминала секунда. Семьон не знаеше за „тигъра“, но бе осъзнал, че тук не става въпрос за обичаен сблъсък между Патрулите, а нещата са много по-сериозни. Така че бе застанал наред стаята с разни заредени заклинания, очаквайки кой ще се добере пръв до него...

— Това, че съм вълшебник, е интересно — каза нерешително Кеша. — А аз... задължително ли е да стана такъв? Не мога ли да си остана човек?

Хесер и Олга се спогледаха над главата на момчето. Завулон изсумтя.

— Можеш — призна Хесер. — Ако искаш. А ти искаш ли?

— Не — изрече твърдо Кеша. — Просто ми е интересно.

Злобната съседка, наричаща момчето „кюфте“, имаше известно право. Момчето беше пухкаво и кръглолико, като Шишко от книгата за Незнайко. Кожата на лицето му беше грапава, както обикновено се случва при възрастните хора и много рядко — при децата. За такива деца родителите казват с леко извинителен тон: „Знаете ли, той е много умничък и добричък...“.

Относно добротата — не знам, макар че аурата на момчето наистина беше хубава, еднозначно Светла, тук Завулон не можеше да

направи нищо. Но виж, че е умничък — това, изглежда, беше самата истина.

— Всичко това заради самолета ли е? — продължи да разпитва Кеша. — Защото се изплаших?

— Да — кимна Хесер. — Самолетът наистина можеше да падне, ти предвиди опасността. И Антон — той кимна в моя посока — разбра, че си пророк.

— И спаси самолета? — уточни момчето.

— Както виждаш, самолетът не падна — измъкна се Хесер от отговора.

— Така че аз мога само да предсказвам? Нищо повече? — попита Кеша с явно огорчение.

— Не, защо? Просто това ще ти се получава по-добре от останалите неща — намеси се в разговора Олга. — Това е като с музиката. Всички се учат да свирят на пиано, дори цигуларите и флейтистите. За обща култура. Така че ще можеш да хвърляш огнени кълба, да спиращ времето, да ставаш невидим...

Изведнъж страшно ми се допуши. Напоследък пуша рядко, но все пак се чувствам по-спокойно с пакет цигари в джоба. Погледнах Завулон — той се терзаеше, размачквайки в ръка дълга тъмна цигара. Спогледахме се и без да се уговаряме, тръгнахме към балкона.

Както си е нормално за един малък балкон в малък апартамент, той беше отрупан с всякакви вещи. Тук имаше шейна и старо детско колело, колекция празни буркани от сладко и туршии, голяма картонена кутия с всякакви вехтории, малка пластмасова кутия с инструменти. Кутията беше отворена и видях, че и чукът, и клещите са леко ръждясали. Кой си съхранява инструментите на неостъклен балкон? Ех, жени...

Или ще е по-правилно да кажа: „Ех, мъже!“? Трудно е да си самотна майка. Особено в Русия...

Запалихме — Завулон любезно ми поднесе огънче, тежкарски запалено между палеца и показалеца, аз не се погнусих. Дръпнах си дълбоко и казах:

— Май трябва да изпратим мамчето на почивка. За какво да виси тук, щом момчето ще е при нас? А така... може да свали някого, да се позабавлява...

— Пратете я — съгласи се Завулон. — Дневният патрул няма претенции.

— Нещо си много добър днес — казах. — И това не е на добре, извинявай за глупавия каламбур.

— Мога да си позволя да съм добър — усмихна се Завулон. — Докато ти, Антоне, се стесняваш от собствената си доброта.

— И защо?

— А откъде иначе такива думи? „Мамчето“, „да свали“, „да се позабавлява“... Опропастяваш собственото си добро предложение. Стесняваш се.

Замислих се и се съгласих:

— Да. Стеснявам се. В наши дни дори добрите вълшебници се стараят да изглеждат зли. Завулоне... кажи, а какво е това сумрачна твар?

— Чиста теория — усмихна се Завулон. — Не си го слагай на сърцето.

— Нали в Сумрака не живее никой — казах аз.

— Щом казваш, значи не живее — съгласи се с лекота Тъмният и аз осъзнах, че няма да получа никаква друга информация от него.

— Е, добре — казах аз, като с щракане на пръстите запратих угарката в полет от балкона, а с второ щракане я изпепелих в движение. — Благодаря и за това, че помогна. И че не прояви претенции към хлапето.

— Ако беше боен маг, щях да предявя, и то как! — усмихна се Завулон. — Момчето не е наше, разбира се, но винаги има възможност... Ако беше прорицател, също щях да се боря за него. Но пророк? Не, благодаря.

— Цениш прорицателите повече от пророците? — изумих се аз.

— Разбира се. Прорицателите говорят за това, което може да се случи — и бъдещето може да се промени. А пророците вещаят истината. Това, което е неизбежно. Защо трябва да се знае неизбежното, Антоне? Ако неизбежното е лошо, не си струва да се разстройваш преждевременно. А ако е хубаво, ще е още по-добре да бъде приятна изненада. Многого знания са много печал. — Завулон погледна цигарата в ръцете си. — Всичко хубаво, Светли...

Цигарата между пръстите му избухна с мрачен пурпурен пламък. Огънят се прехвърли върху пръстите му, пробяга през ръката, обхвана

цялото му тяло. Завулон ми се усмихна през пламъка и изчезна.

Само догарящата цигара падна на пода.

— Позьор — казах аз. — Палячо... Самовлюбен изрод!

Демонстративният отказ на Завулон да се бори за момчето пророк ме плашеше. Може би това беше само блъф, но нещо ми подсказваше, че Тъмният казва това, което мисли.

Но без да издава всичко, което знае.

Толкова зле ли познаваше пророците, толкова слабо ли разбираше какъв е този Тигър?

И какво представлява сумрачната твар?

Завулон говореше така, сякаш Хесер би трябвало прекрасно да го разбира. Значи и Хесер знаеше...

Но аз, разбира се, не попитах нищо шефа. Борис Игнatieвич си има свое мнение за това какво е необходимо да знаят подчинените му, за да се справят успешно със задълженията си.

Пребиваването ни в апартамента на Толкови завърши точно така, както предполагах. Майката на момчето беше настанена в кола и, придружена от Игор, Алишер и Жермензон, потегли към летището, за да излети с редовен полет за Барселона и да си отпочине в курорт. Явно тя беше добра майка, ако се съди по това, че на Семьон му бяха необходими две внушения от шесто равнище, за да я убеди да остави момчето под наша опека, а самата тя да си отпочине из каталунските плажове. Е, а за нас шефът отвори портал право до офиса на Патрула.

И даже инициира момчето лично, още по време на прехода през Сумрака. Би могло да се каже, че това е голяма чест, ако момчето не беше истински пророк.

Жилищните помещения в офиса са разположени на полусутерена. Изборът е оправдан — реално там живеят малцина, най-често нощуват дежурните или отсядат дошлите в командировка. Различни от други градове.

По-надолу има още няколко етажa, като се започне от хранилицата на артефакти и архивите и се завърши с килиите за предварителен арест. Но това вече е друга история, дотам води друго стълбище и изобщо — не е толкова лесно да се слезе там.

Отделиха за Кеша стая, която обикновено се заема от непушачи. Донесоха му огромен плосък телевизор, две конзоли за игри, куп дискове и два чувала с играчки, закупени в най-близкия магазин „Детски свят“. Съдейки по всичко, бяха изпратили някой бездетен сътрудник да купи играчките, иначе в тази купчина не биха съжителствали плюшени зверчета, конструктори „Лего“, радиоуправляеми колички и вертолети, настолни игри, които могат да се играят само в компания, и обучаващи дървени играчки за деца от предучилищна възраст. Облегнал ръце на охранените си хълбоци, Кеша се взираше в този хаос с лека уплаха.

— Семьоне, погрижи се да го храни някой семеен, който има деца — помолих го аз. — И е желателно детето му да е по-младо от сто години. Че току-виж донесат на момчето шашлик, бира и пушен салам.

— За бира му е рано, това ми е ясно — кимна Семьон. — Но на шашлика и салама какво им е лошото? Спомням си, по време на Гражданската война, прибрах един бездомник от гарата — оказа се Светъл Различен! Между другото, ти го познаваш, това е... както и да е, не е важно. Та той беше само кожа и кости! Цял месец го храних със салам! Това беше в Украйна, там правят хубави салами...

— Ясно, остави — кимнах аз. — Тогова помоли някоя от жените да се заеме с хлапето. Става ли?

— Ще помоля — усмихна се Семьон. — Само че до вечерята има доста време, шефът нареди незабавно да започна да преподавам на момчето основите на магията.

Свих рамене. За какво е това бързане? Момчето сега се охранява от целия Нощен патрул. Полека-лека ще разберем на какво е способно...

— Ще тръгвам — казах на Семьон. — Ще взема моите и ще се прибирам. Светлана ми е обещала борш.

— Боршът е прекрасно нещо! — ухили се Семьон. — А аз май ще ходя в стола. Хем аз самият ще хапна, хем ще помоля готвачката да стъкми нещо за малкия.

Готвачката ни беше една лелка на около четирийсет, която имаше слаби способности като Различна, но пък беше блестяща готвачка. Единственото нещо, по което храната в нашата столова отстъпваше на ястията от ресторантите „Мишлен“, беше цената.

— Ето това е чудесна идея! — одобрих аз.

В колата Надка не спря да дърдори. Първо, беше я възхитил отвореният от Хесер портал. По принцип тя умееше и сама да отваря портали, но първо, това ѝ беше строго забранено, и второ, според нея порталът на Хесер се отличаваше с нещо. С някаква „тънкоенергетична структура“ и „лична избирателност“. Общо взето, за да го отвори, Хесер изразходваше с един порядък по-малко сили, а през него можеха да преминават само онези, на които им е разрешено.

На второ място, на Надя ѝ беше много мъчно за момчето пророк. Мъчно ѝ беше, че то живее с мама, но без тате. Мъчно ѝ беше, че не е отишъл на море. Мъчно ѝ беше, че е без мама в скучния офис... макар че са му донесли интересни играчки, дали не може да го помоли да ѝ даде да си поиграе с вертолета? Мъчно ѝ беше, че е пълен и няма спортна фигура, сигурно всички в училище му се смеят.

На трето място, Надя много се гордееше, че е дала правилен съвет на самия Хесер. Не, не се хвалеше направо, но постоянно се връщаше към този момент...

Светлана се усмихваше едва забележимо, слушайки бърборенето от задната седалка. После тихо каза:

— Много се притеснявах за вас.

— Ние бяхме цяла армия.

— И това много ли ви помогна? Не обичам непонятните вълшебни работи...

— Това са човешки атавизми — въздъгнах аз. — Различните трябва да обичат магията във всичките ѝ проявления. Между другото, случайно да знаеш какво е това сумрачна твар?

— За пръв път чувам — поклати глава Светлана.

— Аз също...

— А аз знам! — възкликна отзад Надя. Поразителната детска способност да чуваш всичко интересно, дори ако не затваряш и за секунда собствената си уста.

— Е? — напрегнах се аз.

— Щом в Сумрака има растения...

— Какви растения?

— Синият мъх! Значи трябва да има и такива, които го ядат.

— А кой изобщо яде мъх? — попита Светлана.

— Елените — отговорих машинално аз. — Но този... той изобщо не приличаше на елен. На козел — да, но не и на елен...

— Антоне!

— Какво толкова съм казал? — измънках. — В критична ситуация сме...

— Вече няма критична ситуация! Някой преследва момчето пророк. Е, и какво от това? Никой не може да се изправи срещу целия Патрул, още по-малко пък ако и Тъмните помагат. Хесер сега ще се свърже и с Инквизицията, ако вече не се е свързал. Ще се поровят из архивите. Ще открият каква е работата. Вероятно някаква секта. Като с Братята на Регин, спомняш ли си? По-добре кажи какво предпочиташ — да довариш борша или да се позанимаваш с Надя по математика.

— Избирам математиката — отвърнах аз. — Не умея да готвя борш.

Секта... Може би наистина? Кротували са си няколко века, чакали са пророка. Може би искат да им разкрие смисъла на живота? Кротували са си, чакали са го... Зареждали са артефакти с енергия, тренирали са се да ловуват...

Хубава версия. Екзотична, но разбираема. Искаше ми се да се надявам, че е вярна.

ГЛАВА 7

Надя беше зле с математиката. С езиците беше добре, а тя принципино учеше сама, без да използва магия. Историята ѝ вървеше прекрасно, беше ѝ много интересна, при това — и човешката история, и тази на Различните. Също така четеше много и с удоволствие.

Обаче математиката не ѝ се удаваше.

Криво-ляво се справихме с квадратните уравнения (ако щете ме смятайте за садист и викайте на помощ детския омбудсман, но Надя учеше в училище, където програмата не съответстваше на утвърдената от Министерството на образованието). Дъщеря ми с облекчение затвори тетрадката и си легна с книжка в ръка. Погледнах бегло обложката и реших, че това е някакъв клонинг на „Хари Потър“ — там беше изобразено одухотворено момче, правещо заклинания (е, или по някакъв странен начин обвило ръцете си със светеща синя мъгла и мрачно смръщило чело). Самият аз отидох в хола, взех си една книжка на Тери Пратчет и легнах с нея на дивана.

Какво друго му трябва на семеен и немлад вълшебник за пълно щастие след бурно прекаран ден? Да почете за измислени вълшебници, докато жена му готви борш, а дъщеря му е заета с нещо тихо и спокойно.

— Татко, значи сумрачните твари наистина съществуват?

Погледнах към Надя. И защо не ѝ се чете?

— Сигурно. Не знам.

— И те преследват пророци?

— Не вярвай на всичко, което се говори в приказките — отвърнах аз, прелиствайки страницата. Магьосникът Ринсуинд се беше забъркал в поредната неприятност, от която, естествено, щеше да се измъкне. Героите винаги се измъкват, ако авторът ги обича... и ако не е уморен от тях.

— Но това не са приказки!

— Какво? — Взех от ръката на дъщеря ми книгата, отворих я на титулната страница. Аха... наистина. Издателство „Различна дума“. Печата книги и други хартиени издания за Различните. Както за

Светлите, така и за Тъмните. Разбира се, те не издават нищо особено сериозно, истинските заклинания са или твърде секретни, за да се печатат, или не издържат механичното пренасяне на текста върху хартия. Има неща, които могат да бъдат предадени само с думи и примери. Е, а да се печатат самите основи... тук не е особено важна дори самата секретност, ако такава книга попадне в обикновен магазин (както се случва понякога), ще я сметнат за детска книжка или за графоманска фантастика. Книжката се казваше „Детството на бележити Различни“. — Това нещо учебно ли е?

— За извънкласно четене. Истории за детството на велики вълшебници.

На мен не ми се беше налагало да уча в училище за магове. В онези години не откриваха чак толкова много Различни и не бяха сметнали за целесъобразно да отворят училище. Така че се учех направо в процеса на работа...

Прелистих главата за Мерлин, за Карл Цемиус, за Мишел Лефрой, за Пан Чанг. Натъкнах се на статията за Хесер и се усмигнах, докато четях първите редове: „Когато великият Хесер бил малък, живеел в планините на Тибет. В детството си бил грозно болнаво дете, често се простудявал и дори го наричали с обидното прозвище Джору — «сополивия». Никой не знаел, че в действителност Хесер е Различен, един от най-силните Магове на Земята. За това знаел само Тъмният Различен Сотон, който мечтаел да направи Хесер Тъмен...“.

— По-нататък — нетърпеливо ме помоли Надя. — За Еразъм...

— Нима Еразъм Ротердамски е бил пророк? — учудих се аз, отваряйки книгата на съответната страница. Лентата за отбелязване на страницата беше розова, с феички от някаква анимация на Дисни. — А... Дарвин...

Авторът не си беше направил труда да глези младите читатели с разнообразни начала на главите. Впрочем, това даже придаваше на повествованието известна епичност.

„Когато великият пророк Еразъм Дарвин бил малък, живеел в селцето Елтън в Ирландия. Бил мечтателно и романтично дете. Често бягал от къщи, лягал на полето с цъфтящи детелини и разглеждал цветчетата. Еразъм бил убеден, че растенията умеят да обичат като хората и че даже имат свой сексуален живот. По този повод написал

забележителната поема «Любовта на растенията». Но това се случило по-късно...“

Затворих книгата и погледнах заглавието. „Помагало за извънкласно четене за Различни на прогимназиална и гимназиална възраст.“ Изхъмках.

— Татко, нали не си мислиш, че не знам нищо за сексуалния живот? — попита Надя.

Погледнах я.

— Надя, ти си на десет години. И да, мисля, че не знаеш нищо.

Надя леко се изчерви. Промърмори:

— Та нали гледам телевизия. Знам, че възрастните се целуват и се прегръщат...

— Стоп! — паникьосах се аз. — Стоп. Искаш ли да поговориш за това с мама?

— Добре — кимна Надя.

Опитах се да ѝ върна книжката.

— Значи е истина за Сумрака? — повтори Надя.

— За Сумрака? А, да... — Продължих да чета по-нататък. — Ето че Еразъм се научил да влиза в Сумрака... Ето че Различните решили да го привлекат в Патрула... виж ти, в Дневния... Какво?

Седнах на дивана и се вторачих в текста.

„Пророците и предсказателите винаги са много ценени в Патрулите, защото дарбата им се среща рядко — особено дарбата на истински пророк. И ако пророкът започне да служи на едната от силите, това може да доведе до големи беди. Затова самият Сумрак се старае да не допусне това. Ако пророкът може да каже нещо много, много важно, което Различните не трябва да знаят, при него идва сумрачна твар. Тя се ражда от дълбините на Сумрака и силата ѝ е безкрайна — никой от Различните не е способен да я спре или да я победи. Тогава или Различните оставят пророка на мира, или сумрачната твар го убива — за да не се случи голяма беда... На малкия Еразъм му провървяло. Когато разбрал, че сумрачната твар е по следите му, отишъл при любимото си дърво — стар хралупест бряст — и извикал пророчеството право в хралупата. Когато пророкът изрича главното пророчество на живота си, той не помни какво точно е казал. Сумрачната твар разбрала, че никой няма да узнае за пророчеството, и оставила Еразъм на мира...“

По-нататък започваше разказ за това как хитроумният Еразъм убедил Патрулите също да го оставят на мира и живял щастлив живот, като за забавление създавал големи и карал трупове да се изправят, а и често правел обичайните за Различните предсказания, като понякога шокирал околните, например съобщавайки им през седемнайсети век за Големия взрив, или за реактивните двигатели на кислород и водород, или за случайното зараждане на живота в океаните. Казвал по нещичко и за своя внук Чарлз, много по-известен от него самия. С течение на времето Еразъм се оттеглил от активна дейност, инсценирал собствената си смърт, както е прието да се прави сред Различните, и сега живее някъде във Великобритания, като не желае да се вижда с никого...

Бързо прелистих главата до края. Интересно, с какво е толкова забележителен този пророк, за когото лично аз никога не съм чувал? А, ето...

„Навярно ще попитате, с какво е толкова забележителен Еразъм Дарвин? Ето с какво — той е измамил Сумрачната твар. Обикновено на пророците им се удава да направят главното си пророчество само когато го произнесат веднага след инициирането — дори на сумрачните твари им е нужно време, за да намерят жертвата. А Еразъм се досетил как да се избави от преследвача си едва когато звярът е бил по петите му, а пред погледа на пламтящите в тъмнината очи на твартата хората започват да приличат на любимите на Еразъм растения... Никога не бива да се отчайваме, никога не бива да се предаваме, дори непреодолимата сила може да бъде измамена — ето на какво ни учи животът на забележителния малък Различен Еразъм...“

— Очи, пламтящи в тъмнината... — казах аз и потърках горната част на носа си. — Тигър. Тигър...

— Някакъв нов превод? — попита Светлана, надничайки от кухнята.

— Превод на какво?

— „Тигре, тигре, парещ страх, ти пламтиш в горите нощни. Чий безсмъртен взор с любов, тебе, страшния, е сътворил“? Блейк. Уилям Блейк. Стихотворението „Тигър“^[1].

— А знаеш ли дали случайно не се е познавал с дядото на Чарлз Дарвин? — попитах аз.

— С Еразъм? — уточни Светлана. — Дето е бил Различен?

Кимнах и станах от дивана.

— Как така „дали не са се познавали“? Блейк даже е илюстрирал книгите му. Нещо си там за любовта на растенията.

— Той не е ли писал само стихове?

— Той е илюстрирал куп книги и е известен като художник не по-малко, отколкото като поет. Между другото, той не е бил Различен в буквалния смисъл на думата, но при това е притежавал рядката способност... — Светлана внезапно млъкна.

— Е? — попитах уморено аз, отваряйки шкафа, за който Надя беше получила строга забрана да не пипа. Ключалките не биха помогнали в случая, но за щастие Надя е умно момиче и си държи на думата.

— Той е виждал Различните. И Тъмните, и Светлите.

— Като моя познат полицай — казах аз. — Светлана, трябва да отида до работата.

— Ще хапнеш ли борш? — попита жена ми.

Аз само въздъхнах, пъхайки из джобовете си всякакви магически дрънкулки. Бях сто процента сигурен, че никой от тези амулети няма да ми е от полза, но навикът беше по-силен.

— Антоне... — повика ме Светлана, когато вече бях до вратата.

— Какво?

— Някога напуснах Патрула, за да можем да сме заедно.

— Помня.

— Отдавна исках да те помоля...

Погледнах я. Светлана помълча за секунда, после сведе поглед.

— Пази се.

Влязох на бегом в кабинета на Хесер на третия етаж, като полудял. Като се има предвид, че размахвах книжката за детството на бележитите Различни, сигурно съм приличал на човек, намерил в „Буратино“ закодирани пророчества за двеста години в бъдещето, доклад за среща с извънземни, рецепта за средство против настинка и неприличен акростих в началото на втора глава.

— Къде е пожарът? — попита Хесер.

Той беше седнал на ръба на масата, а в неговото кресло се беше настанило момчето пророк. Съдейки по това, че Кеша неумело се

опитваше да наподоби най-простата поза за медитация, Хесер се опитваше да го научи да контролира дарбата си. В стаята нямаше никой друг.

— Тигърът! — извиках аз.

— Той е още далеч — отговори спокойно Хесер. — Предполагам, че имаме време до утре.

Аз започнах да декламирам:

*Тигре, тигре, парещ страх,
ти пламтиш в горите нощни.
Чий безсмъртен взор с любов,
тебе, страшния, е сътворил?*

*В небесата или в дълбините
е избухнал блясъкът на твоите очи?
Как е дръзнал така да се рее,
да сграбчи огъня кой е посмял?*

*Кой е свързал със ръце
нервите на твоето сърце?
Чия е страшната ръка
изковала те така?*

*Чий беше чукът, и веригите чии,
дето са скрепили твоите мечти?
Кой отметна твоя бърз замах
и сграбчи този смъртоносен страх?*

— А на мен ми харесва повече преводът на Степанов, отколкото на Белмонт — отвърна Хесер. — Там завършекът звучи така:

*Кой е вдигнал ужасния чук,
и е с клещи мозъка ти стиснал?
И когато почнала да гасне
предутринната звездна светлина —*

*Нима е бил доволен той
зловецът ти поглед да посрещне?
Нима това е бил
този, що Агнеца сътворил?*

Кеша, отворил очи, ни гледаше с недоумение. Не се случва често в наши дни да видиш как двама възрастни започват да рецитират стихове. После отново затвори очи. Каква старателност, смайващо!

— И в какво е разликата? — попитах мрачно аз.

— Ако се вярва на първия превод, имаме време до сутринта — поясни Хесер. — Докато Балмонт отнася появата на Тигъра към вечерта:

*В часа велик, когато
звездата призова звезда,
и небето цяло се запали
с блясъка на звездни сълзи,*

*Той, създанието обичащ,
усмихна ли се и на теб?
Този ли те сътвори,
дето агнеца роди?*

— Вие знаете всичко — казах аз. — Пророкът Еразъм Дарвин. Единственият пророк, изплъзнал се на Сумрачната твар.

— Не знам — отговори простиичко Хесер. — Има такава версия. Но аз я смятам за поетическа волност, отражение на обичайните свади между Светлите и Тъмните в Ирландия.

— Тигърът е нещо като огледало? — попитах аз.

— Не. Далеч не всеки пророк го преследват сумрачни твари. Тях изобщо не ги е грижа за баланса на силите между Патрулите. Ако... ако се вярва на легендите... те се опитват да предотвратят произнасянето на пророчества, които предвещават небивали беди и катастрофи. И унищожават всички, които им застанат на пътя...

— Вие сте знаели — казах аз. — Вие всичко сте знаели, Борис Игнatieвич...

— Е, не съм знаел! — промърмори Хесер. — Да не съм компютър да помня всичко? Завулон намекна за сумрачните твари. Аз не бях чувал нищо подобно, но блъфирах... че уж разбирам за какво става въпрос. Дадох команда на аналитиците, те преровиха базите данни и преди половин час ми дадоха същата тази книжка... плюс две страници с анализи и версии... Толик ли ти подхвърли информацията? Ще го лиша от премии до края на века!

— Никой нищо не ми е издавал — застъпих се аз за приятеля си. — Надя четеше тази книжка като извънкласно помагало, дойде да ме пита нещо. Аз прочетох. После... после цялото ни семейство се досети. За Еразъм, за Блейк, за тигъра...

— Явно сумрачната твар не се е явила пред Еразъм в образа на човек — усмихна се Хесер. — А той после е разказал това-онова на приятеля си, който, макар и да не е бил Различен, е умее да вижда Различните...

— Борис Игнatieвич, трябва да помолим за помощ Инквизицията — казах аз. — Ако всичко това е вярно, то ние пред тигъра сме като...

Хесер не ми позволи да завърша изречението.

— Те отказаха, Антоне.

— Какво? — обърках се аз.

— Препоръката на Инквизицията е да не влизаме в конфликт и да дадем възможност на Тигъра да вземе момчето.

Той за пръв път произнесе думата „тигър“ така, че прозвуча като прякор.

— Но нали той... — аз погледнах накриво Кеша.

— Да, Тигъра ще го убие — кимна Хесер.

— Борис Игнatieвич!

— Момчето не чува — успокои ме шефът. — Сложих завеса. Просто за да не му пречат гласовете ни.

— Хесер, кой е Тигъра?

— Никой не знае, Антоне. Страшно рядка твар. Или пророкът успява да каже главното си пророчество и Тигъра го оставя на мира, или... или той убива пророка и си отива. Предполагам затова пророците са толкова редки. Той обикновено ги намира преди нас.

— Какво е това „главно пророчество“?

Хесер въздъхна. Погледна демонстративно часовника си. После ми посочи едно от креслата, самият той седна на съседното. Погледна накриво към Кеша, закани му се с пръст. Момчето отново затвори очи.

— Най-първото пророчество, което изрича пророкът, встъпвайки в сила, се нарича главно. То може да е много важно, може и да е дреболия. Но има една... такава версия... тук стъпваме на много несигурна почва, Антоне.

— Не протакайте.

— Има версия, че първото пророчество не е предсказване на реалността, а нейно изменяне. А има и друга... че пророкът, естествено, не е способен да промени бъдещето. Но той избира едно от възможните течения на реалността, проявява го и... го фиксира. Казано с фотографски термини.

— Вече няма такива фотографии, които проявяват и фиксират — промърморих аз. — Тоест Тигъра предотвратява първото пророчество, защото ако е ужасно — то ще се случи?

— Точно така. Предскаже ли момчето Трета световна, тя ще избухне. Предскаже ли падането на няколкокилометров астероид, той ще падне...

— Но това, което ми каза той на летището...

— Не е било пророчество. Предвестници. Пророчеството трябва да го направи сега, след инициирането. Обикновено — през първото денонощие. Понякога още в първите часове.

Погледнах пълното момче, разшавало се в голямото протрито кресло. Попитах:

— Вие какво искате да направите, шефе?

— Да тласна момчето, така че все пак да изрече главното си пророчество. Та нали изобщо не е факт, че ще е ужасно. Изобщо не ми се иска, Антоне, да отстъпвам пред някаква непонятна сумрачна твар, която дори не желае да разговаря с нас!

— А не Ви ли е жал за момчето?

Хесер сви рамене.

— Не можеш да се погрижиш за всички. Ако заради сълзата на едно дете трябва да пролеят кръвта си десетки Различни — нека си реве. Но не искам да го предавам на заколение, без да се опитам да направя нещо.

— Значи ако Тигъра дойде...

— Нощният патрул няма да се сражава с него.

— Това е подло.

— Това е честно. Ако Инквизицията беше дошла на помощ — щяхме да имаме някакъв шанс. Вероятно. Но те ни отказаха. Сега всичко зависи от това с колко време разполагаме до идването на Тигъра. Ако дойде на сутринта — вероятно ще успее да тласна момчето. Нека каже пророчеството си... а аз изобщо няма да го слушам. Нека го измърмори в тоалетната. Или в някоя хралупа, като Еразъм... мога да създам специално дърво е хралупа. Но ако Тигъра дойде през нощта...

— Борис Игнatieвич, а как се казва в оригинала? — попитах аз. — На Блейк? Предутринната звездна светлина? Или „в часа, когато небето цяло се запали“?

Хесер помълча няколко секунди. След това изрецитира:

*When the stars threw down their spears,
And water'd heaven with their tears... **

— Шибано — казах аз.

— Много се надявам, че в руски условия преводът е по-важен от оригинала — рече Хесер.

— Когато звездите хвърлиха копия... — казах аз. — Може би това е именно за изгрева? Не за появата на звездите на небето? Тези поети... са такива поети...

— Литературоведите твърдят, че това по принцип е алюзия за „Изгубения рай“ на Милтън. И тук става въпрос за падналите ангели, които били победени, паднали от небесата и били оплакани от останалите ангели... Прав си, Антоне, поетите са такива поети... Иди ги разбери какво имат предвид.

Приблжих се към прозореца и погледнах московското небе. Обичайното ниско московско небе. Звездите не се виждаха, макар че вече се беше стъмнило и би трябвало да се появят. Дъжд... дъждът е напълно възможен.

— Антоне, нищо не можеш да направиш — изрече меко Хесер. — Аз също не мога. Нито пък целият Патрул накуп. Иди си, а аз ще

работя с момчето. Надявам се, че ще успея.

Шефът, разбира се, е прагматик. И в своя прагматизъм той без колебание ще даде хлапето както на съществото от Сумрака, така и на истински тигър в зоологическата градина — стига да реши, че това е по-малкото зло. Но просто от упоритост ще направи всичко, което е възможно, за да го спаси...

Знаех това.

— Ще бъда в офиса — казах аз. — Ако има нещо, повикайте ме, Борис Игнatieвич...

Хесер кимна.

— Разговорът ни в тайна ли ще остане? — попитах аз за всеки случай, когато вече наближавах вратата.

— Както прецениш — отговори неочаквано Хесер.

Забавих крачка. Погледнах към шефа.

И излязох, като затворих вратата след себе си.

В стаята на дежурните седяха трима — Лас, Семьон и Алишер. Те не обсъждаха момчето пророк, нито пък Тигъра. Разговорът им беше доста по-възвишен.

— И в този момент осъзнавам — разказваше Лас, — че са ме осенили спокойствие и душевен мир. Значи решението ми да стигна до Бога е правилно!

— И още как, след бутилка коняк — отбеляза Алишер. — Здравей, Антоне!

— Здравсти — казах аз, сядайки на масата. Стаята на дежурните е доста обширна, но заради двата дивана, голямата кръгла маса с кресла около нея и кухненския бокс до едната стена, свободното пространство не е много.

— Конякът няма нищо общо! — възмути се Лас. — Ти вярваш ли в Аллах?

— Вярвам — отвърна Алишер. — Затова и не пия.

— А бира?

— Пия бира. Но пророкът е казал, че първата капка вино убива човека, нищо не е говорил за бирата.

— Извинения — отсече Лас. — И какво иронизираш вярата ми в Бог?

— Не я иронизирам — отговори спокойно Алишер. — Много е хубаво, че вярваш. Само не бива да бъркаш състоянието на опиянение с божествено откровение. Някак грозно се получава.

Лас само махна с ръка:

— Лекото опиянение помага на човек да смъкне от раменете си веригите на условностите и да разкрепости съзнанието си.

— Това изобщо не е сред условията за божествено откровение — изсумтя Семьон. — Аз пък обичам да ходя на църква, там е едно спокойно, мирише на хубаво и аурата е добра, светла. Но не усещам Бога.

— Ще дойде и твоят миг! — каза тържествено Лас. — Ще почувстваш Бог в себе си. Та нали си добър човек.

— Аз съм Различен — отвърна Семьон. — Надявам се, че съм добър. Но съм Различен. Боя се, че за нас няма Бог...

— Момчета, а може ли един въпрос? — обадох се аз.

— Да? — оживи се Лас.

— Ако знаеш, че е невъзможно да победиш, но ако не се сражаваш, някой ще загине... Какво ще направиш?

— Ако е невъзможно, то защо и аз да загивам? — попита Лас.

— Ако трябва да се сражаваш, не е важно дали ще победиш — отвърна Алишер.

— Какво, зле ли са нещата с момчето? — намръщи се Семьон.

— Хора, чухте ли за Сумрачната твар? — продължих аз да ги разпитвам.

Настана тишина.

— И аз току-що научих. Това е, защото не четем детски книжки. Само не знам дали трябва...

— Щом си започнал да говориш, говори — каза Семьон. — Или говориш веднага, или изобщо не се обаждаш. Всичко останало е нечестно.

— Струва ми се, че Хесер ни е предоставил сами да избираме — казах аз. — Хора, тази нощ офиса ни ще го щурмуват. По-точно, ще го щурмува... И ние не можем да победим.

[1] Поради специфичната образност на двата руски превода на стихотворението (направени съответно от поетите Константин

Балмонт и Сергей Степанов), тук и по-долу стиховете на Блейк не са преведени от оригинала, а от руските интерпретации. — Бел.прев.

В електронното издание на Читанка прилагаме за сравнение и превода на Кръстан Дянков от английски:

*Тигър, тигър, лумнал с мощ
като факла в черна нощ,
кой безсмъртен взор, коя ръка
те вгради в таз дива красота?*

— Бел. NomaD. ↑

[1] Български превод на тези стихове на Блейк (на Теменуга Маринова):

*Щом снеха копия, попи
небето звездните сълзи...*

— Бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

Честно казано, даже ми се стори, че Хесер ми даде мълчаливата си благословия да събера доброволци. Някак веднага си представих как ще стане всичко — аз разказвам на момчетата, те разказват на приятелите си, в офиса се събира целият Патрул и когато се появи Тигъра, го посрещат всичките московски Светли... И дружно му дават отпор. В края на краищата, кой е казал, че е невъзможно Сумрачната твар да бъде победена? И това ми било аналитици... Произход — неизвестен, сила — неизвестна, цели — не особено ясни, невъзможно да се победи...

Ще победим! Ще се съберем цяла тълпа — и ще победим. Заедно и срещу дявола е по-весело да се биеш. Нима Семьон, Алишер и Лас ще се съгласят, че едно беззащитно дете трябва да се предаде на неизвестна твар?

— Ако някой от нашите беше попаднал в подобна неприятна ситуация — бих се намесил — каза Семьон. — Ако беше дъщеря ти... Пфу-пфу... — Семьон почука по масата. — Но заради това момче — не.

— Та той е наш! — възмутих се аз.

— Той е Светъл Различен — кимна Семьон. — Но не е наш. Може би след година вече щеше да е „наш“. След месец. Но не и сега. А и нали ти самият казваш, че е невъзможно да се победи. Нима ще е по-хубаво, ако всичките умрем?

— А откъде да знаем, че е невъзможно? — възмутих се аз.

— Съдейки по днешния сблъсък — невъзможно е — отговори спокойно Семьон. — Нямаме шансове. И е глупаво да губим целия Патрул заради едно дете.

— Семьон е прав — кимна Алишер. — Не ме е страх да загина в битка, ако има шанс за победа. Но тук — тук играта не е от нашето равнище. Аз го видях... не ми хареса. Да се надяваме, че Хесер ще научи момчето да пророкува.

— Та ти нали току-що каза, че ако трябва да се сражаваш, не е важно дали ще победиш!

— Да, но тук не е наложително да се сражаваш.

Погледнах към Лас.

— Защо пророкът е противно дебело момченце, а не красива млада девойка? — възкликна Лас. — Няма мотивация да направиш саможертва!

— Ти, струва ми се, се готвеше да се кръщаваш... — напомних му аз.

— Именно. И искам да успея да го направя. Знаеш ли, дори тъпите рицари, които само това и чакали, да им се отвори възможност за бой, тичали да се бият с дракона, когато той отвлече млада мома, а не момче пастирче.

— Някаква много егоистична ти е мотивацията — казах аз злобно.

— Естетична — поправи ме Лас. — Ако трябва да жертваш себе си — нека да е заради висша цел.

— А животът на един пророк не е ли висша цел?

— Пророците обикновено изказват мрачни прогнози — промърмори Семьон.

Погледнах ги и у мен се прокрадна неприятно предчувствие.

— Вие какво, да не сте обсъдили вече ситуацията? — попитах.

— Разбира се — каза Семьон. — Не знаехме с кого си имаме работа. Но не трябва много акъл да се сетиш, че нападението ще се повтори.

— А ако аз се заинатя и тръгна да защитавам хлапето? — погледнах Семьон право в очите.

— Тогава ще ти помогна — кимна Семьон. — И ще загинем заедно. Така че те моля да не го правиш. Помисли си за Светлана. За Надя. И кажи честно — готов ли си да умреш за едно непознато хлапе?

Погледнах приятелите си.

Замислих се за няколко секунди.

Представих си Света, Надя...

После хлапето пророк.

Казах:

— Не, Семьоне. Не съм готов.

— И си прав — кимна Семьон. — Висши чувства, благородни пориви, лекомислена смелост, отчаяна жертвоготовност — всичко това е прекрасно. Но трябва да има причина. Истинска. Иначе всичките ти

светли стремежи не са нищо повече от глупост. Хрониките на Патрулите помнят много Различни, които са били благородни, но глупави. Ала те са останали само в историята. И уви, не като примери, достойни за подражание.

— По-добре се прибери вкъщи — добави Алишер. — Нали не си дежурен.

И аз осъзнах, че когато ми разрешаваше да разкрия информацията за Тигъра, Хесер е имал съвсем друга цел. Да ме вразуми.

Какво пък, успя.

Разбира се, не се прибрах вкъщи. Не, повече не досаждах на никого с въпроса дали ще се включи в безнадеждната битка срещу Сумрачната твар. И не обикалях из офиса, мислено разполагайки в ключовите точки защитници Различни. Отидох при аналитиците, помолих за копие от докладната за Хесер (преди да ми я дадат, момчетата се свързаха с шефа и получиха разрешението му). Прочетох внимателно всичко, убедих се, че Хесер не лъже за мнението на аналитиците (основано на няколко лошо документирани опита за битки с Тигъра — през петнайсети и деветнайсети век), че няма да ни се удаде да победим Сумрачната твар.

Колкото и да е странно, нощем офисът на Патрула опустява. Макар и да се наричаме „Нощни“ и да патрулираме из улиците предимно нощем (а какво да направим — основният ни контингент са нисшите Тъмни, вампирите и върколаците, които по-трудно успяват да се владеят), нашата работа е като айсберг, по-голямата част от нея е невидима. И точно тази работа се извършва през деня — канцеларската работа, обучението, анализирането на данните, изучаването на постъпилата информация. Все пак ние живеем сред хората и ни е по-удобно да живеем в техния ритъм. Добре поне, че наскоро ни се удаде да прокараме през човешкото правителство инициативата да се мести времето — за да може тъмното време на денонощието да трае по-малко...

Прекарах известно време, седнал зад компютъра в кабинета си. Надникнах в пощата и написах две-три писма. Кой знае защо изведнъж си спомних песента, която въртеше синът на милиционера Искендеров,

потърсих групата, която я изпълнява, и за мое учудване тя се оказа от Казахстан — не знаех, че там свирят и на други работи, освен на домра^[1]! После открих пиратски сайт, на който бяха качени и други техни песни. Щракнах върху заглавието „За послушните момчета“, облегнах се назад в креслото и се заслушах.

*Забила из улиците остри цветя,
обърна се Луната към младостта.
Пееше, излъчвайки езичество:
„Убийте цялото си електричество!
Деца, додето без очи не се окажете,
спасителния азимут ще ви покажа:
всеки, тръгнал по лунната пътека,
ще стигне до възшебен град полека-лека.
Там дишат вместо въздух вдъхновение,
и архитектите им са съновидение.
Там грее слънце, не банкноти,
и не смятат влюбените за идиоти.“
И на тези лунни песнички-лъжси
повярва хлапе, седнало на стъпалата.
И щом повярва, стълбата се издължи,
започна да расте и стигна небесата.
Заизкачва се момчето по ръбестите стъпала,
но веднага тълпа роднини се събра:
„Стойте! Не тръгвай, глупаво дете!
Ти нямаш работа в това небе!“
Момчето ги послуша и се върна,
и само със тъга към Луната се обърна.
А после се скри, намрази всички детето,
и само плачеше за видяното в небето.*

Неволно се намръщих. Неподходящ избор. Макар че момчето пророк по нищо не напомняше за романтичния млад герой, почувствах, че песента ме упреква в нещо.

*Плачеше, усещайки в гърдите празнота.
Та той се качваше нагоре в светлина,
осветявайки пътя с трепетното си сърце,
което в бързината изпусна от ръце.
И то сега виси като звезда,
като играчка на празнична елха,
сред много още такива сърчица,
които са изпуснали послушните деца.*

Ама че работа! Не могат ли тези казахи да пеят като цялата руска попмузика нормални песни за красиви девойки, скъпи курорти и лъскави коли, вместо тази декадентска романтика? Изключих компютъра и излязох от кабинета.

Краката сами ме отнесоха към сутеренните етажи. Вратата на една от стаите се оказа отворена, надзърнах вътре. Там седяха и спокойно си пийваха коняк „старчетата“ — Жермензон и Глиба. Марк Емануилович спокойно замезваше коняка с пушена змиорка, а Глиба, като човек със светска закалка, употребяваше „николашка“ — лимон, посипан с кафе и захар. Впрочем, характерно за новата епоха беше, че не се използваше нес кафе, а натурално — Глиба със здравите си пръсти стриваше на прах зърната над лимона.

Маговете седяха с гръб към мен, което Впрочем изобщо не им попречи.

— Влизай, Антоне — дружелюбно ме покани Жермензон.

— Искаш коняк — не по-малко сърдечно каза Глиба. Именно каза, а не попита.

Седнах безмълвно при тях, взех си чаша. За мое учудване конякът се оказа не френски, а молдовски — тумбеста бутилка с надпис „Сюрпризен“.

— За победата на силите на Доброто — каза Жермензон, отпивайки от своята чаша.

— Над силите на разума — подкрепи го Глиба.

Изпих чашата си на екс и веднага съжалих за това. Брендито се оказа неочаквано добро. Може да се каже дори прекрасно.

— Откъде го вземате? — учудих се аз.

— Трябва да знаеш мястото — усмихна се Глиба. — Виждаш ли, Емануилович? Нали ти казвах, Антон е разумен човек.

— Там е работата, че е човек... — промърмори Жермензон. Извади от джоба на самото си продълговата кожена кутия и ми я подаде. — Искате ли пура, младежо? Горещо препоръчвам. Няма нужда от профанизиране с лимон, хубавият коняк върви най-добре с истинска пура.

Великите изглеждаха съвсем спокойни и отпуснати. По нищо не личеше да се подготвят за схватка с Тигъра. Само че тогава какво правят в офиса?

— Хесер разказа ли ви вече? — попитах аз.

— За Тигъра? — уточни Жермензон. — Да, разбира се. Срам за мен, всъщност. Чувал съм за такива неща... впрочем, много отдавна.

— И какво? — попитах аз рязко.

— Ще поседим до сутринта, ще си побъбрим по старчески — сви рамене Жермензон. — Ако дойде... е, ще видим. Няма да се бием, но виж, да му хвърлим поглед... за гледане не бият.

— Ще гледате как Тигъра ще убие момчето?

— Да си отидеш в подобна ситуация е още по-голяма проява на страхливост — отговори хладнокръвно Жермензон. — Ти по-добре разкажи какво ти пророкува хлапето на летището. Дума по дума. Може Хесер да е сгрешил? Може момчето вече да е изрекло пророчеството си?

— А защо тогава Тигъра продължава да се мъкне подир него? — отговори с въпрос Глиба. — Нищо де, разкажи, Антоне. Наистина е интересно.

— „Вие сте Антон Городецки, Висш Светъл маг. Вие сте бащата на Надка. Вие... Вие всички нас...“ — разперих ръце. — Става ли за пророчество?

— Не — поклати глава Глиба. — Джору е прав, това е било предвестник, предизвикан от стреса.

— Но има нещо интересно! — повдигна пръст Жермензон. — Нали?

— Да — отвърна Глиба, сипвайки по още малко коняк в чашите. — Първо, пророчеството ще бъде адресирано. Прикрепено към Антон. Може би именно защото той е срещнал момчето?

— Или защото Антон го е спасил... — кимна Жермензон. — И е важно това, че е „бащата на Надка“. Малкият ни приятел не прилича на децата, които са толкова фамилиарни с момиченцата. Значи...

— Значи пророчеството е прикрепено и към Надя, и момчето пророк трябва да се сприятели с нея...

— И касае всички Различни — това „Вие всички нас“ тук не е напразно. Но финалната роля ще я изиграе Антон — изглежда, Жермензон си играеше не за първи път на мозъчна атака с Глиба.

— Много интересно, наистина! — засия Глиба. — Искан ми се да го чуя. Надявам се, че Джору ще успее да обясни на момчето как да пророкува.

— Джору може и да успее — каза Хесер, влизайки в стаята. — Но аз не успях.

Той седна при нас (странна работа — струваше ми се, че около масата преди това имаше само три стола), взе си чаша (а върху масата със сигурност нямаше четвърта чаша, още по-малко пък — пълна!). Погледна ме, изхъмка, отпи от коняка. Каза:

— Топката не влиза във вратата. Хлапето е Различен, наистина е пророк. Само че сме сгрешили, той не е Висш, а е първи-втори ранг.

— За пророк това не е от критично значение — каза Глиба. — Просто ще прави пророчества по-рядко.

— Тук работата не е в иницирирането — продължи Хесер. — И не е в разбирането на техническите детайли. Обясних му това, момчето е съобразително. Но е необходима още и съответната настройка. Готовност да се пророкува. А тя се постига по-трудно. Какво ли не правих, нищо не се получи, той блуждае някъде из облаците...

— Навярно си спомня за майка си — каза Глиба със съчувствие. — Аз нали също попаднах в Патрула като дете, страшно ми беше мъчно за семейството ми...

— Борис Игнatieвич, може ли да поговоря с него? — помолих аз.

— Опитай — съгласи се с лекота Хесер. — Не мисля, че това ще помогне, но опитай. Само не се увличай, вече е почти дванайсет, на момчето му се затварят очите...

Тримата ме изпратиха със съчувствени и одобрителни погледи, но без никакъв ентузиазъм.

Инокентий Толков, на десет и половина години, пророк първо равнище, още не беше заспал. Седеше на пода покрай планината от играчки, с които се беше сдобил заради щедростта на Нощния Патрул, и въртеше в ръка телефон играчка. При появата ми се смути и остави телефона върху разноцветната купчина — играчката беше за съвсем малки деца, няколко големи копчета с цифри, при натискането на които свиреше някаква весела китайска музика, и бутон, при натискането на който можеш да запишеш някоя своя фраза. Когато Надя беше на три, тя също имаше такъв „телефон“.

Почувствах се съвсем зле.

— Здравсти, Кеша — казах и седнах до него на пода.

— Добър вечер, чичо Антоне — отговори Кеша.

— Каква съкровищница имаш — изрекох аз неловко, измъквайки от планината вертолета играчка. — Моята Надя искаше да си поиграе с него...

— Отнесете ѝ го — отвърна спокойно Кеша. — На мен нали няма да ми трябва.

Погледнах го в очите — и моето „зле“ се превърна в „ужасно“.

— Какви ги говориш? — попитах престорено бодро.

— Чичо Борис ми разказа всичко. Че ме преследва звяр от Сумрака. И че Вие няма да можете да го спрете.

— Защо? — попитах, обръщайки се, естествено, не към момчето. — Защо?

Но Кеша отговори:

— Той каза, че това е последният шанс да ме мотивира. Че съм длъжен да се стегна и да кажа пророчеството. Тогава звярът ще ме остави на мира.

— И?

— Не ми се получава. — Момчето виновно сведе поглед. — Страх се, честна дума! Извинявайте...

Той даже и ни се извинява...

— И после какво? — попитах аз.

— Чичо Борис каза, че щом не се получава, не си струва да се мъча напразно. Трябва да легна и да поспя. Звярът може и да не дойде. И тогава всичко ще бъде наред, а утре непременно ще се получи.

— Но ти не си легнал да спиш — казах аз.

— Страх ме е — отвърна простичко момчето.

— Ти наистина ли се стара? — попитах.

— Да. Естествено, да не съм глупак? Но чичо Борис каза, че ако няма надежда, няма защо да се старая напразно.

Той вдигна поглед към мен и ме попита:

— Тръгвайте, наистина. Аз ще си поиграя малко и ще си легна.

— Ако няма надежда... — казах аз. — Ако няма надежда... — Потупах се по джобовете. Извадих телефона си. — Почакай, Кеша...

Общо взето, да се обаждаш на десетгодишната си дъщеря в полунощ не е най-правилното от педагогическа гледна точка решение. Но не успях да се обадя — телефонът звънна в ръцете ми и аз го поднесох към ухото си.

— Да?

— Тате, ти искаше да ми се обадиш? — Гласът на Надя не беше никак сънен и бе абсолютно овладян.

— Исках.

— Сражавате ли се? С този звяр?

— Не, Надя, няма да се сражаваме с него. Не можем да го победим.

— А ако...

— И ти няма да се сражаваш с него!

— Но ти нали искаш да дойда? — уточни Надя.

— Да, но съвсем не за да се сражаваш с него, а за да... — започнах аз.

Полъхна хлад. Във въздуха се появи овал от тъмно сияние, заобиколен от бели искри. От него пристъпи Надя — боса, облечена само с розова пижама.

— ... за да се появи надежда при Кеша — довърших аз, гледайки дъщеря си.

— Татко, при мен се получи като при Хесер! — каза радостно Надя. — Ой. Здравсти!

Не, Надя не се смути. Затова пък Кеша се изчерви и сведе поглед.

— Надя, боя се, че имаме много малко време — рекох. — Може би само няколко часа. Кеша трябва да каже първото си пророчество. Той знае как. Но не му се получава. Струва ми се, че ти можеш да му помогнеш по някакъв начин.

— Може ли да го целуна? — попита Надя с невинен глас. — За въодушевление? В анимационните филми винаги помага.

Ама че малка... малка... не, не вещица, разбира се. Но в нея има нещо от вещиците. Както във всяка жена.

— Страхувам се, че работата не е в целувките — казах аз. — Надя, поговори с момчето. Опитай се да разбереш къде е проблемът. Аз... аз ще бъда наблизно. След пет минути ще се върна.

Излязох, затворих вратата след себе си и си помислих, че след пет години вече няма да смея да оставям дъщеря си насаме с момчето. Виж я ти нея! Да го целунела! Май все пак трябва да изхвърля телевизора...

— Антоне!

Влязох в стаята, в която седяха Хесер, Алишер и Жермензон. Конякът в бутилката, изглежда, даже беше станал повече, което навеждаше на подозрения. Глиба беше изчезнал някъде, но смяната на московския прорицател с казахски боен маг изобщо не беше повлияла на начина, по който компанията си прекарваше времето.

— Имаше някакво... движение... — каза Хесер, вглеждайки се в мен. — Кажи, нали не си правил никакви глупости? Не си телепортирал хлапето отгук?

— Не, това е Надя — казах аз. — Повиках я... за да поговори с момчето. Откакто се помни, тя знае, че е Различна. Може би ще му подсказва нещо?

— Самоотвержен баща — каза Хесер.

— Но Вие нали това искахте? — уточних аз. — Когато сте казали на момчето, че ако няма надежда, не си струва да се старая.

Хесер бавно поклати глава.

— Не, Антоне. Благодаря, че цениш толкова високо всяка моя дума, но това не беше намек. Просто казах, че няма надежда. Не съм имал предвид дъщеря ти...

— А би било красиво... — изрече замислено Жермензон. — Жалко...

И в този момент „движението“, за което говореше Хесер, го почувствах и аз. Сякаш Сумракът се люшна, потрепна, изхвърляйки енергия, и застина.

— Ще отида да издърпам ушите на Надя — казах аз.

— Не е хубаво да се дърпат ушите на момичетата. — Хесер се изправи. — И това не е тя.

— Това е Тигъра — каза Жермензон, ставайки.

— Антоне, вземай дъщеря си и си тръгвай — Алишер извади от джоба си гривна от три преплетени обръча — златен, сребърен и меден. Вдяна я на лявата си ръка и я повъртя във въздуха, сякаш свиквайки с незримата ѝ тежест.

— Какво правите? — попитах аз. — Нали казахте...

— Ние може всичко да сме казали — сви рамене Жермензон. — И изобщо... ако успеем да спечелим някой друг час, това може да реши всичко. Той няма да мине през Сумрака. Хесер?

— Не — каза твърдо Хесер.

— Можем все пак да помолим Инквизицията... или Завулон...

— Помолих. Преди четвърт час. Беше ми отказано.

— Тогава със свои сили — изрече бодро Жермензон. — Много любопитен... как го наричате това вие, младежите, Али?

— Експириънс — каза Алишер и тръсна ръката си с гривната. Тялото му се обгърна от бяло сияние. Той тръсна ръката си отново и сиянието угасна.

— Точно така — засия Жермензон. — Експириънс! Не мислех, че все още има нещо, което може да ме учуди, но този Тигър наистина е нов жизнен опит.

И в този миг отгоре нещо изгърмя. Силно и кълтящо — като взрив. Маговете вдигнаха глави, вслушвайки се.

— Семьон — каза Хесер. — А аз нали наредих да не се намесва... Жалко, че в Патрула не се практикуват телесни наказания.

— Могат да се въведат — оживи се Жермензон.

— Той внимава — каза Алишер. — Момчетата не искат да сдават офиса без бой. Е... поне символичен...

Хесер ме погледна.

— Антоне, твоята задача е проста. След като Тигъра се спусне по стълбите и се появи в онзи край на коридора, ще разполагаме с между три и пет минути. Можеш да направиш нещо... за да ти е чиста съвестта. Едно-две заклинания, но постарай се да не го разяриш... А после вземай дъщеря си и си тръгвай. Тя ще успее да отвори портал.

— Мога и сам — казах без особена убеденост.

— Чудесно. Тръгвайте си. Изобщо не се опитвай да вземеш хлапето със себе си. Не геройствай напразно, имаш още много да живееш.

— Няма да геройствам — кимнах аз, с отвращение разбирайки, че говоря истината.

— Ние също ще се постараем да го задържим максимално, а после ще се махнем — каза Хесер, не знам дали на мен или на Жермензон и Алишер. — Току-виж тези минути помогнат с нещо...

Горе нещо засвири пронизително — сякаш от малък отвор излиза пара под голямо налягане. Какви ги вършеха горе? Или това беше Тигъра?

— Красива сцена — изрече внезапно Жермензон. — И много позитивна... интернационална... Тибетец, казах и двама евреи се опитват да спасят малко руско момче...

— Аз съм узбек — отбеляза Алишер.

— А аз не съм евреин — поправих го.

— С фамилия Городецки? — поинтересува се Жермензон.

— Това е старинна руска фамилия! Идва от името на един град на Волга, предците ми са живели там.

— Тогава е още по-красиво — реши Жермензон. — Тибетец, узбек, руснак и евреин...

— Прилича на началото на виц — промърмори Алишер.

Хесер погледна Жермензон и попита:

— Значи ти си евреин, Марк, така ли?

— Бъзикай се ти, бъзикай се — промърмори Жермензон.

Горе нещо затрака в забързан ритъм — сякаш някой беше пуснал шевна машина. Или беше започнал да стреля с автомат, което беше вероятно — едва ли Тигъра се беше съгласил да остави момчето на мира срещу два добре ушити панталона.

— Оптимисти — изсумтя Хесер.

— Защо пък да не се пробват? — сви рамене Жермензон. — Знаеш ли, когато измислиха барута, бях възхитен. Най-приятното средство срещу надигнали се трупове!

Лампите в коридора изведнъж примигнаха и угаснаха. След миг отново светнаха, вече по-мъждиво — беше се задействал аварийният генератор. Но след още няколко секунди угаснаха съвсем.

Махнах с ръка и разположих няколко магически огънчета по дължината на коридора. Хесер щракна с пръсти и угаси двете най-близки до нас, след което промърмори:

— Има още да учите...

По стълбите затропаха стъпки. Бавни, но уверени. Тигърът слезе по стъпалата, спря се в края на коридора. Погледна към нас — изглежда, тъмнината не му пречеше. Усмихна се и пристъпи напред.

Прогърмя и Тигъра бе обгърнат от бял мразовит вихър. Мъгла или виелица... Той застина за секунда, после с известно усилие пристъпи напред и се насочи към нас.

— Нали ти казвах, че няма да сработи — подхвърли Хесер през рамо.

— Но си струваше да опитам! — обидено отговори Жермензон.

Двамата висши пристъпиха леко напред, прикривайки двама ни с Алишер. И в този миг зад гърба ми хлопна врата. Обърнах се и видях Надя.

Дъщеря ми изглеждаше замислена, но доволна. Приблужи се към мен, хвана ме за ръката. Попита:

— Това ли е той?

През това време Тигъра се спря. Върху лицето му се изписа някакво смущение и объркване, сякаш Нулевата, Абсолютната вълшебница не му влизаше в плановете.

— А ти кого виждаш? — попитах аз. — Момиче?

— Не. Тигър. Той е голям, на ивици, и очите му горят.

— Красиво — въздъхнах аз.

— Тате, тигрите не бива да се убиват, те са в Червената книга.

— Този може — казах аз. — Само че никак не се получава.

И изведнъж Тигъра заговори. По време на предишната ни среща не беше отронил нито дума, и аз, честно казано, бях сигурен, че въобще не умее да говори...

— Идете си. Вие не ми трябват.

— И ти не ни трябваш — отвърна Хесер. — Защо ти не си тръгнеш?

Тигъра поклати глава. (Интересно, как виждаше той Надя? Говорещ тигър? Шир Хан от анимационното филмче за Маугли?)^[2]

— Пророчеството не бива да бъде чуто.

— Той е само едно момченце — каза Хесер. — Остави го на мира, дай му време. Нека пророчеството прозвучи в пустотата. Нека никой не го чуе.

— Рисковано е — каза Тигъра. — Той е първо пророк, а едва след това момче. Идете си.

— Дай му време — повтори Хесер.

Вместо отговор Тигъра тръгна напред. Явно времето за разговори беше свършило.

Изобщо не разбрах какво точно направиха Великите. Коридорът сякаш се забули с разноцветна огнена паяжина. Във въздуха увиснаха сини, червени, зелени и оранжеви нишки, Тигъра се наниза на тях, лицето му се изкриви, сякаш от болка. Ала той продължаваше да върви. Бавно, но сигурно.

— Антоне, тръгвайте! — изрева Хесер. Погледнах към Надя. Стиснах ръката ѝ по-силно. Кимнах.

— Трябва ли да си тръгнем, тате? — попита тя много спокойно. Кимнах отново.

— На него му е нужно съвсем малко — каза Надя. — Нека аз...

— Тръгваме си! — извиках. — Отваряй портал! Заповядвам ти!

— Татко, не можеш да ми заповядваш да бягам!

— Не ти заповядвам като татко, а като служител в Патрула!

Надя ме гледаше и аз не знаех дали това ще сработи. Още от ранното ѝ детство я бяхме учили да уважава Нощния патрул. Обяснявахме ѝ, че казаното от патрулен е заповед. Че с магията шега не бива. Но тя беше малко момиченце, за което всички приказки винаги завършваха щастливо — и аз виждах, че в очите ѝ в този момент бушува енергия, способна да потопи цяла Москва... но никой не знаеше дали това щеше да помогне срещу Тигъра.

— Надя, моля те — повторих аз уморено.

В очите на момичето блеснаха сълзи. Тя стисна устни, кимна, и до нас се отвори портал. Погледнах към Тигъра — той вече беше изминал половината коридор. Не ни атакуваше, ние не му бяхме врагове... Бяхме само пречки, той отиваше да убие пророка.

Хванах Надя за ръката и я поведох към портала...

И в този момент Тигъра се спря. Вдигна ръка, съвсем по човешки потърка челото си. И се усмихна.

Зад гърба ни се отвори врата и малкият пророк Кеша излезе в коридора. Той беше вир-вода, сякаш го бяха накарали да се занимава с физкултура. Очите му бяха леко сънливи и смръщени, гледаше ни объркано и едва ни разпознаваше. От носа му течеше кръв.

— Всичко е наред — каза Тигъра. — Тръгвам си.

Изглежда, той смяташе просто да си тръгне — по коридора. Но подът под краката му внезапно пропадна, настрани пръснаха бетонни парченца и дъски. Създаденият от Жермензон още в първата битка голем все пак беше догонил противника си.

С израз на крайно смайване Тигъра пропадна в ямата, където земята клопотеше като кипяща каша. Мярнаха се ръцете на голема, краката на Тигъра... за секунда ми се стори, че виждам дълга ивичеста опашка, стърчаща от земята като гигантски червей...

И всичко изчезна.

— Боя се, че големът не го уби — каза Жермензон. — Боя се, че Тигъра просто не счете за нужно да се сражава...

Цветната паяжина угасна. Хесер и Жермензон се спогледаха и бавно започнаха да се усмихват.

Наведох се към Надя и попитах:

— Как му помогна?

Надя се обърна към Кеша, вдигна се на пръсти и прошепна в ухото ми:

— Казах му, че ако веднага не каже глупавото си пророчество, ще го набия и ще кажа на всички, че го е набило момиче.

— И той повярва ли? — попитах аз.

— Фраснах го по носа.

Извадих от джоба си носна кърпичка и се приближих към момчето. Подадох му кърпичката и казах:

— Отметни глава назад и притисни това към носа си. Сега ще повикаме... доктор.

И докато той объркано отмяташе глава, аз разтворих пръстите му, взех здраво стиснатата играчка и я пъхнах в джоба си.

— Провървя ни — каза Хесер, приближавайки се. — Пророчеството не прозвуча, Тигъра си тръгна. Поздравявам те, малкия, всички неприятности се разминаха.

— Провървя ни — повторих аз след Хесер.

Телефонът играчка, който бях взел от Кеша, прогаряше джоба ми. Не знаех дали ще рискувам да натисна бутона и да преслушам онова, което беше записано на него. И дали изобщо там е записано нещо.

Но добре поне, че сумрачната твар не разбира нищо от съвременните детски играчки.

[1] Домра — старинен музикален струнен инструмент в Русия, Украйна и Беларус, първообраз на балалайката, пренесен от ареала на тюркските номадски народи по време на монголското нашествие (XIII в.). Названието е етимологически родствено с „тамбура“. — Бел. NomaD. ↑

[2] Тук е уместно да се отбележи, че главата от „Книга за джунглата“ на Р. Киплинг, в която се разказва за решителния двубой между тигъра Шир Хан и Маугли, е озаглавена с цитат от стихотворението на У. Блейк — „Тигре, тигре!“ — Бел. NomaD. ↑

ЧАСТ ВТОРА
СМУТНИ ВРЕМЕНА

ПРОЛОГ

— Днес аз ще проведа урока — каза Городецки. — Анна Тихоновна е болна.

— А какво ѝ е? — обезпокои се Павел. — Нещо магическо?

— Холецистит — отговори Антон.

— Това може да се излекува със заклинание — каза Павел. Той беше на малко повече от двайсет, но беше от поколението, израснало с компютърните ролеви игри и книгите за Хари Потър.

— Може — съгласи се Антон. — Но защо, ако може да се вземат жлъчегонни средства?

— С магия е по-бързо — не се предаваше Павел.

— И по-сложно. Колкото и да е странно, най-лесни за лечение чрез магия са смъртоносните заболявания. Баналните простуди, жлъчни колики и хемороиди се лекуват по-лесно с обикновени средства. При това винаги си струва да се икономисват силите и възможностите за магическа намеса.

— Защо? — Павел погледна към останалите ученици, сякаш търсейки подкрепа. — Ние сме много по-силни от Дневния патрул.

— Точно за това ще поговорим — кимна Антон. Разходи се из класната стая, разглеждайки учениците — десет Различни, бъдещи магове и вълшебници. Шестима възрастни, четири деца и юноши. Обичайните пропорции — възрастта, на която се удава да се определи, че един човек е Различен, е най-различна. Най-младият ученик, пророкът Инокентий Толков, беше на десет години и половина, най-старият, вълшебницата Галина Станиславовна — на петдесет и две. Някои от тях щяха да се присъединят към Патрула, други щяха да продължат да живеят човешкия си живот... е, почти човешки. — Според вас колко са учениците в Дневния патрул?

— Десет — каза Павел.

— Уви — поклати глава Городецки.

— Сто — отвърна Надя.

— Отговорът не се зачита — каза Городецки. — Ти си чула за това вкъщи.

— Е, и какво? — възмути се Надя. — Какво значение има къде съм го чула?

— Е, така или иначе, сгреши — сви рамене Антон. — Това беше отдавна.

— Сто петдесет и трима — промърмори Инокентий.

— Отговорът се зачита — кимна Городецки. — Макар че аз мислех, че имат сто петдесет и един ученика, но няма да споря с пророк. Какво ни говори тази диспропорция?

— Че лошите хора на света са повече? — попита тихо Галина. Преди иницирирането си тя беше учителка по руски език и литература на гимназиалните класове в малко градче в Подмосковието. Антон смяташе, че тя има право на такова предположение.

— Не хора, а Различни! — поправи я Денис. На трийсет и няколко години, бивш военен, уволнен от армията по време на реформите. Колкото и да беше странно, човешката му професия и специализацията му като Различен съвпаднаха — от него се очертаваше да се получи добър боен маг.

— Извинявайте, Денис, но все пак хората — каза тихо, но твърдо Галина Станиславовна. — Различните не се раждат добри или лоши... както и хората, впрочем. Различните застават на страната на Светлината или Мрака, изхождайки от душевното си състояние в момента на иницирирането...

— Една забележка — каза Антон. — Кой иска да я поправи?

Няколко ученици вдигнаха ръце. Антон кимна на Фархад, бивш мениджър на нефтена компания от Казахстан. Реализиран в живота човек, постигнал успехи в бизнеса... такива не стават често Светли Различни.

— Светли и Тъмни — това не означава добри или лоши, добронамерени или зли — каза Фархад. — Ако гледаме с човешки мерки... то това са алтруисти и егоисти. Тези, които искат най-доброто за околните, и тези, които искат най-доброто за себе си.

— И понякога, в името на личното благо, Тъмните Различни са способни да донесат добро на околните, а Светлите — да причинят зло — кимна Антон. — Вярно е. Макар че аз съм учуден, че вие сте неуверени в самите основи... И така, какво означава петнайсеткратното преимущество в броя на учениците на Дневния патрул в сравнение с нашия?

— Сред хората има много повече егоисти — каза Галина Станиславовна.

— Нощният патрул търси бъдещи Различни по-зле — предположи Денис.

— И двете версии са добри — каза Антон. — Засега няма да уточнявам колко са верни. Кажете, а защо при това се запазва балансът на силите между Патрулите?

— Защото Вие сте Висш различен — каза Денис. — И още Хесер, и Светлана... а Наденка е даже Абсолютна вълшебница!

Городецки кимна:

— Правилно. Числеността на Нощния патрул е чувствително по-малка, но при това сред нас има по-силни магове. И, връщайки се на предишния въпрос, такава ситуация е била нормална в продължение на много векове. Тъмните наистина са повече. Светлите наистина са по-силни. Като цяло — съществува паритет. Именно затова не си струва, Павле, да се използва магия по всеки най-дребен повод. Там, където има възможност да се доверим на науката, си струва да ѝ се доверим.

Павел кимна, макар че, ако се съди по погледа му, Городецки не беше успял да го убеди докрай.

— Антоне, а имало ли е опити да се промени балансът на силите? — попита Галина Станиславовна.

— Разбира се — кимна Антон. — Най-глобалната от тях се нарича Велика октомврийска революция. Комунистическата идеология е изградена върху алтруизма и руските Патрули са получили разрешение за този експеримент. Всъщност това е най-голямата намеса на Различните в живота на хората след Ренесанса, Голямата чума и независимостта на САЩ.

— И Тъмните са разрешили? — учуди се Галина.

— Разбира се. На първо място, били са ни задлъжнели.

— За независимостта на САЩ?

— Не, за Ренесанса. И на второ място, според Тъмните разпространението сред хората на комунистическата идеология би трябвало да доведе до ръст на егоизма и тъмните емоции.

— И са се оказали прави? — възмути се Галина.

— Не. Ние всичко сме объркали. Това изобщо не е променило баланса между егоистите и алтруистите, нито по света, нито в Русия. Впоследствие негласно преобладава мнението, че пропорцията „едно

към петнайсет“, а по-точно — „едно към шестнайсет“ е константа, отразяваща съотношението на алтруистите и егоистите сред хората.

— А как е, да речем, в САЩ? — поинтересува се Давид Саакян. Седемнайсетгодишният гимназист беше инициран само преди месец и се интересуваше от абсолютно всичко.

— В САЩ, Швеция, Зимбабве, Северна Корея, Естония, Бразилия — навсякъде пропорцията е една и съща. За съжаление се изясни, че нито общественият строй, нито стандартът на живот, нито господстващата идеология имат някакво влияние върху съотношението между потенциалните Светли и Тъмни. Затова то е константа. Разбира се, силните социални сътресения са предизвиквали изменения в една или друга посока, но те рано или късно се изглаждат. Принадлежността към християнската, мюсюлманската или която и да е друга религия също не променя пропорцията.

— Татко, но това не може да бъде! — възмути се Надя. — Хората навсякъде се държат по различен начин!

— Така е — кимна Антон. — Разбира се... Надежда Антоновна. От съществуващите в обществото морални директиви и норми зависи и поведението на хората. Разбира се, червените кхмери, терористите от Ал Кайда, порядъчните европейски бургери и, да речем, комсомолците от трийсетте години на миналия век, биха се държали по съвсем различен начин в една и съща ситуация. Но това не би променило същността. Съотношението между алтруистите и егоистите дори сред монасите бенедиктинци и гестаповците е едно и също. Просто техният егоизъм и алтруизъм се проявява по различен начин.

— Но нали в това е цялата работа! — не се предаваше Надя.

— За хората. За тях, разбира се, разликата е огромна. За нас, уви, не.

— Защо? Ние нали трябва да правим живота по-добър?

— Как? Светлите Различни създадоха общество, деклариращо алтруизъм и всеобщо братство. Като резултат възпитаха чудовищни егоисти, които с радост предадоха всичко, което е било свято за тях.

— Не сме го предали ние! — Галина Станиславовна скочи от стола. Устните ѝ трепереха. — Не ние! Нас ни предадоха!

— Нима? — попита меко Антон. — Спомнете си себе си през тези години, моля. Когато вождовете предават народа си, а народът не ги сваля, не си струва да се обвиняват само вождовете.

— Всяка власт развъртава — каза Денис. — Светлите Различни би трябвало да вземат властта в свои ръце...

— И да подкарат с камшик хората към щастието? — усмихна се Антон. — Въпреки че те разбират това щастие по различен начин? А и сигурни ли сте, че властта няма да развърти Светлите Различни? Помислете над това. И напишете, моля, за следващия път есе на тема: „Какъв ще бъде човешкият свят, ако Светлите Различни решат да вземат властта“.

— Тогава в какво е смисълът на нашето съществуване? — попита рязко Галина Станиславовна. — Ако смятате, че не можем да повлияем върху човешкия живот, да го променим към по-добро?

— О, правилно — кимна Антон. — И още едно есе: „В какво е смисълът на живота на Различния?“.

Класът застана.

— Но ако ние... — започна Галина Станиславовна.

— В името на всичко свято, млъкнете! — помоли се Денис. — Само трето есе ни липсва!

ГЛАВА 1

Анна Тихоновна пиеше чай в кабинета на Хесер. Пред шефа също стоеше чашка, но той, изглежда, бе изцяло погълнат от отворения в компютъра документ.

— Как мина урокът? — любопитно попита старицата.

— Нормално. — Аз седнах срещу нея, възползвайки се от мълчанието на Хесер, и си сипах чаша чай. — Казах, че имате холецистит.

— Добре — кимна Анна Тихоновна. — Надявам се, че не сте твърде уморен, Антоне?

— Не, какви ги говорите! — казах, отпивайки от чая.

Анна Тихоновна беше жена със стара закваска. Разправяха, че когато наоколо няма свидетели, единствената ни учителка пие чая от чинийката. Тя не признаваше зеления чай, още повече презираше билковите запарки, наричани по недоразумение „чай“. Според нейните представи чаят трябваше да бъде черен като катран и силен като съвестта на грешник.

Или обратното. Черен като съвест и силен като катран.

И сладък.

Под внимателния поглед на старицата се предадох и сложих в чашката три бучки захар. Разбърках. Отпих.

Колкото и да бе странно, беше вкусно. Макар че вкъщи и през ум не би ми минало да пия чая със захар. А и тогава не би влязъл в гърлото ми.

— А защо Вие не обичате този урок, Анна Тихоновна? — опитах аз. — Помня и по мое време не водихте занятието... бяхте болна от грип. Тигърчето ни го водеше...

Помълчахме малко.

— Антоне, а на Вас удобно ли Ви е да провеждате този урок? — попита учителката.

— Ами... не особено — намръщих се аз. — Да се обяснява на младежта, че всичките им грандиозни планове да облагодетелстват човечеството или родната си страна завинаги ще си останат

нереализирани, че всичко, което можем, е да работим по дреболии, противопоставяйки се на Дневния патрул... Неприятно е, да.

— Но трябва да се прави — каза Хесер, без да откъсва поглед от компютъра. — Антоне, как в „Пейджис“ да се изключи маркираният списък?

— Отидете в „Изглед“ и отворете прозореца „Инспектор“, там има отметка... — погледнах учудено Хесер. — А Вие какво сте се хванали да усвоявате Маковете?

— Интересно ми е да научавам нови неща — отговори Хесер, пълзейки по масата с мишката. — Или смяташ, че съм твърде стар за това?

— Не, какви ги говорите, шефе? — отвърнах, отпивайки от чая. — Вие сте все още здрав старец.

— Трудно се прехвърлих от абака на аритмометъра — каза Хесер. — Докато от аритмометъра на калкулатора стана с лекота. И пишещата машина никога не ми е харесвала, по-рано даже имах стенографка... — Той млъкна и се усмихна на някакви свои спомени. Анна Тихоновна също се усмихна едва забележимо. — А компютърът веднага ми хареса. В него има нещо правилно... Вълшебно.

— Изцяло одобрявам — кимнах аз. — Да, наистина. Полезно е да се усвояват нови неща.

— А как е малкият ни пророк? — поинтересува се неочаквано Хесер.

— Учи се.

— Приятели ли се с някого?

— С Надя — казах. — Предполагам, че това го знаете.

— Знам го — призна си Хесер. — На тази възраст ако момиче фрасне момче по носа, това става началото на дълго и силно приятелство. Жалко, че при възрастните е по-сложно.

— Аха — промърморих аз. Шефът не беше започнал разговор за Инокентий току-така, не се съмнявах в това.

— Обидно е, че така и никой не чу пророчеството му — продължи шефът.

— Обидно е — съгласих се аз, настръхвайки вътрешно.

— А Надя нищо ли не е чула?

— Нищичко. Измлатила е хлапето, за да го мотивира, и си е излязла.

— И не сме имали камери за наблюдение в тази стая — продължи да скърби Хесер. — Или сме имали?

— Имали сме. Само че Надя ги е... въз... изключила.

— Изгорила ги е — уточни Хесер. — Между другото, защо?

— За да не чуе никой пророчеството.

— Логично, логично... — въздъхна Хесер.

Ние с Анна Тихоновна се спогледахме. Аз, разбира се, познавах шефа сто години по-отскоро, отколкото учителката ни. Но не беше трудно да се отгатне, че той води разговора към някаква ясна само на него цел.

— Знаеш ли какво ме безпокои? — Хесер изведнъж се облегна в креслото и отмести клавиатурата.

— Глобалните проблеми на мирозданието — избоботих аз.

— Да, прав си, Антоне. Именно глобалните проблеми на мирозданието. Убедих се, че не разбирам какво представлява Сумракът.

— Паралелна реалност, имаща слоеста структура — каза Анна Тихоновна. — Преминаването между отделните слоеве на Сумрака изисква изразходване на Сила — както за самия преход, така и за поддържане на собствената си жизнена дейност. Всеки слой на Сумрака все повече и повече ни отдалечава от нашия свят, но от шестия слой е възможен преход обратно в света ни — който по този начин се явява седми слой на Сумрака.

— Това е напълно изчерпателно обяснение... за Различен, който се обучава от един месец — каза Хесер. — Ще отбележа, че само преди десет години младите Различни бяха абсолютно уверени, че Сумракът има три слоя... а дори и аз самият не знаех за прехода от шестия слой в нашия свят. Но все пак какво представлява Сумракът?

— Паралелни светове — свих рамене аз. — Разбира се, това е обяснение на равнището на научната фантастика, но всяко друго ще е на равнището на фентъзито. Може даже да се предположи, че това са някакви вариации на нашия свят, такъв, какъвто би могъл да бъде... алтернативни светове, отделили се навремето от нашия...

— Или нашият свят се е отделил от някакъв друг — каза Хесер. — Добре, да допуснем. Нашата научна група също не може да каже нищо по-смислено. И научните центрове на Инквизицията не могат да добавят много... само ще внесат допълнително объркване със своите

„тънки структури“, „тъмна материя“ и „квантови вариации“. Но все пак какво е Сумракът? Просто шест паралелни свята, които човечеството не е успяло да замърси?

— Тигъра не Ви излиза от главата — досетих се аз.

— Разбира се — кимна Хесер. — Докато се кланяме на Светлината и Мрака и получаваме някакъв отдавна определен отклик... — Хесер прекара ръка във въздуха и върху дланта му за миг пламна ослепително бяло огнено кълбо, — можем да смятаме това за някакъв физически закон. Е, или магически. Но Тигъра беше жив. Той разговаряше. Той формираше поведението си в зависимост от нашето. Когато върху алпиниста пада лавина — това е природен закон. Но когато лавината започне да преследва едно-единствено момче, ровещо в снега в подножието на планината, като при това тази същата лавина грижливо отхвърля встрани или заобикаля всички останали... това вече не е мокър сняг плюс силата на притегляне. Това е разум.

— Законите на природата не са разумни — отговорих аз. — Силата на притеглянето не е разумна. Електричеството не е разумно. Дивакът, гледащ в телевизора, може да допусне, че това е мъдро същество, но ние...

— Мъдро същество? От гледането на съвременна телевизия може да се допусне само, че той е истеричен креслив маниак с прогресираща дебилност — изрече подигравателно Анна Тихоновна.

— Имам предвид, че разумността на Тигъра изобщо не доказва, че Сумракът е разумен — казах аз упорито. — Огледалото — Виталий Рогоза — беше ли разумен? Напълно. В същото време той беше породен от Смурака с цел запазване на равновесието.

— Сумракът само повлия на неопределилия се Различен Виталий Рогоза — каза Хесер. — И Рогоза действаше интуитивно, без изобщо да разбира случващото се. Това с Тигъра беше съвсем различна история.

— Добре — въздъгнах аз. — Няма да споря. Вие не ме натоварвате току-така, шефе. Не за обща култура.

— Разбира се — кимна Хесер. — И Анна Тихоновна не е тук случайно. Колкото и да е странно, тя е най-добрият ни специалист по живи и квазиразумни явления на Смурака. Накратко казано — по фолклора.

Погледнах учудено учителката ни. Тя, разбира се, беше умна старица, но нали има научен отдел...

— Това е хобито ми — каза скромно Анна Тихоновна. — Силата ми не е голяма, здравето не ми позволява да тичам по улиците подир кръволиците. А и не се смятам за гений. Но имам много свободно време, така че се занимавам с нещата, на които нашите учени не обръщат внимание...

— Това, че по-рано не знаех за тази работа, си е мое недоглеждане — кимна Хесер. — Предполагам, че иначе историята с Тигъра щеше да протече много по-леко.

— Изучавам Огледалата, Сенките, Прозрачния Различен, Тигрите, Пукчо, Глиненото човече... — продължи Анна Тихоновна.

— Прозрачният Различен? Пукчо? Глиненото човече? — Да се каже, че бях смаян, беше все едно да не се каже нищо.

— О, Антоне, това са толкова интересни феномени! — оживи се Анна Тихоновна. — Пукчо, например, се появява само на втория слой на Сумрака. Регистрирани са пет случая за цялата история. В момента, в който Различният...

— Анна Тихоновна, готов съм да допусна, че и зад тази легенда се крие нещо — каза Хесер. — Но нека да се върнем на Тигъра.

— За Тигъра вие изровихте всичко и без моя помощ — въздъхна учителката. — Жалко е, разбира се, че не се обърнахте към мен, бих ви спестила доста време. Единственото, за което мога да съм ви от полза — знам адреса на Еразъм.

— Дарвин? — възхитих се аз.

— Изобщо не ме питай как съм се сдобила с него, Антоне — наведе скромно глава Анна Тихоновна. — Нали знаеш, че по закон никой няма право да безпокои Различен, оттеглил се по свое собствено желание от активна дейност...

— На мен щяха да са ми необходими разрешение от шефа на местния Нощен патрул и ясно изразена липса на възражения от шефа на Дневния просто за да мога да подам в местния филиал на Инквизицията молба за съобщаване на адреса — каза Хесер. — И не е сигурно, че щяха да ми го съобщят...

— А аз избрах по-лесен начин. — Анна Тихоновна все пак не се сдържа, и въпреки своето „изобщо не ме питай“, се зае да разказва. — Прочетох „Сексуалният живот на растенията“ на Еразъм и написах

критически трактат за нея. Е... отчасти хвалебствен, отчасти критикуващ. Точно толкова, колкото да засегна Еразъм. Публикувах го в английско списание... и след седмица получих отговор.

Тя се усмихна. Не сдържах усмивката си и аз:

— Значи се хвана на въдицата нашият дендрофил... И какво стана после?

— Известно време си кореспондирахме. За заблуда известно време спорих, после си признах пълната погрешност на критиката си... общо взето, след като се разкаях пред Еразъм, гневът му се смени с благосклонност. В наши дни не се случва често хората да проявят интерес към любимия му научен труд. Добре си пообщувахме и той дори започна да кокетничи и да ме кани на гости. И тогава допуснах грешка, Антоне. Интересуваше ме само историята с Тигъра... И споменах за нея. Еразъм явно разбра какви са интересите ми. И се обиди.

— Защо? — учудих се аз.

— Как защо? Любимата му ботаника, на чиято почва започвахме да общуваме, за мен се оказа само предлог за запознанство... — В гласа на старицата се прокрадна смущение.

— Представи си, че имаш увлечение, фанатично и леко безумно — добави Хесер. — И изведнъж срещаш Различна, която споделя страстта ти... към колекционирането на пеперуди, да речем. Или към изучаването на лечебните свойства на кефира. Ти си общуваш с нея, радваш се... може би дори се влюбваш. И изведнъж разбираш, че всичко това за нея е само предлог да се сближи с теб и да узнае повече за Тебешира на съдбата, който някога си държал в ръцете си.

— Ясно — кимнах аз. — Еразъм не е ли сменил местожителството си?

— Доколкото успяхме да изясним — не — поклати глава Хесер.

— И къде живее? Явно в някоя пустош? Сред безбрежни треви и вековни дървета? Калуновите полета на Шотландия, суровите скали на Уелс...

— Живее в Лондон — изсумтя Хесер. — С годините започваш да цениш комфорта, повярвай ми.

— Командировка в Лондон — това не би било зле — изрекох аз замечтано.

— Значи тръгваш.

— Няма да споря — побързах да кажа аз. — С кого?

— Сам. Не се предвиждат никакви бойни сблъсъци. Нямаме никакви общи познати с Еразъм... освен Анна Тихоновна, но като се имат предвид обстоятелствата, при които е прекъснал контактът им...

— А Вие не се ли познавате с него? — попитах аз с надежда.

Хесер поклати глава.

— Не се познаваме. И Тома Лермонт не се познава с него. Можем да намерим контакт през трета-четвърта ръка, но това едва ли ще помогне.

— А аз си помислих... — рече Анна Тихоновна почти срамежливо. — Ами ако Антон вземе Кеша със себе си?

— Предполагаш, че Еразъм ще се трогне от момчето, чиято съдба е подобна на неговата собствена? — Хесер потърка горната част на носа си. — Как мислиш, Антоне?

— Не мисля, че един четиристотингодишен Различен ще е толкова сантиментален — отвърнах аз. — По-добре да взема Светлана.

— Веднага щом се върне в Патрула — усмихна се Хесер. — Отиди в Лондон, Антоне. Поговори с Еразъм. Току-виж може да ни разкаже нещо важно. А ако не... просто ще се поразсееш. Командировката ти е уредена, билетите са приготвени, вземи ги от счетоводството. Полетът ти е утре сутринта.

— Бизнес класа, надявам се? — пошегувах се аз.

— Да — кимна Хесер.

Някак веднага ми се отця да остроумнича. Разбира се, Нощният патрул не е бедна организация, а командировките ни не са толкова чести... Но как така Хесер изведнъж развърза кесията си за бизнес класа?

— А дневните ми колко са? — уточних.

— Сто и двацет паунда на ден. Плюс хотела.

Наистина ли не се шегуваше?

— В „Радисън“ ли ще съм, или в „Шератон“? — хвърлих още един пробен камък.

— Ще се задоволиш с малък традиционен английски хотел — каква по-добра възможност да разбереш една чужда страна?

— Борис Игнatieвич, къде е уловката? — не издържах аз.

— Никъде. Просто ти наистина работи добре напоследък. Смятай, че съм ти измислил отпуска на служебни разноски. Ако не

постигнеш успех — няма да те мъмря; а ако научиш нещо, следващия път ще те изпратя на задача със служебен самолет.

— Стига да имахме такъв — измънках аз, ставайки.

— Тъкмо се каня да го купя — каза Хесер. — Как мислиш, кой е по-добър — „Гълфстрийм“ или „Ембраер“?

— „Як-40“ — отговорих аз и излязох.

Повече от всичко ме смущаваше, че Хесер, изглежда, не се шегуваше.

Защо му е притрябвал на московския Нощен патрул самолет?

По-добре да беше сменил климатиците, за да не изпукаме от жега през лятото!

Ако петнайсетте години служба в Патрула ме бяха научили на нещо, то беше, че Хесер не прави нищо току-така. Той не дава задачи нито изхождайки от чиста функционалност, нито от алтруизъм.

Да вземем например отдавнашната история с момчето Егор, неопределил се Различен, преследван от вампирите. Защо Хесер изведнъж ме изпрати на полева работа, да ловя нарушилите правилата кръволоци? Просто с цел да ме прехвърли от кабинетна към оперативна работа? Не. По-точно, не само заради това. А още и с цел да увие по-гъста димна завеса около момчето, да ми даде урок относно „добротата“ на Нощния патрул и „лошотията“ на Дневния. И, много вероятно, за да ме срещне със Светлана, завързвайки отношенията ни във възела, който би трябвало да доведе до раждането на Надя. Може би дори с цел да обясни — и на мен, и на останалите патрулни — какво е това „Огледален маг“. Защото може би вече е очаквал появата на Огледало и е подозирал, че на Егор му е съдено да се превърне в него, а не на горкия Рогоза... Между другото, има някакво съзвучие между името на руското момче и фамилията на украинския младеж — Егор и Рогоза...

Пфу! Започвам съвсем да откачам! Занимавам се с конспирология. Разбира се, Хесер е интригант и всичките му действия са с двойно и тройно дъно, но да прибавям към това и съзвучието на имената си е сигурна крачка към параноята.

Какъв беше истинският замисъл на Хесер, изпращайки ме в Лондон, и то при такива условия — великолепно заплатена командировка, полет в бизнес класа, безопасна и ненапрегната задача? Имаме достатъчно на брой по-слаби сътрудници и сътруднички, но

големи професионалисти, които биха могли да се срещнат с Еразъм и да пробват да научат нещо от него.

Или Хесер подозираше, че задачата може да стане по-опасна, отколкото изглежда...

Или виждаше в мен някакви особености, позволяващи ми да се справя с тази мисия по-добре от другите.

Или пък всичко това беше дреболия, отвличане на нечие внимание от реалните проблеми. Да допуснем, че Хесер смята, че Завулон ме следи и сега също ще хукне към Лондон, при Еразъм...

Въздъгнах. Можеха да се измислят още много варианти. Но кой знае защо ми се струваше, че пропускам някой много прост и много логичен, поради което — и най-вероятен вариант.

— На твоето място не бих се шашардисвала — каза Светлана, докато пълнеше малкото ми куфарче. — Разбира се, Хесер хитрува. Но ти си му необходим и изобщо, той по свой си начин е много привързан към теб. Трябвало е така или иначе да се изпрати някого в Лондон, за да се срещне с Еразъм — защо да не си ти?

— Но той явно не смята, че историята с Тигъра е приключила — изрекох замислено аз.

Бяхме в спалнята, Надя гледаше телевизия в хола и можехме да си говорим откровено.

— Аз също не я смятам за приключена... — Светлана за миг застина над куфарчето, хванала в ръка купчина чисти гащета. — Антоне, нали не криеш нищо от мен?

— В смисъл?

— Нищо, касаещо Тигъра и пророчеството?

— Разказах ти всичко, което знам... — отговорих, без много да си кривя душата. Това, което беше продиктувано на телефона играчка, наистина не го знаех. Дори не бях сигурен, че там изобщо е продиктувано нещо. — Света, а за колко дни ми приготвяш багаж?

Светлана погледна замислено бельото ми в ръцете си.

— Три... пет... седем... За седмица.

— Защо? Имам билет за връщане след два дни.

— Явно поради някаква причина ми се е сторило правилно да ти сложа седем чифта чисто бельо — каза замислено Светлана. — Сложих ти и пет ризи... и още два топли пуловера...

— В Лондон е жега като в Москва — отбелязах аз.

— Знам — въздъхна Светлана. — За съжаление съм интуитивен прорицател.

Кимнах. Повечето Различни, дори и да чувстват необходимост да постъпят по един начин вместо по друг, не могат да обяснят причината. И Светлана не знае защо ми приготвя дрехи за седмица. И е напълно възможно да греши. Виж, момчето Инокентий би успяло да го обясни — когато се научи да използва дарбата си.

— Ще ти сложа и шлифер — рече неочаквано Светлана. — И чадър.

— Ще се съберат ли? — попитах аз, поглеждайки със съмнение куфара си.

— Ще го разтегна отвътре.

Най-смешното беше, че заклинанието, позволяващо да се опакова в малък обем куп всякакви вехтории, се появи сравнително скоро. Просто на нито един Различен не му беше хрумвало, че може да се направи такова нещо — докато в приказните и фантастичните книги не започнаха да описват вълшебни бездънни чанти и куфари. Разбира се, пътят от идеята до реализацията не беше кратък. Дори и сега не всеки можеше да направи заклинанието „дамска чанта“ или „торба“.

Разбира се, Светлана го можеше.

— Ще ти разширя куфара за две седмици — каза Светлана. — За всеки случай... че ако наистина се забавиш, на летището ще изригне фонтан от гащета и ризи.

— Благодаря — казах аз. — Какво да ти донеса от Лондон?

Светлана махна с ръка.

— Само това оставаше, ти да ми избираш парцалките... В Лондон е най-старият детски магазин в света — „Хамли“. Мини оттам и купи нещо за Надя.

— От дрехите ли? — уточних аз.

— От играчките.

Изсумтях. Според мен дъщеря ни вече беше почти равнодушна към играчките. Ако имахме син — ясна работа. Бих купил някой радиоуправляем вертолет или сложен конструктор.

— Барби? — попитах аз, напрягайки въображението си.

Светлана въздъхна, усмихна се и обясни:

— Виж какво избират момичетата на нейната възраст и вземи него.

— Така и ще направя — зарадвах се аз. — И все пак, какво да ти донеса?

Спусна се някак неловка тишина. Чувахе се само телевизорът от гостната — тънките „анимационни“ гласчета водеха диалог: „Искам да знам в какво се състои смисълът на живота!“, „Тогава ти трябва кухненски комбайн, придаващ смисъл!“.

— Трябва ни кухненски комбайн — усмихна се на нещо Светлана. — Но не е задължително да го мъкнеш от Великобритания. Донеси ми нещото, което англичаните го правят най-добре.

— Световният език или империята?

— Хубавото уиски.

— Първо, уискито бива шотландско или ирландско, а не английско. И второ — откога си започнала да го пиеш?

— Ще го пробвам — усмихна се отново Светлана. — А после ти ще го изпиеш с приятелите си. И при това ще ти е чиста съвестта — ще си ми донесъл подарък.

Благосклонността на Хесер беше толкова голяма, че дори не ми се наложи да си правя труда да поръчвам такси — в седем сутринта Семьон дойде да ме вземе.

— Ето ти подаръци за Еразъм — той махна с ръка на лежащата в багажника претъпкана найлонова торбичка, олепена със скок.

— И какво има там?

— Не знам. Какво носят за подарък от Русия? Водка, хайвер...

— Матрьошки и балалайки — отговорих му аз в същия тон. Отворих куфара и пъгнах там торбичката. Противно на всякаква логика, тя се побра спокойно в претъпкания куфар.

— Света е направила „торба“? — попита Семьон.

— Да. Кой знае защо, ѝ се струва, че пътуването ми ще продължи цяла седмица.

— Аз бих повярвал на Света — изрече Семьон сериозно.

— Че аз ѝ вярвам.

След като тръгнахме, когато вече излизахме на „Ленинградка“, Семьон неочаквано попита:

— Антоне, ще ми позволиш ли един личен въпрос?

— Давай.

— Как са нещата между теб и Светлана?

— В какъв смисъл?

— В най-прекия. Как са отношенията ви?

— Много добри — казах аз. — Приятелски. Дружески. Пълно взаимно разбиране.

— Това не е най-необходимото в едни семейни отношения — рече наставнически Семьон. — Между мен и теб би трябвало да има приятелски и дружески отношения, ако воюваме заедно. А в леглото и на кухненската маса приятелството е неуместно.

Помълчах малко, после спуснах стъклото откъм моята страна, извадих цигара и запалих. Ленинградското шосе беше пълно с коли, но Семьон караше бързо и с лекота.

— Откъде изведнъж ти хрумна такава тема? — попитах аз. — Смотан психотерапевт...

— Искам да ти помогна — обясни Семьон. — Все пак дълго време живея на света, много неща съм видял. Отначало нещата са ви тръгнали зле, нали? И ти, и Света сте силни личности, трудно се приспособявате към другите, дори и да имате желание. После нещата някак са потръгнали. А когато ви се роди дъщеричката, е станало съвсем хубаво, нали? А после, когато попорасна — нещата отново са тръгнали зле. По приятелски.

— Е, и? — попитах аз, жадно дърпайки си от цигарата.

— Нужно ви е сътресение — каза Семьон невъзмутимо. — Например трябва да се скарате здравата, с чупене на съдове, може и да се посбиете. Временно да се разделите, сърдити един на друг. Но това е трудна работа, заради дъщеря ви... Още по-хубаво ще е, ако ѝ изневериш. Нали никога не си изневерявал на Света?

— Слушай, защо не идеш на... — Започвах да се нервирам не на шега. — Майка ти не те ли е учила като малък да не си пъхаш носа в чуждите семейни дела?

— Не, майка ми обожаваше да се намесва в чуждите сведи — отвърна Семьон. — Антоне, само не се сърди, но никой друг няма да ти каже тези неща. А аз много ви обичам двама ви със Света. И искам всичко да ви е наред.

— И ни съветваш или да се посбием, или да си изневерим?

— Аз самият съм прост човек и методите ми са простички — усмихна се Семьон. — Можете и да се обърнете към психотерапевт, да

походите някоя друга година, да полежите на кушетките и да си поговорите за живота...

— Да те... — Запратих некултурно угарката през прозореца.

— Антоне, нещо приближава — каза Семьон. — Повярвай на усета ми. Идват тежки времена, и добре би било всички да ги посрещнем въоръжени. Без раздори в душите, в семействата...

— Ами вземи се ожени самият ти, укрепвай клетките на обществото.

— Моята любима беше човек, и тя умря — отговори простичко Семьон. — Нали съм ти разказвал. А аз, изглежда, вярвам в единствената любов. Като теб. Добре, не се обиждай, не си го слагай на сърцето.

— Да бе, първо ме натовари, после — „не си го слагай на сърцето“... — промърморих аз. — Да ти донеса ли нещо от Лондон? Уиски...

— Аз и тук си купувам уиски — махна с ръка Семьон. — Знаеш ли какво, намини през магазин „Фортрън и Мейсън“, това е на Пикадили. Купи ми буркан мед от Йоркшир, много го обичам, у нас не може да се намери.

— Светът се е побъркал — казах аз. — Попитах Света, а тя ме помоли да ѝ донеса уиски. А ти, здрав и пиещ мъж, искаш буркан английски мед!

— Аз обичам чай с мед — рече невъзмутимо Семьон. — А ти, като умен и любящ мъж, трябва сам да измислиш какъв подарък да купиш на жена си, а не да я питаш какво да донесеш. Дори и да е буркан мед, но сам да си го измислил.

ГЛАВА 2

Приземяването ни на „Хийтроу“ не беше от най-сполучливите. Не, със самолета всичко си беше наред, долетяхме по разписание, докоснахме пистата плавно, бързо се скачихме с ръкава.

Но точно преди нас на същия този четвърти терминал отнякъде пристигна полет от Югоизточна Азия — или от Бангладеш, или от Индонезия. И сто и петдесет руски пътници се оказаха на опашката за паспортната проверка зад гърбовете на двеста мургави азиатци.

Всеки от тях носеше със себе си куп документи. Съдейки по книгата, всички те възнамеряваха да учат в „Оксфорд“ или в „Кеймбридж“, да инвестират в икономиката стотици хиляди паунда или да получат милионерско наследство. Общо взето, бангладешците-индонезийци имаха толкова много основания за пребиваването си, че веднага ставаше ясно — на повечето им предстоеше да работят в ресторанчетата, на строежите и във фермите на Британия. Служителите на паспортната проверка — които в по-голямата си част също не бяха англосаксонци по рождение — прекрасно разбираха това и проверяваха книгата крайно придиричиво. От време на време проверката приключваше с това, че отвеждаха пътниците встрани — за по-нататъшно разследване...

Пътниците от нашия самолет, които имаха британско гражданство, бързо преминаха през отделни гишета. Не бяха малко и онези — по моя преценка около двацет процента — от летящите за Лондон, които бяха „слуги на двама господари“. Останалите стояха мрачно в дългата криволичетца редица. Мъжете, мечтаещи да запалят цигара след полета, се мъчеха. Децата, на които им беше доскучало в самолета, капризничеха. Жените, мечтаещи да се разходят по Пикадили и да нападнат магазините на Оксфорд Стрийт, изпращаха есемеси и ровеха в чантите си.

Аз, разбира се, можех и да не чакам на опашката. По един или друг начин. В края на краищата, можех просто да вляза в Сумрака и да мина покрай човешката паспортна проверка — пред очите ми така постъпи един младеж, когото дори не бях заподозрял, че е Различен.

Честно казано, ако нямах виза в паспорта, щях да постъпя точно така, без ни най-малко колебание.

Но ми беше неудобно. По-назад на опашката търпеливо стоеше жена с две бебета, които тя при това и кърмеше едновременно, „по македонски“. Между, другото, след известно време я изпратиха на отделна малка опашка за онези, които минават без чакане. Пред мен имаше и деца, и старци. Но какво да се прави — долетяхме в неудачен момент, а за Европа измиращите руснаци си остават същият подозрителен „Трети свят“, както и всяка пренаселена азиатска страна. Може би дори още по-подозрителен — тъй като Русия, макар и да се е съгласила да играе ролята на страна от Третия свят, от време на време все още проявява някакви амбиции и се притеснява да стане колония открито.

Общо взето, изпълнен с благородство, реших да си изчакам реда на опашката заедно със съотечествениците ми. И през първия половин час искрено се гордеех с постъпката си.

През втория половин час останах на опашката само и единствено заради ината си и заради разбирането, че ако кажа заклинание и подмина паспортната проверка, това ще е равносилно да призная собствената си глупост.

Към мен нямаше особени въпроси. Служителят (съдейки по тюрбана — сикх) хвърли един поглед на визата, поинтересува се дали съм дошъл задълго в Британия, получи отговор, че съм за два-три дни, кимна и удари печат в паспорта ми.

Проверките през Тъмния и Светлия патрулен ги минах без никакво забавяне — аурата ми на Висш Различен внушаваше уважение.

Чакането на опашката така ме измори, че не се възползвах от толкова удобния за мен влак към гара Падингтън. Излязох от летището, свърнах наляво, където, отдалечени на подобаващо разстояние от приличните хора, си тровеха здравето пушачите. За жертвите на никотиновата зависимост беше оборудван малък стъклен карцер под открито небе. Впрочем измъчените пасажери и облечените в униформи служители на летището пренебрегваха правилата и пушеха на чист въздух.

Аз също запалих. Наблизо красива дългокрака девойка със скъп алуминиев куфар пушеше тънка цигара и ругаеше по телефона някой

си Питър, който не я беше посрещнал навреме. Между другото, девойката беше рускиня, но говореше и ругаеше на английски виртуозно. След като приключи разговора си, тя съкрушено поклати глава, веднага се обади в Москва и започна да обсъжда със своя приятелка разликите в манталитета на руските и английските мъже.

Усмигнах се и тръгнах към пиацата на такситата. Дълга редица високи файтони, сред които имаше и старинни, и съвсем съвременни, търпеливо чакаше клиенти.

Хотелът, в който ме беше изпратил Хесер, се оказа най-обикновено евтино лондонско хотелче, разположено в Бейсуотър — район, който се славеше с подобни хотелчета. Или напротив, не се славеше — заради изобилието от евтини жилища за туристите. На хотела нямаше никакви видими само в Сумрака знаци като например ин и ян, което традиционно означаваше „приятелско място за Различните“. Създаваше се впечатлението, че след като ми беше купил билет за бизнес класата, Хесер беше решил да компенсира, като икономиса пари за жилището ми.

Или все пак имаше някакъв смисъл от престоя ми в тризвездния хотел „Дарлинг“, заемащ два от входовете на стара викторианска къща (бели стени, колони до входа, дървени рамки с едно стъкло)?

Стаята се оказа типична за такъв род хотели — тоест малка, с тясна врата, нисък таван, миниатюрна баня. Но санитарната техника беше нова, европейски тип, имаше и плосък телевизор със стотина спътникови канали, където сред китайските и арабските се бяха промъкнали и два-три руски. Не липсваха и минибар, и климатик. Леглото също се оказа неочаквано широко и удобно.

Ставаше. И без това не бях дошъл тук да си вися в стаята.

Заниманията ми от тук нататък зависеха изцяло от мен. Можех да се разходя по магазините, да купя сувенири и да поседя в някой пъб на халба бира, отлагайки работата за утре. Можех да отида на гости на Еразъм — безцеремонно, без покана. Можех да се разходя през Хайд парк до Белгрейвия, където се намира офиса на лондонския Ноцен патрул, и да помоля за съдействие.

А можех и да се обадя на господин Еразъм.

Извадих телефона си. Без да проявява особена хитрост, господин Еразъм Дарвин сега се наричаше по френски маниер Еразъм дьо Арвин. И когато чух гласа му в слушалката, даже разбрах причината — той говореше с лек акцент, който всеки съвременник би разпознал като френски.

Но всъщност това беше отзвук от отминали времена. Акцент от седемнайсети век.

Обикновено говорът на старите Различни не се различава особено от съвременния. Езикът се променя постепенно, новите думи и интонации влизат плавно в речника на Различните, остават само някакви отделни старомодни думи или фрази. Колкото повече Различният общува с хората, колкото по-активно работи в Патрула, толкова по-трудно е да се определи възрастта му по говора.

Но ако Различният е намалил общуването си със съплеменниците си и хората до минимум...

Оттам идваше акцентът. И самият старомоден маниер на говорене. И отделните думички... ако бях учил английски като нормалните хора, а не го бях попил по магически път, едва ли щях да разбера много...

— Еразъм е на кабела и целият съм в слух.

— С Вас говори Антон. Пристигнах от Москва и за мен е много важно да се срещна с Вас, господин Дарвин... Бих искал да си поговорим... за тигрите...

Настана кратка пауза. После Еразъм каза:

— Дълго чаках обаждането твое, Антоан. Не мислех, че ще дойдеш от Москва, Видях те гал...

— Видели сте ме? — не разбрах аз.

— Знаеш, че пророк съм аз — съобщи Еразъм. — Пристигай тук, съдбата няма да препятствам и ще те приема.

— Много благодаря — казах аз, леко объркан от такава доброжелателност.

— Празна работа е благодарност да изказваш, Антоан. Адреса знаеш, хвани файтон и идвай незабавно.

Господин Еразъм дьо Арвин, оттеглил се от активна работа пророк на Дневния патрул и познавач на интимния живот на

растенията, живееше край парка. По принцип хотелът, в който бях отседнал, също беше разположен до парк, но между Хайд парк и Риджънтс парк има голяма разлика. Макар и двата да принадлежат на кралицата, първият е повече „народен“, по-шумен и обикновен. И в близост до него може да се намери всичко, което човек може да си представи — от скъпи вили и разкошни магазини (откъм страната на Темза) до евтини хотели и етнически квартали, заселени с китайци, албанци и руснаци (това е откъм страната на гарата, където някога е пристигнал най-симпатичният от английските имигранти — мечето Падингтън).

Риджънтс парк е заобиколен от скъпи къщи, земята около него принадлежи на кралицата — те не може да бъдат купени, а само наети, пък макар и за стотина години, така че никой от домакините на разкошните вили и струващите милиони паунди жилища не би могъл да каже с пълно основание: „Моят дом е моя крепост“. Впрочем, това не смуцаваше никого — във всеки случай, докато минавах край парка, забелязах и паркирано бентли с изписано върху табелата за номера „Армани“, и две-три лица, които бях виждал или в киното, или върху първите страници на вестниците.

Какво пък, ако си живял на света повече от триста години и не си натрупал достатъчно пари, за да живееш, където си поискаш, значи си пълен идиот. Такива, естествено, се срещат и сред пророците, но Еразъм явно не беше от тях. Така че, естествено, можеше да си позволи вила край Риджънтс парк.

Впрочем, реалността дори надхвърли очакванията ми.

Предпочитах своя телефон с вграден навигатор пред картите — както схематичните туристически, така и детайлните полицейски. Не ми се искаше да се пуля в екрана като маниак джаджофил, така че просто си мушнах слушалките в ушите и тръгнах, подчинявайки се на командите, които изричаше приятен женски глас. Както всички знаят, освен стандартните гласове, в интернет могат да се намерят стотици приставки за навигатора: ако искаш, пътя ще ти показва високопарният Горбачов или бавният Елцин, резкият Путин или суетливият Медведев, а за особени ценители ще се намерят и Ленин — „Вървете по правилния път, другари!“ — и Сталин — „Отклонявате се надясно!“ . При мен звученето имитираше някакъв стар филм: „Наляво, милорд“ ,

„Надясно, милорд“ и това ми харесваше — някак много добре хармонираше с господин Еразъм.

Така че отначало вървах покрай Риджънтс парк, с любопитство поглеждайки към скъпите вили и старинните сгради — или червени тухли с кулички и еркери, или бели и с колони. Районът беше напълно туристически, така че се срещаха и знаменитите червени телефонни будки (които, колкото и да е странно, се използваха и във века на клетъчните телефони), и внушителните кутии на кралската поща (и пред очите ми пъхаха писма в тези кутии). Цялото това ретро, което толкова умилява туристите, наистина изглеждаше уместно и не изкуствено, и за пореден път ме прободеше печалната мисъл за Москва. Какъв можеше да е моят град, ако не го бяха сринали със земята, преустройвали, ако не го бяха разкъсвали на части, извличайки печалба от всяко кътче земя? Разбира се, съвсем различен, но също жив и интересен... а не сегашното струпване от унило ново строителство, овехтели сталински сгради и редки, в повечето случаи напълно престроени старинни къщи.

Навигаторът прошепна: „Наляво, милорд“ и аз послушно влязох в един от входовете на Риджънтс парк, озовавайки се в царството на могъщи дървета, благоуханни цветя и разхождащи се по алеите хора. Лондончаните тук вероятно бяха по-малко от една трета срещах все повече и повече туристи с фотоапарати.

Интересно къде ли живее Еразъм? В колиба наред любимите си растения?

Потиснах желанието си да погледна в екрана. По-интересно беше да вървя по команда. Оказа се, че в паметта на навигатора ги има дори най-тесните пътечки и аз навлизах все по-надълбоко в парка. Разбира се, тук нямаше нищо наистина диво, не можеше и да има, но туристите започнаха да намаляват.

По едно време видях огромно здание, разположено, както ми се стори, в парка или на самата му граница. Всъщност по границата на парка се точеше алея, покрай която се издигаше и сградата. Тя напомняше повече от всичко на най-добрите образци на сталинската архитектура — присъстваха дори статуите на корниза под покрива, само че не можах да разбера кого именно изобразяват — или митологични персонажи, или видни деятели на британската култура и политици, или представители на различните народи на Британия.

Съдейки по паркираните пред сградата коли, тук живееха хора с многомилionни сметки в банките.

Но навигаторът ме поведе нататък по алеята.

Какво, той да не живее наистина в колиба?

— Направо, милорд — каза навигаторът. — Пристигаме, милорд.

Спрях се с недоумение. Пред мен стоеше древна църква. Е, не църква, но нещо църковно — абатство или манастирска сграда... Странна архитектура, с две крила, като имение на помещчик, но явно имащо отношение към култовите съоръжения.

— Направо, милорд.

Дясното крило на абатството наистина изглеждаше по-различно. Е, имаше същите обрасли с мъх каменни стени, витражни прозорци, високи резбовани порти.

Но това беше жилищен дом. По-точно — жилищна част на църквата на абатството.

И защо не, всъщност? Още повече в Англия. Имало е църква. Към нея е имало дом на свещеника... на викария, по-точно. Църквата — на Бог, жилищната сграда — на хората. В църквата отдавна няма служби, потомците на викария... стоп, а той може ли да има потомци? Навярно да, та това не са католическите свещеници с техния целибат... те са си избрали друг път. Е, и някой рано или късно е продал дома си на господин Еразъм. А може би домът е принадлежал на семейство Дарвин и той го е получил по наследство?

Вратата се отвори в момента, в който се приближих към нея и се спрях, чудейки се какво да направя — да натисна ли бутона на звънеца, или да почукам с тежкия бронзов чук на портата. Един възрастен пълен белокос господин със старомоден костюм от туид ме гледаше с интерес.

— Господин Еразъм? — попитах аз.

— Мосю Антоан? — Той или се беше вживял в образа си на французин, или не можеше да свикне докрай с мисълта, че не съм гал. Затова пък архаизмите на езика му бяха практически изчезнали. — Влезте. Чаках Ви почти век.

— Извинявайте, че толкова се забавих — отвърнах неволно аз.

В жилището на Еразъм Дарвин можеха да се снимат исторически филми. При това — най-различни. Кухнята, в която влязох подир домакина, беше обзаведена по последната дума на техниката през седемдесетте години на миналия век. При това по-скоро седемдесетте на американците — много хром, стъкло, умилително-наивен дизайн. Дарвин наля кафе от огромна кафе машина със стъклен контейнер за зърната най-отгоре. Докато мелеше кафето, машината тътнеше като излитащ авиолайнер. На една от масите под разноцветно витражно стъкло стоеше проблясващ кухненски комбайн, отстрани на който беше написано „Cuisine Art“. Марката на хладилника също беше непозната.

Еразъм сложи в поднос чашките за кафе, каничката за сметана и захарницата, вдигна го и ме поведе към хола. Тук седемдесетте години на миналия век бяха капитулирали безславно пред двайсетте или трийсетте години — благородно протрити кожени мебели; навсякъде тъмно дърво — и в мебелите, и в стенните панели; мраморна камина... при това, за мое смайване, в нея горяха истински цепеници! Доколкото знаех, това беше строго забранено — навремето, когато се е провеждала битката със знаменития лондонски смог, всички камини в града са минали на газ. Разбира се, тук нямаше никакъв телевизор, затова пък имаше лампов радиоприемник, дървен и солиден, наподобяващ малък шкаф.

— Замръзнахте ли, Антоан? — попита Еразъм. — Може би малко порто с коняк?

— Навън е лято — казах аз учудено. Понякога ми трябва време да осъзная дори елементарни неща. — А... впрочем... тук при Вас е толкова прохладно. Дебели стени, а? Благодаря, с удоволствие ще пийна глътка порто с коняк.

Върху лицето на Еразъм се изписа облекчение.

— Но, разбира се, Вие сте от Моск... Русия! — радостно възкликна той. — Не би трябвало да Ви смуцава пиенето от сутринта!

— Вече е почти обяд — драматично изрекох аз, настанявайки се удобно в дълбокото кожено кресло.

— По дяволите портото! — възкликна Еразъм. — Хубавото добро старо ирландско уиски!

Какво пък — триста години са напълно достатъчен срок не само за да се сдобиеш с част от абатство в центъра на Лондон, но и за да

станеш алкохолик.

Еразъм извади няколко бутилки от широкия бюфет, чиито рафтове бяха закрити от вратички с мътно матирано стъкло. Придирчиво ги огледа и избра една, на която нямаше никакъв етикет.

— Сто и петдесет годишно — съобщи той. — Имам и по-старо уиски, но това няма особено значение. Важното е, че тогава бензиновите двигатели още не тровеха природата с вонята си, ръжта си беше ръж, малцът — малц, а торфът — торф... За Вас с лед ли, Антоан?

— Не — казах аз, по-скоро от учтивост, за да не карам Еразъм да ходи до кухнята. — Чисто.

— Правилно! — одобри Еразъм. — Ледът е за недодяланите жители на колониите. Ако потрябва, имам чиста ирландска вода...

Той сипа по съвсем мъничко от уискито. Докоснах тъмната, почти черна напитка с устни.

Стори ми се, че съм отпил от торфено бласто.

А после — че съм отпил течен огън.

Еразъм ме гледаше, тихо подхилквайки се.

— Трябва да свикна — казах аз, оставяйки чашата. — Много е... необичайно.

— Хареса ли Ви?

— Засега не мога да кажа — признах си честно аз. — Но едно мога да твърдя със сигурност — напитката е уникална. „Лагавулин“ не може дори да се сравнява с него.

— Ха — изсумтя Еразъм. — „Лагавулин“ и „Лафройг“ са за изнежените съвременни човечета... А Вие сте откровен, Антоан. Това ми харесва.

— Какъв смисъл има да се лъже пророк? — свих рамене аз.

— Е... какъв пророк съм аз... — смути се неочаквано Еразъм, отпивайки от мощната си напитка. — Така... предсказателче... Да, ще се старая да говоря ясно за Вас, но не общувам често с хората... Ако Ви се сторя излишно старомоден — веднага ми кажете.

— Добре. — Взех найлоновата торбичка и я подадох на Еразъм. — Ръководителят на московския Нощен патрул ме помоли да Ви предам това.

— Пресветлият Хесер? — заинтересува се Еразъм. — И какво има вътре?

— Не знам — свих рамене аз.

Еразъм взе от полицата на камината малко ножче за хартия и се зае да отваря пакета с ентузиазма на петгодишно дете, намерило в коледната сутрин дългоочаквания си подарък.

— С какво ли съм заслужил вниманието на великия воин на Светлината... — мърмореше Еразъм. — И защо ме е удостоил с подарък...

Беше ми ясно, че излезлият в оставка Тъмен Различен се прави на глупак. Но за някого, който живее практически под ключ наскоро огромен, шумен град, това беше напълно разбираема слабост.

Най-накрая пакетът беше отворен и съдържанието му се озова върху ниската масичка за вестници. Както и предполагам, в торбичката имаше много повече неща, отколкото би трябвало да се събират. Там се оказа еднолитрова бутилка водка — при това стара водка, с дореволюционния правопис върху етикетите. Вътре имаше и трилитров стъклен буркан с черен хайвер. Несъмнено браконьерски — впрочем Хесер това едва ли го смущаваше, още по-малко пък щеше да смути Еразъм. Е, и най-сетне, там беше и шарената саксия, която бях свикнал да виждам на перваза на прозореца в кабинета на шефа. В саксията растеше дребно и страховито криво дръвце, което всеки майстор на бонзай би изкоренил от съжаление. Спомних си с известно смущение как по време на някакво проточило се съвещание Хесер разреши на желаещите да пушат, и аз гасях угарките си в саксията, поради липса на пепелници. А и не само аз.

Еразъм постави на пода водката и хайвера, без да ги погледне. А саксията с дръвчето сложи наскоро масата. Седна на пода и се вторачи в ботаническото недоразумение.

Дръвчето беше високо петнайсет сантиметра. Криво като стара маслина, почти окапало — само от една от клонките стърчаха оптимистично две листчета.

Еразъм седеше и гледаше дръвчето.

Аз търпеливо чаках.

— Изумително — каза той. Протегна се към чашата и отпи от уискито. Едва-едва обърна саксията и я погледна от друг ъгъл. После присви очи — и аз почувствах, че старият Различен гледа към дървото през Сумрака.

— Вие не сте в течение каква е същността на този подарък? — попита Еразъм, без да ме поглежда.

— Не, сър — въздъхнах аз. И внезапно си помислих, че Еразъм със сигурност е „сър“ — в изначалния смисъл на тази дума.

Дарвин стана и се разходи около саксията. После промърмори:

— Проклет да съм... Моля ви, Антоан, отстъпете крачка назад и се предпазете... аз ще поработя малко със силите...

Сметнах за благоразумно хем да се отдалеча, хем да направя „Щита на мага“, като за всеки случай взех и чашата с уискито. Това се оказа правилно решение — върнах се на масичката едва след четвърт час. През цялото това време той се занимаваше с бонзая. Потапяше в него търсещи заклинания, гледаше го през Сумрака и сам влизаше до третия слой, разтри в пръстите си малко пръст от саксията и дори я изяде, дълго мириса листенцата — и като че ли дори се зарадва, лицето му просветна, но после махна раздражено с ръка и си наля още една доза уиски. През последната минута стоеше, поклащайки в длан огнено кълбенце, сякаш борейки се с изкушението да изпепели и саксията, и бонзая, и масата заедно с тях.

Но се сдържа.

— Предавам се — промърмори Еразъм. — Вашият Хесер наистина е велик... не мога да проумея смисъла на неговото послание. Не Ви ли помолиха да ми предадете някакви думи?

— Уви.

Еразъм свали сакото си и го хвърли върху свободното кресло. Самият той седна в другия фотьойл, потърка лицето си с ръце, въздъхна и промърмори:

— Остарявам... Е, Вие искахте да поговорим за тигрите, Антоан?

— Да. А Вие очаквахте моето идване, Еразъм?

— Всичко това е взаимосвързано... — Еразъм изобщо не можеше да откъсне поглед от бонзая. — Антоан — помоли той, — преместете растението на полицата на камината. По-късно ще се заема с него, ще направя всичко, каквото е по силите ми. Сигурен съм, че ще успея да разгадая загадката на Хесер... Но засега... не мога да го гледам спокойно, дразни ме... Кажете, как ме намерихте?

— Историята на Вашето детство не е тайна, уважаеми Еразъм — казах аз.

— Но тя не е толкова широко известна.

— Описана е в книжка, която четеше дъщеря ми.

— О! — заинтересува се Еразъм. — Не се ли сетихте да я донесете?

— Мамка му... — смутих се аз. — Разбирате ли, някак си не ми хрумна... Мога да я изпратя!

— Ако не Ви затруднява — кимна Еразъм. — Извинете старческото честолюбие, но с удоволствие събирам всичките споменавания за човешката природа на своето съществуване... А как научихте адреса ми? Казаха ми, че лондонският Нощен патрул не разполага с тази информация.

— Не е от Патрула — признах си аз. — Научихме адреса от частни източници...

Еразъм чакаше.

— В нашия Патрул работи госпожа Анна Тихоновна...

— Анна! — надигна се Еразъм. — Глупак... трябваше да се досетя... — Той ме погледна накриво. — Какво, тя все още ли се забавлява на спомена как ме е изловила?

— Гордост и предрасъдъци... — изрекох замислено аз.

— Какво?

— Тя изобщо не се забавлява. Все още се измъчва, че сте прекратили отношенията си толкова рязко. Тя, разбира се, се е интересувала от историята с Тигъра, събира всякакви странности, игнорирани от официалната наука, но ѝ е харесвало да общува с Вас.

Еразъм сви рамене. После промърмори:

— На мен също ми беше интересно... тя толкова грижливо ми даде да разбера, че и тя самата е Различна, и знае кой съм аз... но при това прояви задълбочени познания в ботаниката... такава интересна статия беше публикувала в едно списание... Много мила дама, удивително е, че е от Моск... извинявайте, разбира се, Антон. Но по-рано не ми харесваха рускините.

— Нищо, нищо, и на мен англичанките не особено... — отвърнах отмъстително аз.

— Все пак трябваше да се срещнем — продължи Еразъм. — Да се погледнем очи в очи, щяхме по-добре да се разберем...

— Интернет не позволява пълноценно общуване — изрекох аз дълбокомислено.

— Какъв интернет, Антоан? — засмя се Еразъм. — Това беше преди повече от трийсет години! Вие тогава още бяхте СССР! Хартиени писма... само че с мъничко заклинание, за да не ги преглежда цензурата и да пътуват по-бързо...

Да... наистина сглупих. Понякога забравяш, че всичките тези мобилни телефони и компютри се появиха съвсем наскоро!

— Значи е публикувала в списание, истинско списание? — осъзнах аз. — В научно, хартиено? А аз мислех, че в блога си...

Еразъм се разсмя до сълзи. После каза:

— Така, така, Антоан. И Вие започвате да се чувствате динозавър! Скоро ще започнете да украсявате дома си със съветски плакати и червени знамена! Нищо, нищо, с течение на времето се свиква с това... Какво пък, нека Ви разкажа за Тигъра. За моя Тигър. А после Вие ще ми обясните какво Ви е сполетяло.

ГЛАВА 3

Седемнайсети век не беше най-доброто време за щастливо детство. Впрочем, не беше особено подходящо и за буйна зрелост и спокойна старост. Да умреш беше не лесно, а много лесно. Животът беше само прелюдия към смъртта и посмъртното съществуване, в което малцина се съмняваха.

Понякога тази прелюдия бе дълга, но много по-често бе кратка.

Както за хората, така и за Различните.

— Слушаш ли ме, или спиш, момче?

Еразъм Дарвин беше на четиринайсет години и през двайсети век би се обидил на обръщението „момче“. Но през седемнайсети век това беше нормално. Всъщност един човек от двайсети или двайсет и първи век би взел Еразъм за дете на десет или единайсет години. Вероятно би го смутило, че и панталоните, и жилетката на Еразъм изобщо не се отличаваха от дрехите на възрастния му спътник, но това също беше характерно за тогавашното време. Децата не бяха нещо особено, изискващо специално отношение, храна или облекло. Бяха просто малки човешки същества, на които, вероятно, им беше провървяло да станат пълноценни възрастни. Дори на картините от най-добрите живописци на онова време телата и лицата на децата бяха неразличими от телата и лицата на възрастните — даже и погледът на художника да улавяше разликите в пропорциите, съзнанието му успешно ги отхвърляше. Момчетата бяха просто полумъже. Момичетата — полужени... Впрочем, момичетата променяха статуса си и ставаха жени много бързо и това не смущаваше никого. На местата, където беше капнала първата мая на цивилизацията, човешкото тесто набъбваше и се разливаше. Човечеството трябваше да расте. А за целта трябваше да се ражда повече, защото не беше в човешката власт да се умира по-малко.

— Не спя! — възмути се Еразъм.

— Тогава къде витае духът ти? — Спътникът на Еразъм го погледна гневно. Той изглеждаше на трийсет — сериозна възраст. Или

щеше да е сериозна, ако беше човек. Но той беше Различен и единствено той самият знаеше на колко години е всъщност.

— Мислех си... за това... — Еразъм смутено разпери ръце.

— За това? — спътникът на Еразъм погледна с отвращение разцъфтялата ливада. — Кажу ми, момче, ти пчела, събираща нектар, ли си?

— Не.

— Тогава може би си вещица, варяща отвара?

Еразъм леко потрепна. Той се боеше от вещиците, макар че по всичко личеше, че сега те би трябвало да се боят от него.

— Не, учителю...

— Или си селянин, който ще посе тук крави?

Еразъм мълчеше.

— Ти си Различен — каза твърдо спътникът му. — Ти притежаваш велика сила на прорицателство и пророчество. За теб е предназначена свише различна съдба, и нищо светско не би трябвало да те тревожи!

— А сигурно ли е, че е свише? — промърмори под нос Еразъм. Спътникът му чу, но за разлика от обикновено не се разлюти. Сви рамене, седна на земята, мачкайки тревите и цветята. После легна, гледайки към небето. И отговори:

— Виждал съм Различни, които крещат, че силата им е от Бога. Те постят, следват Божите заповеди и често ходят на църква. Не знам какво точно говорят, когато се изповядват... може би те си имат свои свещеници... Виждал съм Различни, които вярват, че Луцифер, светоносният княз на Мрака, им е подарил могъщество. Нощем те палят свещи от мазнините на покойници... ако знаеше само как кадят и вонят! Целуват отрязана козя глава и творят такива гадости, за които ми е противно да говоря. Но едно нещо ще ти кажа със сигурност — не съм виждал нито Бог, нито неговите слуги, и не съм срещал нито Сатаната, нито прислужниците му. Може би на тях просто не им е до нас. Може би нашата Сила си е просто Сила, както умениято на птиците да летят в небето или рибите — да дишат вода.

— Не искам да паля черни свещи и да творя гадости — каза Еразъм за всеки случай.

— Ами не пали и не твори — отвърна равнодушно спътникът му.

— Но на мен ми е скучно в църквата, учителю — призна си Еразъм. И... и аз веднъж откраднах пени... и също вечер, когато Бети ми носи грейка в леглото, я моля да легне до мен...

— Слугините са създадени, за да радват господарите — отговори великодушно спътникът му. — А ти си нещо повече от неин господар. Ти си Различен. Постъпи с Бети както ти е приятно.

Момчето мълчеше. Мъжът го погледна накриво. Еразъм бавно прекарваше ръка над стъпканата трева и тя се вдигаше и се протягаше към пръстите му.

— В теб има сродство с царството на растенията — призна мъжът с неохота. — Това подобава повече на вещица, отколкото на маг, но Силата винаги намира неочаквани пътища... Ала не забравяй, че си пророк. Кой ще победи в битката на хълма?

— Кралят — отвърна Еразъм веднага. Примигна объркано и вдигна глава. — На кой хълм?

— Няма значение. Ти предсказваш бъдещето, макар и засега да е неумело. А кажи кой ще управлява сред триста-четиристотин години на capitoлийския хълм?

— Негър ще седне на трона и ще го славят като миротворец, но ще прати той железни птици през океана, за да завладее съкровищата либийски и персийски, и ще има велика война и сътресения в света... — бавно, сякаш сънливо, изрече момчето.

— Хм. — Спътникът на Еразъм почеса върха на носа си. — Не, ти все пак още си далеч от главното пророчество. Твърде много грешки. Италианците вечно воюват с арабите, но как може чернокож да управлява в Рим? Персия — добре, но в Либия няма никакви съкровища, само пустиня, раждаща единствено безполезно черно масло. И даже след триста години в света да има железни птици, то какъв океан? Италия и Либия ги отделя само море. Не, много грешки... още не си готов. Има още време.

— Време за какво?

— Да се подготвим за идването на Палача.

... Сипах си още един пръст уиски. Попитах:

— Еразъм, значи Вие сте го наричали Палача?

— Да. Блейк го нарече Тигър... поет, сами разбирате... — Еразъм гледаше замислено в опушения отвор на камината, където светеха пурпурни въглени. — Тогава моят учител го наричаше Палача... или Безмълвния палач... или Палача на пророците... Може би последното е най-правилно. Той идва само при пророците. Тези, които се готвят да направят главното си пророчество.

— Защо? Кое е толкова важно в главното пророчество?

— То е глобално, в това е цялата работа — усмихна се Еразъм. — Да предскажеш война в Либия или полет до Луната — това са частни случаи. При цялата значимост на дадените събития. Първото пророчество трябва да засяга цялото човечество.

Няколко секунди се чудех какво именно в думите на Еразъм ми е направило най-силно впечатление. После разбрах.

— Човечеството?

— Да, разбира се. Първото пророчество е твърде глобално, за да засяга нас, Различните. Пророчеството винаги говори за хората. За човечеството.

— Какво може да е едно събитие, засягащо цялото човечество — започнах да размишлявам аз на глас. — Световна война?

— Например — кимна Еразъм. — Разбира се, дори Първата и Втората световна не са засегнали целия свят пряко. Но като цяло влиянието им е било глобално.

— Световните войни били ли са предсказани?

— Разбира се. Само че не предсказани, а пророкувани. Първата и Втората световна. Социалистическата революция в Русия...

— Комунистите могат да се гордеят — неволно казах аз. — „Събитие от световно историческо значение“, така наричаха в СССР революцията.

Еразъм се усмихна.

— А какво друго са пророкували пророците?

— Изхождайки от моята, неофициална информация — учтиво каза Еразъм, — с честта да бъдат първото пророчество са удостоени още създаването на ядреното оръжие, откриването на пеницилина, появата на рок музиката...

Погледнах недоверчиво към Еразъм, но той кимна уверено.

— Да, да, появата на рок музиката. А също публикуването на стихотворението на Едгар Алън По „Камбаните“, модата на

миниполите, излизането на филма „Гръцката смокиня“, раждането на Алистър Максуел...

— Кой е този Алистър Максуел? — не разбрах аз.

— Починал е през шейсетте години на миналия век в Австралия — каза Еразъм. — Като бебе. Живял е по-малко от месец.

— И какво?

— Не знам. А филмът „Гръцката смокиня“ силно ли е повлиял на хората? Или миниполите?

— Миниполите са повлияли! — твърдо казах аз.

— Да допуснем. Вероятно Алистър също е повлиял.

— Как?

Еразъм разпери ръце.

— Понякога смисълът на пророчеството не се разбира веднага. Явно раждането на Максуел тепърва ще окаже влияние на цялото човечество.

— Половин век след като е умрял като бебе?

— Има много неща на света, приятелю Хорацио...^[1] Имало е още две-три странни пророчества, но там не ни се е удало да докажем, че това са именно пророчества, а не предсказания. Е, и това-онова, естествено, не сме чули. Заради Тигъра, или поради други причини.

— В това число и Вашето пророчество — казах аз.

Еразъм се смути.

— В това число и моето... Но знаете ли, аз много исках да живея.

— Трудно ми е да Ви упрекна в това — съгласих се аз.

Учителят разбуди Еразъм на разсъмване. Той изобщо не признаваше разликите между деня и нощта, а хората, естествено, не можеха да му попречат.

— Ставай! — каза учителят, затискайки с длан устата на момчето. — Мълчи и не шуми!

Еразъм изпълзя от леглото. Учителят вече му хвърляше дрехите — чорапите, панталоните, ризата, жилетката...

— Той е близо — каза учителят. Лицето му беше бледо, устните едва забележимо трепереха. — Успях да се измъкна... селото му отвлече вниманието...

— Селото? — не разбра Еразъм, обличайки се бързо.

— Да... Накарах хората да тръгнат срещу него... Това няма да ни даде нищо, освен време, Палачът винаги е педантичен, първо ще приключи с хората...

В леглото на Еразъм сънено се размърда някой, спящ в дълбините на пухените завивки. Учителят погледна в зачервеното лице на Еразъм и каза:

— Не буди Бети! Тя ще ни даде още някоя друга минута...

Еразъм се поколеба само за миг. После кимна и излезе през прозореца подир учителя си.

От градината полъхваше предутринна тишина и прохлада. Еразъм се промъкваше след учителя си, който тихо мърмореше в движение:

— Как можах... такава грешка... ти беше готов за пророчеството още отдавна... пропуснах предвестниците...

— Ако кажа пророчеството, Палача ще си отиде ли? — попита Еразъм.

— Да. Но само ако никой не чуе пророчеството. Или ако го чуят хората.

— А ако го чуеш ти...

— Пророчеството е за хората! — изрева учителят. — То ще се сбъдне, ако го чуят хората! Няма да се сбъдне, ако никой не го чуе. Ти самият няма да си спомняш, че си го казал, теб повече няма да те закача, но мен ще ме убие! За да не разкажа на хората!

— Тогава... — Еразъм хвана учителя си за жилетката. — Тогава си тръгвайте! Спомням си какво сте ме учили, ще направя всичко и ще кажа пророчеството!

— Няма да можеш — отговори учителят. — Не си готов. Нужен ти е слушател. Ти си твърде неопитен, за да пророкуваш в пустотата... не успях да те подготвя...

Той изведнъж застана, обхващайки главата си с ръце.

— Какво стана? — възкликна Еразъм.

— Аз съм глупак, момче... Трябваше да отбранявам къщата... а ти щеше да кажеш пророчеството на глупавото си момиче... Палачът щеше да си тръгне.

— И пророчеството би се сбъднало?

— Да. Това е лошо, всички пророчества са лоши... но ти би останал жив.

Учителят изведнъж се разсмя гръмогласно.

— Оказва се, че съм се привързал към теб, момче...

— А Бети... Той ще я убие ли?

— Палача не убива хора. Той ще изпие душата ѝ — отвърна учителят. — Тя ще стане равнодушна към всичко, като сламена кукла.

— Тя и така не е много пламенна... — промърмори момчето.

Бяха се отдалечили почти на миля от къщата, когато до тях долетя женски вик — пронизващ, но кратък.

— Ние не знаехме, че пророчеството трябва да го чуе човек, а не Различен — казах аз. — Хесер се опитваше да уговори Кеша да пророкува пред него...

— Кеша? — попита Еразъм с недоумение.

— Да, това е момче пророк... Намерихме го в Москва, съвсем наскоро. Честно казано, затова и решихме да Ви притесним...

Еразъм поклати глава.

— Вашият Велик много рискува. Ако само той чуе пророчеството, то Тигъра ще се прехвърли от момчето на него... а Тигъра е по-силен от всеки от нас. Каква е ситуацията сега? Тигъра върви ли по следите му?

— Не, ние вече се справихме.

— И какво беше пророчеството?

— Не знаем. Никой не го е чул. Момчето беше само в стаята, в нашия офис. Успяхме да забавим Тигъра и момчето каза пророчеството си.

— Намирайки се в стаята абсолютно само? — Еразъм поклати глава недоверчиво. — Странно. Много странно. Всъщност крайно рядко се удава на някого да подготви пророка така, че той да може да пророкува без никакви свидетели. Това е сложно, обикновено или Тигъра успява преди това, или пророчеството достига до хората...

— Но ти нали си успял! — напомних му аз.

— Аз съм друго нещо. За мен никога не е мило голяма разлика между човек, куче и например дъб. — Еразъм се усмихна.

Палача ги настигна в покрайнините на гората. Той изглеждаше, сякаш върви със спокойна крачка, но разстоянието между тъмния силует и бягащите с всички сили Различни се съкращаваше с всяка изминала секунда.

— Бягай, момче! — каза учителят. Той се спря наскре прашния междуселски път, минаващ през гората. — Бягай... постарай се да намериш някого и да му кажеш каквото трябва... Бягай!

В гласа му нямаше надежда. Той просто правеше това, което смяташе за нужно. Не заради високите си морални устои — той беше Тъмен. Може би му беше неприятно да живее в света, в който ще допусне Палача да хване ученика му. Може би просто не беше свикнал да губи.

Понякога мотивите на поведението на Тъмните са много трудни за разбиране.

— Ей, Сумрачна твар! — извика мъжът. — Аз съм Висш маг на мрака! Няма да минеш през мен! Отстъпи!

Палача дори не забави крачка. Еразъм видя как от ръцете на учителя му израснаха и легнаха на земята шумолящи бичове от син огън. Бичовете потрепваха, сякаш готвейки се самостоятелно да се хвърлят върху врага.

Палача не забави крачка.

Еразъм разбра, че учителят му няма да може да направи нищо. Че ще се бие — минута, две, три, че бичовете от тъмен огън ще разкъсват земята и въздуха, безсилно удряйки тялото на Палача, а после ще настъпи мигът, в който Палача ще смачка учителя, ще го размаже, ще го хвърли настрани и ще продължи нататък. Подир пророка.

Той не просто разбираше това. Той го виждаше като наяве.

Еразъм вече знаеше какво е това. Това беше не просто привидение, което може да не се сбъдне. Това беше предвестник на пророчество... той виждаше съдбата на Различния, значи така и щеше да стане... със сигурност... почти със сигурност... ако той не кажеше пророчеството, истинското Първо пророчество, което ще промени света и ще промени съдбата...

Той преглътна заседналата в гърлото му буца. Огледа се. На три крачки от него имаше стар хралупест дъб. Еразъм се хвърли към

дървото, застана на пръсти, протегна се — хралупата му беше малко нависоко. Пъхна глава в тъмния, миришец на гнили листа отвор. Вътре нещо зашумоля — горска мишка, намерила убежище в хралупата, панически се мушна в процепа на дъба.

На Еразъм това му беше безразлично. Честно казано, той не смяташе, че хората, растенията и животните се различават по нещо помежду си.

Той затвори очи. Би затиснал и ушите си, но му се налагаше да се държи за ръба на хралупата. Затова просто се опита да не чува нищо — нито гласа на учителя, нито свистенето на огнените бичове, нито заплашителният, наподобяващ ръмжене на тигър (Еразъм никога не беше виждал тигри, но предполагаше, че ръмжат именно така) звук, който издаваше Палача.

Да се отдалечи от всичко.

От миналото.

От настоящето.

От бъдещето.

Миналото не е важно. Настоящото е несъществуващо. Бъдещето е неопределено.

Той не е някакъв си там предсказател. Той е пророк. Той е гласът на Съдбата. Той ще каже това, което ще стане истина.

Нужно е само някой да го чуе. Непременно.

Но с какво е по-лош този стар дъб?

Момчето си представи сянката си, легнала на дъното на хралупата. И наведе глава към нея.

... Еразъм отвори очи. Учителят му седеше до него, отпуснал безсилно лявата си ръка. Тя изглеждаше сплескана, като сдъвкана.

— Палача... — прошепна Еразъм.

— Ти успя, момче — отвърна учителят му с недоумение в гласа. — Не мога да си представя как, но ти каза пророчеството си в пустотата. И палачът си тръгна. Миг преди да ме убие.

— Не го казах в пустотата — отвърна Еразъм. — Казах го на дъба.

Върху лицето на учителя се появи лека усмивка.

— А, така значи... Е, навярно любовта ти към дърветата не е напразна. Навярно това е част от дарбата ти. Предвиждане на това, че само като обикнеш дъба и трепетликата, ще успееш да се спасиш.

Той се разкикоти и се смя дълго, до сълзи, преди да се изправи и да изтупа от дрехите си прахта и мръсотията. Върху тях останаха тъмни петна, но това не смущаваше учителя.

— Тогава дойде моментът да се сбогуваме, млади Еразъм. Знаеш какви са способностите ти, ще успееш да се погрижиш за себе си. Ако поискаш власт и сила — ще ги получиш. Сам или в Дневния патрул.

— В Дъблин?

— В Дъблин, Единбург, Лондон. Във всеки град на света, който го има или ще го има.

Той даже потупа Еразъм по рамото, преди да се обърне и да продължи нататък по пътя. Навярно наистина този ученик му беше харесал. Но той, разбира се, не се обърна.

Еразъм поседя малко в прахта, размишлявайки. Страшният враг беше изчезнал. Съмваше се.

Животът обещаваеше много интересни неща, а Еразъм беше жизнелюбив.

Реши да се върне в къщата и да види какво е станало с Бети. Може и да не беше толкова лошо, че тя е станала равнодушна към всичко. Може би сега щеше да му позволи някои неща, които по-рано отказваше с кикотене...

Помълчах известно време. После казах:

— В книжката е написано, че това е бил бряст.

— Дъб — отговори веднага Еразъм. — Аз не обичам особено брястовете. Дъбовете са много по-дълбоки и съдържателни.

— А как се казваше учителят ти?

— Предполагах, че знаеш — отрони Еразъм.

— Вече се досещам, но...

— Той се казваше Завулон. Ние повече никога не се срещнахме, но както знам, той вече от много години е ръководител на московския Дневен патрул. Вие се познавате, нали?

— Проклятие, та той можеше сам да ни разкаже всичко веднага! — възкликнах ядосано аз. — Той вече си е имал работа с Тигъра!

— Завулон никога не разказва всичко — отвърна Еразъм.

— А ти, Еразъм?

— Аз също — усмихна се Еразъм. — Аз не си играя на патрулните игрички, благодаря покорно! Но всичко разказват само идиотите. Информацията е и оръжие, и стока.

— Ако е стока... то ми се струва, че ни дължиш нещо — подхвърлих аз напосоки, гледайки към нелепия бонзай над камината.

Еразъм се намръщи и също се вторачи в подаръка на Хесер.

— Дълга ви — призна той неохотно. — Само не разбирам какво точно... Добре, питай. Ще отговоря още на няколко въпроса. Да речем... на три. А после ще е мой ред да питам.

Ох, тези стари магове с техните формалности! Три въпроса, три отговора...

— Каза, че си ме чакал — казах аз. — Че ме чакаш отдавна, че си ме мислел за французин...

— Може и да е за добро, че си руснак — каза Еразъм. — Не ви обичам особено много, ще извиняваш, още от времето на Севастополската кампания. Но французите ги обичам още по-малко.

— Още от времето на Стогодишната война... — промърморих аз.

— Почти. Но вие, руснаците, сте в миналото. Вие сте мъртъв враг, а мъртвия враг можеш и да го уважаваш, и да го съжеляваш.

Някак си не очаквах от себе си подобна реакция. Чашата се пръсна в ръката ми, парчетата стъкло и остатъците от уискито опръскаха пода, а в погледа ми явно се беше появило нещо неприятно. Еразъм моментално вдигна ръка в успокоителен жест.

— Стоп, стоп, стоп... Това е само мое мнение, мнението на оттеглил се от активни дела предсказател. Аз... не отчетох, че вие сте още съвсем млад, Антоан. И бях излишно рязък.

— Не е точната дума — изрекох аз полугласно.

— Никой от Великите не се свързва с народа, от който е произлязъл — каза примирително Еразъм. — Но Вие сте млад, забравих това. Приемете извиненията ми, Анто... Антоне.

— Приемам ги... — отвърнах мрачно аз.

— Наистина те чаках — каза Еразъм. — Работата е там, че едно от моите пророчества засягаше мен самият. Там нямаше нищо особено... няколко думи. „И накрая ще дойде при мен Антоан, който ще узнае смисъла на първото и ще чуе последното.“

Намръщих се.

— За какво е това?

— За мен — поясни Еразъм. — Твоето посещение вероятно означава, че скоро ще умра. А ти ще узнаеш смисъла на първото ми пророчество и ще чуеш последното.

— Какво се казва в първото ти пророчество? — попитах аз.

— Това вторият въпрос ли е? — уточни Еразъм.

— Да!

— Не знам — усмихна се старият пророк. — Нали ти разказах — изкрещях пророчеството в хралупата на стар дъб.

Наложи ми се да помисля половин минута, преди да задам третия си въпрос. Беше безполезно да споря по повод на бездарно пропиляния втори.

— Разкажи ми ясно и разбираемо по какъв начин мога да чуя първото ти пророчество.

Преди да отговори, Еразъм си наля още уиски. Попита:

— Сигурен ли си, че искаш това? Изминаха двеста и петдесет години, но току-виж това пророчество още не се е изпълнило. Тогава ще е достатъчно да го чуеш и ще стартираш тайнствения механизъм на пророчеството... Първо, то може да се изпълни, ако го преразкажеш на някой човек. Второ, докато го знаеш само ти, ще те преследва Тигъра.

— Искам това — отговорих аз. И си спомних за лежащия в джоба на якето ми телефон играчка със записаното в него (вероятно) пророчество на момчето Кеша.

— Може и да си прав — каза Еразъм. — Знанието е великолепно изкушение, пред което е трудно да се устои...

Той се изправи и се приближи към бюфета. Отвори го. Извади от вътрешния ъгъл нещо тъмно, прашно... подържа го за миг в ръка, разглеждайки го — и се върна при мен.

— Заповядайте, Антоне.

Взех малката тъмна чаша... или по-скоро бокал — имаше широк връх и малко столче, покрито с проста резба. Чашата беше учудващо лека.

— Дърво — разбрах аз.

— Дъб — уточни Еразъм.

— Това е...

— Със сигурност не е Граалът, разбира се — уточни Еразъм. — Аз сам я изрязах от онзи дъб.

Погледнах въпросително стария пророк.

— Не знам — каза Еразъм. — Как точно да се чуе предсказанието — не знам. Но растенията също имат памет. И то е някъде там... моето първо пророчество.

Помислих малко и допях бокала към ухото си. Заслушах се в лекия шум на собствената си кръв. Уви, никакви гласове...

— Може би да сипя в нея вино и да го изпия? — попитах аз.

— Тогава по-добре уиски — изкикоти се Еразъм. — Ако изпиете достатъчно, ще чуете всичко на света.

Видът му беше доволен, сякаш току-що е изрекъл хубава шега.

— Струва ми се, че хитрувате — казах аз. — Вие или знаете... или поне имате предположение как може отук да се получи информация.

— Възможно е — дори не опита да спори Еразъм. — Но нали и Хесер не разясни смисъла на подаръка си? А на мен не ми се иска особено много да чуеш пророчеството.

— Трудно ми е да Ви упрекна в това... — съгласих се аз. — Макар че Вие се отнасяте към предсказанието на собствената си смърт някак... спокойно.

— Към пророчеството — поправи ме Еразъм, обърна се с гръб към мен и протегна ръце към камината. — Но нали знаете колко са неясни пророчествата. „Накрая“ — чий край? Моят? Или на цялото човечество? Или се има предвид просто края на деня?

— Едва ли е края на деня — казах аз. — Сега е сутрин.

— Трябваше да Ви помоля да наминете вечерта! — плесна с ръце Еразъм. — Макар че... има още един вариант! „И накрая ще дойде при мен Антоан...“

Аз мълчах.

— Може би става въпрос за Вас? — предположи любезно пророкът, поглеждайки ме накриво. — И Вие сте дошли при мен преди своя край... и наистина, ако Тигъра тръгне подир Вас...

— Ето затова Тъмните не Ви обичат — казах аз, изправяйки се. — Благодаря за чашата.

— Не се обиждайте, Антоне. — Еразъм или се смути, или се направи на смутен. — Аз само искам да Ви предпазя и да Ви покажа всички възможни тълкувания на пророчеството...

— Кога общувахте за последно със Завулон? Отдавна ли? — попитах аз рязко.

— Позволете ми да не отговарям на този въпрос... — изрече с въздишка Еразъм.

— Считайте, че вече сте ми отговорили — казах аз. — Поздравете от мен учителя си.

Тъй като бяхме в Лондон, сметнах, че имам право да си тръгна по английски — без да се прощавам.

[1] Цитат от трагедията „Хамлет“ на У. Шекспир. Преводът на В. Петров е *„Да, има по земята и небето \ неща, Хорацио, които нашта \ нещастна философия не е \ дори сънувала!“*. — Бел. NomaD. ↑

ГЛАВА 4

Същата вечер седях в пъба „Лебедът“, близо до хотела си, и пиех бира.

Английската бира ми харесваше, макар изобщо да не се ориентирах в многобройните ѝ видове. Тази, която пиех сега, беше лека и миришеше на мед (може би даже йоркширски) — това напълно ме устройваше.

Самият пъб също изглеждаше достойно, макар и да беше напълно туристически (а какъв друг може да бъде един пъб на многолюдна улица близо до знаменития Хайд парк и до десетки хотели?). Надписът на стената гордо съобщаваше, че заведението води своята история от началото на седемнайсети век и някога точно в него са пиели последната си халба бира водените към ешафода престъпници.

Умението на англичаните да се гордеят с това, което другите народи биха предпочели да премълчат, е удивителна черта...

Пийвах си бира, заобиколен от шумни туристи и сновящи сервитьорки, гледах парка и размишлявах какво да правя сега.

Предадох на Еразъм загадъчния подарък от Хесер. Получих в замяна цялата информация, която пророкът беше готов да съобщи. А още и дъбов бокал, който уж съхранява в себе си пророчеството на Еразъм.

След като си тръгнах от стария Различен, се разходих до същия онзи „Фортърн и Мейсън“, за който говореше Семьон, и му купих възделения мед. Поддавайки се на стадното чувство, взех и за себе си. После отидох в магазина за играчки „Хамли“ (ако се вярва на фирмата — най-старият детски магазин в света) и след като си проправих път през пет етажа с вдигащи врява деца и техните родители, избрах подарък за дъщеря си. Отначало честно се опитах да видя какво купуват момичетата на нейната възраст, после разбрах, че всичките тези мъниста, лепенки и дрънкулки няма да я зарадват. Тогава отидох в подземния етаж и там намерих нещо като сглобяем лабиринт, по който би трябвало да тичат два малки електронни бръмбара. Играта беше

толкова смайващо нелепа, че я купих, без да се замислям, а на касата добавих и плюшено мече.

Целият ужас на ситуацията беше в това, че бях изпълнил доблестно цялата си програма на пребиваването в Лондон само за един ден! Уискито и останалите алкохолни сувенири беше по-лесно да ги купя от летището. Можех да посветя целия утрешен ден и половината от следващия на туристически развлечения — музеи, паркове, пъбове, мостове... е, и, разбира се, магазини.

Но на мен, кой знае защо, не ми се искаше да постъпвам така. Не ме привличаха нито мрачната суровост на Тауър, нито великолепието на кралските градини, нито блясъкът на лондонските магазини. Вече бях минал през Пикадили, „отбелязах се“, позяпах Темза и хвърлих в мътните ѝ води монета от два пенса. Исках да се прибирам!

Сигурно съм побъркан.

Допих халбата си и се замислих за миг. Не ми се искаше да се връщам в хотела, там всички развлечения се свеждаха до минибара и телевизора в стаята. Общо взето, нищо не ми пречеше да изпия още една халба бира... Започнах да се надигам от традиционната за всеки уважаващ себе си пъб дървена пейка.

— Аз вече взех. — Върху масата пред мен се озова пълна халба бира.

В първия момент се отпуснах отново върху пейката. А едва след това погледнах в лицето жената, която беше проявила такава неочаквана грижа за мен.

Впрочем нямаше нужда да го правя. Вече бях познал Арина по гласа.

В ръцете на бившата вещица, а понастоящем — Светла Различна, също имаше пълна халба бира. Старицата предпочиташе „Гинес“.

Впрочем, старицата предпочиташе още и да изглежда като жена, ненавършила трийсет, със стройна фигура, красива и облечена по последна мода. Елегантна сива пола и сако, обувки на висок ток, розова блуза — съвсем обикновена на вид, но явно струваща чудовищна сума, дамска чанта „Луи Вюитон“ и копринен шал на шията. При това тя изглеждаше не като глезена богата мръсница, за която плаща някой мъж, а като сериозна бизнес дама, висш мениджър на някоя голяма корпорация или банка.

— Радвам се да те видя — каза Арина, усмихвайки се. — Ти... си възмъжал, Антоне.

Това, което винаги съм ценял у нея, е точността и прецизността на формулировките. Не „остарял“ — каква ти тук старост? Не „пораснал“ — от висотата на нейните години аз наистина съм си дете, но да ми каже такова нещо, би означавало да признае собствената си възраст. Не „променен“ — опитните Различни знаят, че малцина са способни да се променят наистина.

Макар че Арина беше успяла.

— А ти в течение ли си, че те издирва Инквизицията? — попитах аз. — И всички сътрудници на Нощния и Дневния патрул във всяка страна по света, независимо от равнището на сила и заетост, при твоята поява са длъжни да извикат Инквизицията и да вземат мерки за задържането ти?

— В течение съм — съгласи се Арина. Помисли секунда и реши да не ме провокира. — Надявам се, че ще минем без това?

— Ще минем — съгласих се аз.

Около минута отпихахме от бирата и се разгледахме взаимно. Странна беше тази Различна. Някога — Тъмна, често извършвала добри дела. После успяла да се преобоядиса и да стане Светла, но сътворявайки по-големи беди, отколкото някои върколаци или вампири. Аз даже подозирах, че на Арина в голяма степен ѝ беше все едно как се казва и как изглежда и във всеки момент беше способна да извърши както някоя гадост, така и нещо благородно. И изобщо не беше факт, че извършвайки зло, тя нямаше да изглежда като стопроцентова Светла, а правейки добра постъпка — Тъмна от главата до петите.

Подозирах също, че въпреки всеобщото мнение Арина е способна да се преобоядисва отново и отново.

Не че за нея нямаше разлика — тя много добре виждаше разликата. Просто за нея пътят от Светлината до Мрака и обратно беше широк и утъпкан, а не някаква тънка пътечка на ръба на пропаст.

— Колкото и да е странно, се радвам, че тогава избяга — казах аз. — Въпреки всичко, което забърка.

— Бях длъжна да помогна на отишлите си да намерят покой — сви рамене Арина. — И смятам, че предвид резултата, си струваше. А и Саушкин-старши приключи своите... деяния. И Едгар се успокои.

Светът стана по-добър. На теб малко ти скъсахме нервите, признавам си, но нали всичко свърши добре... Мир?

— Мир — казах аз след кратко забавяне. — Минали работи. Ще напиша в отчета си, че съм те срещнал, но няма да върша нищо необмислено.

— Благодаря — каза Арина. — Това е много правилно решение! При това аз... не те намерих случайно.

Премълчах. Не се поинтересувах как ме е намерила и защо. „Как“ — така или иначе нямаше да отговори, вещиците си имат своите хитрости. А „защо“ — това и сама щеше да ми го разкаже.

— Срещна ли се вече с Еразъм? — попита Арина.

Усмяхнах се и не отговорих нищо. Източниците на информация на Арина не бяха лоши, но не бяха и всезнаещи.

— Предполагам, че си се срещнал — продължи Арина. — Ще споделиш ли новините?

— А защо? — попитах аз.

Арина въздъхна.

— Това вече е неправилен въпрос. Антоне, как смяташ да се справиш с Тигъра?

— Никак. Той нали си отиде.

— А когато се върне за теб?

— От къде на къде?

— Ти се стараяш никога да не извършваш необратими постъпки, Антоне. Не вярвам, че пророчеството на момчето е потънало в нищото. Разперих ръце.

— Арина, ако бях чул пророчеството, Тигъра щеше да тръгне подир мен, нали? Това първо. Второ, аз не бях физически до него. Надя потормози момчето, после и тя си излезе. Нима си мислиш, че бих оставил дъщеря си без надзор, ако имах и най-малкото подозрение, че тя може да чуе пророчеството... и съответно, да се окаже в опасност?

Върху лицето на Арина се мярна сянка на съмнение.

— Да, всичко е така... всичко е вярно. Но нещо не се връзва! Ти не може да не си се опитал да съхраниш информацията и да я запазиш за себе си. Не ти е в природата!

Засмях се.

— Е, Арина... всичко това е чудесно, но как бих могъл да го направя?

— Магнетофон? — предположи Арина.

— Магнетофонът — това беше едно древно устройство за записване и възпроизвеждане на музика... — замислено казах аз. — Да, да, спомням си... като дете имах такъв, в него се мушкаше касета с лента с покритие от железен оксид...

— Антоне! Не се хващай за думата! Магнетофон, грамофон, диктофон — не е важно какво! Старото поколение недооценява техниката. Но аз имам достатъчно ум, за да разбера това. Ти си млад, в миналото си работил с техника. Може да си измислил нещо. Сега всеки телефон е способен да записва звуци. Кажи честно, съхрани ли информацията?

— Струва ми се, че ти първа трябва да проявиш откровеност — казах аз.

— Защо?

— Защото козовете са у мен.

Арина кимна. Погледна към притичващата наблизко сервитьорка, носеща храна за някоя от масите. Девойката кимна и след като разтовари чиниите, се понесе към барплота.

— Съгласна съм — каза Арина. — Добре, слушай.

— Сигурна ли си, че си струва тук да водим такива разговори? — попитах аз. — Пълно е с руски туристи.

— Сервитьорката е от Рига и също говори прекрасно руски — отвърна Арина. — Не се притеснявай, никой няма да ни чуе.

Не забелязвах нищо, наподобяващо „Сфера на отрицание“ или друго заклинание за уединяване, но повярвах на Арина. Вещиците, даже бившите, си имат своя магия.

— Тогава говори — казах аз.

— Антоне, главните пророчества трябва да се изпълняват. Непременно. Това го изисква Сумракът... самият живот го изисква.

— Така ли? — учудих се аз. — А на мен ми се стори, че Сумракът се опитва да попречи на пророците.

— Това е грешка — поклати глава Арина. — Не те ли учудва, че Тигъра, при цялото му всемогъщество, е толкова бавен?

— Е...

— Тигъра — това са шпори, това е камшик, подканващ пророка. Тигъра пришпорва, принуждава да се изрече по-бързо главното пророчество.

— Смел извод — казах аз.

Сервитърката ни донесе нови бири. Тя изглеждаше малко обърквана — първо, в пъбовете е прието всеки да си взема бирата сам от барплота, и второ, Арина не си правеше труда да плаща. Аз безмълвно подадох на момичето десетарка.

— Мисля, че е най-добре да започнем с основите. Какво представлява пророкът? — попита Арина. И веднага си отговори сама — Това не е просто Различен, способен да предвижда вероятностните линии и по такъв начин сякаш да „надниква в бъдещето“. Всички умеем да предвиждаме бъдещето на това равнище, повече или по-малко. Дори обикновените хора, при благоприятно стечение на обстоятелствата, са способни да правят подобни предвиждания.

— Пророкът е качествено различен — казах аз. — Различен Различен, извинявай за каламбура.

— А всъщност не е — усмихна се Арина. — Разликата е само количествена. Пророкът разчита линиите на реалността в целия свят, а не само своите или на близките си хора. Пророкът съобщава накъде се е запътило цялото човечество, но не във вид на трактат, а само като един на пръв поглед незначителен факт. Да вземем, да речем, хиляда деветстотин петдесет и шеста година. Френският пророк Андре Лафлер на възраст шейсет и две години излага своето първо, главно пророчество... Така се е случило, че са го инициирали по-късно... Пророчеството е напълно безумно: „Скоро девойката Мери ще скъси полата, и голите крака ще украсят Земята“.

Изсумтях.

— Ето, виждаш ли? — каза Арина. — Тези, които са чули пророчеството, основателно са заподозрели, че старият Андре е изпаднал в старческо слабоумие и е потънал в сластолюбиви старчески блянове. Забележи — година по-късно в Космоса е излетял първият спътник! А французинът бърбори за някаква Мери, която ще скъси пола... Но през хиляда деветстотин шейсет и трета година Мери Куант, между другото, лондонерка...

— Какво?

— Жителка на Лондон. Та тя представя колекция от миниполи. И те разтърсват света. Последствия — сексуалната революция, еманципацията, забележим ръст на раждаемостта в Стария свят. Така че кое е било по-важното — „Спутник“ или миниполата?

— „Спутник“ — обидих се аз, макар и сам да отстоявах пред Хесер важността на миниполата.

Арина се разсмя.

— Всичко е било важно. „Спутник“ също са го пророкували. Но космосът е наистина очаквано и значително събитие, а отрязването на два̀йсет сантиметра плат не е предвиждано от никого. И значението му е могло да бъде оценено едва след много години. Ето така работи пророкът — предвижда големи сътресения и ги оповестява чрез малки събития.

— Тогава може би ти знаеш с какво е знаменит умрелият като бебе австралиец...

— Алистър Максвел? Знам. Смъртта на детето е развалила брака на родителите му. В края на седемдесетте на майката се е родило второ дете, от друг мъж. Детето живее с нищо незабележителен живот... но на петнайсетгодишна възраст той е измъкнал от водата давещо се момиче. Ситуацията не изглеждала критична, даже самият той не разбрал, че реално е спасил нечий живот. Но сега това момиче е една от най-силните вълшебници на австралийския Дневен патрул. Предричат ѝ голяма кариера. Но ако бебето не беше умряло...

— Ясно — казах аз. — Точно като във вица.

— Какъв виц? — заинтересува се Арина.

— Ами един човек умира и пита Бог какъв е бил смисълът на живота му. А Бог отговаря: „Помниш ли как през седемдесет и втора година пътуваше с влак и във вагон-ресторанта подаде на спътника си солница? Това е...“.

Арина се засмя.

— Да, да. Точно така става понякога. Всички странни пророчества, ако бъдат изследвани подробно, ще получат своето обяснение.

— И ти си ги изследвала?

— Да. Това е важно.

— Добре. Пророчествата са важни — кимнах аз. — Никой не го оспорва. Но нима пророкът създава бъдещето? Нима от това дали ще го чуят, или не зависи какъв ще стане светът? Чувал съм различни версии.

— Честно казано, не знам — призна си Арина неохотно. — Може би пророчеството, извикано в хралупата на стар бряст, така или

иначе се е задействало. А може и да не е...

— Дъб — казах аз. — Еразъм е поверил пророчеството си на дъб. Той не обича особено много брястовете.

— Ох, какъв придирчив друид... — разсмя се Арина. — Значи дъбовете са му по-скъпи... Не знам дали пророчеството работи без слушатели, или не, Антоне. Този въпрос е същият като дали се чува падането на дървото в безлюдна гора. Най-вероятно не, това сочат повечето изследвания. Но това, което е абсолютно сигурно, е, че пророчеството може да се промени.

— Ето това е номер — казах аз подигравателно. — Всички са сигурни, че пророчествата са истина от последна инстанция, че са неизменими, за разлика от предсказанията. И само ти знаеш истината.

— Само аз — отвърна Арина напълно спокойно. — Защото вече съм променяла пророчества.

— А ето тук вече трябва да ми обясниш по-подробно — помолих аз. Помислих малко и се изправих. — И, знаеш ли... да отидем на друго място.

— Ще ме поканиш в хотела си? — усмихна се Арина.

— Не мисля, че си струва да го правя. Ще седнем в парка.

— Него всеки момент ще го затворят за през нощта — отвърна Арина. — Впрочем... какво значение има това за нас?

Да пиеш бира на детска площадка е стара съветска традиция. А къде другаде можеше да се дене младежта, желаеща да пийне... е, да речем, бира? Няма пари за ресторант, в СССР нямаше пъбове и барове, в малките апартаменти са мама, татко, баба, братчето и сестричето и роднина от село, дошъл в града да си напазарува салам... не върви да купонясваш. Така че порасналите деца, до неотдавна ровили из пясъка, сядаха на детските пейки и по люлките и пиеха бира...

СССР се спомина мирно, но апартаментите не станаха поголеми, нито пък младежта — по-материално осигурена. Детските площадки — там, където се запазиха, — продължаваха да приемат през деня малчуганите, а вечерта — гимназистите и студентите. Поглупавите компании шумяха, замърсяваха, пускаха шумна музика и се заяждаха с минувачите — тях ги пъдеха бдителните старици, за които няма по-голяма радост от това да се обадят в полицията. По-умните си седяха тихичко, криеха алкохола, поздравяваха учтиво минувачите и почистваха боклука след себе си. И аз съм бил в такава компания.

Е, във всеки случай, на мен ми се струва, че нашата компания беше учтива и на никого не е досаждала. Напълно е възможно жителите на околните сгради да са имали съвсем различно мнение по въпроса.

Но това, което никога не съм си представял — нито като млад безделник, нито след като станах Светъл Различен — е, че ще седя късно вечерта в Лондон, в Градините Кенсингтън, на детската площадка „Принцеса Даяна“, и ще пия бира с древна вещица!

— Провървя ми, че пророчеството се оказа достатъчно разбираемо — каза Арина. — Маша беше старателна девойка и пророкуваше също... прецизно. Само дето се стараеше всичко да е в рими, беше си вгълпила, че пророчествата трябва да са в стихове. И ето, че седя аз пред тази глупачка и се чудя какво да правя. Ако не бях разбрала за какво става въпрос, нямаше да обърна никакво внимание. Но аз разбрах. Беше хиляда деветстотин и петнайсе... всичко беше прозрачно. „Ще умре наследникът и царят ще тъжи. Ще бесят болшевиките по крепостни стени. Войната девет години няма да спре. Москва ще загине, от пламък обзета. Германецът Малорусия ще завладее. Японски меч из Сибир ще вилнее. Третина от народа от глад ще загине, останалите из света ще се разтворят.“

— Направо апокалипсис — казах аз със сарказъм.

— Предполагам, че точно така щеше да стане — каза Арина. — Гибелта на царския син Алексей можеше да повлияе по доста неочакван начин на Николай. Той можеше и да смаже Революцията... но пък да загуби Първата световна война. И Русия фактически би престанала да съществува. В Далечния изток — японците, на запад — немците.

— Не ми се вярва — признах си аз.

— Това беше пророчество, Антоне. Трябваше да се изпълни, хората го чуха. Но аз се намесих.

— Изцели царския син?

— Не, не го изцелих. Да кажем така — удължих съществуването му. Николай мрънкаше и го тресеше шубето, болшевиките взеха властта. Кръв, естествено, се проля... но можеше да е и по-лошо.

— Значи може да се каже, че ти си спасителката на Русия? — рекох аз язвително. — И в добавка — герой на Съветския съюз, помогнала си да се извърши Революцията.

— Общо взето — да — каза скромно Арина.

Детската площадка, която нагло бяхме окупирали, беше разкошна. По средата ѝ стоеше дървен кораб, сякаш доплавал от остров Небивала земя, и изоставен от Питър Пан, понеже повече не му трябва. Точно на кораба, където денем не можеше да се диша от вдигащи врява, пълзящи по мачтите дечурлига, бяхме седнали ние. Маг и вещица, държачи в ръце по бутилка бира, но отдавна не отпивали от тях.

— Да допуснем, че ти вярвам — казах аз. — Да допуснем даже, че не грешиш, това е било пророчество и си успяла да го промениш. Какво следва?

— Патрулите отдавна се занимават с безсмислици — каза Арина. — Варят се в собствен сос. Даже и конфликтите им са сякаш представления.

— А ти какво искаш, война? — заядох се аз. — За кого играеш този сезон, за отбора на Светлите? А Договорът как го четем?

— Не искам война — отвърна сериозно Арина. — Ние, вещиците, сме мирен народ. Особено пък светлите вещици... Ще ми припомниш ли Великия договор, Антоне?

Свих рамене и изрецитирах това, което ни учат още в първия урок — без значение дали в Нощния, или в Дневния патрул:

*Ние сме Различни.
Ние служим на различни сили,
но в Сумрака няма разлика
между отсъствието на светлина
и отсъствието на мрак.
Борбата помежду ни е способна
да унищожжи света.
Ние сключваме Великия договор за примирие.
Всяка от страните ще живее по своите закони.
Всяка от страните ще има свои права.
Ние ограничаваме своите права и своите закони.
Ние сме Различни.
Ние създаваме Нощния патрул,*

*за да следят силите на Светлината силите на
Мрака.*

*Ние създаваме Дневния патрул,
за да следят силите на Мрака силите на
Светлината.*

Времето ще реши спора ни вместо нас.

— Прекрасно — каза Арина. — Договорът, както можеш да забележиш, не забранява да се намесваме в човешкия живот. Той ограничава само борбата между Тъмните и Светлите.

— И какво от това? — Вече започваше да ми писва. — Тъмните са се намесвали, Светлите са се намесвали... на теб ли не ти е ясно? И какво имаме като резултат? Колко войни са избухвали като експерименти по създаване на идеалното общество? Комунизъм, фашизъм, демокрация, автокрация, гласност, глобализация, национализъм, мултикултурализъм — кои от тези неща са човешки, и кои — наши? Ние побутваме човечеството ту в една посока, ту в друга. Наблюдаваме какво се получава. После зачеркваме резултата и започваме отново. Ах, не се получава... е, пробваме в друга страна, в друга култура, с други механизми... Какво, комунизмът беше безнадежден? Не мисля. Но играчката омръзна. Какво, демокрацията е напълно фалшива? Едва ли. Но и с нея спряха да си играят. А на хората, знаеш ли, им е все едно от какво умират — от изграждането на социализма, от внасянето на демокрация или от борбата за права и свободи. Според мен най-доброто, което можем да направим за хората, е да ги оставим на мира! Нека да живеят свой живот, да измислят свои правила, да се учат от своите грешки!

— Предполагаш, че не е трябвало да се намесвам в съдбата на Русия? — попита Арина.

— Да! Не! Не знам... — разперих ръце. — А ако след всички тези сътресения резултатът се беше оказал по-добър? Например не би имало Втора световна война?

— Не можех да седя и нищо да не предприема... — каза Арина. — И нямаше с кого да се посъветвам. И Хесер, и Завулон биха тръгнали да извъртат ситуацията в своя полза. Например с теб мога да се съветвам. Ти си нормален. Ти все още си човек.

— Вече не съм сигурен... — казах аз, гледайки приближаващия се покрай оградата на детската площадка чернокож охранител. Той изгледа с подозрение въртележките, люлките и пясъчниците, плъзна невидещ поглед през нас и се отдалечи.

— Всички ние сме хора, Антоне. Някои в по-голяма степен, други — в по-малка. Да, има непонятни ситуации, когато не знаеш дали си струва да се намесиш. Но има и такива, които са еднозначно ясни!

— Какво искаш от мен? — попитах аз.

— Антоне, пророци се появяват рядко. За целия двайсети век — само осем случая. И още по-рядко ни се удава да зафиксираме първото им пророчество преди то да стане известно на хората и да добие сила. Ако знаеш пророчеството на момчето...

— Не, не го знам. Заклевам се.

— А можеш ли да го узнаеш? — уточни Арина.

Помълчах. После рязко, сякаш скачайки в студена вода, казах:

— Вероятно да. Нещо повече, възможно е да мога да узная и първото пророчество на Еразъм. Макар че то сигурно отдавна се е сбъднало за всичките тези години.

— А това не е факт — каза Арина. — Полетът на Гагарин в Космоса е бил пророкуван още в седемнайсети век... Антоне, ти ме изненадваш много приятно!

— Теб, която, откакто се пребоядиса, не те съдържа да твориш добро? — казах аз.

— Да допуснем. А при теб нима не е така? Антоне, в Патрула никой не би се решил на такова нещо. А аз съм готова да опитам. И ти се кълна, че ако пророчеството се окаже хубаво — или неразбираемо — няма да правим нищо. Нека се сбъдва. Но ако изведнъж се окаже, че ние сме получили шанса наистина да насочим живота на хората към по-добро?

— „Ние“ — изсумтях аз. — Предишния път, когато казваше „ние“, беше с Едгар и Саушкин. И нещата не приключиха добре за тях.

— Ти не ми вярваш, и това е правилно — кимна Арина. — Но с мен ще имаш шанс да направиш нещо наистина важно, вместо да влачиш хомота в Патрула.

— Почти сигурен съм, че и на Едгар си говорила същото — отвърнах мрачно аз.

— Помисли си, Антоне. — Арина отвори дамската си чанта и извади оттам малко кълбо. — Засега си тръгвам... у нас. Извинявай, че не те каня — „Минойската сфера“ пренася само един.

— Мислех, че е за еднократна употреба — казах аз.

— Не, еднорядна е — усмихна се Арина. — А аз умея да я презареждам. Ще те посетя сутринта, нали нямаш нищо против?

Свих рамене. Арина се усмихна, стисна сферата в юмрук и изчезна.

Въздъгнах, взех празните бирени бутилки и започнах да се спускам от дървеното корабче. За разлика от вещицата, на мен щеше да ми се наложи да се добера до хотела пеша.

По пътя към детската площадка Арина беше отворила вратичката по някакъв свой си начин, като разтри с пръсти суха трева и я посипа върху катинара. Никога не си бях падал по заклинанието „Билбо“, така че реших да мина оградата през Сумрака. За мое учудване на първия слой на Сумрака площадката също беше оградена, а и на втория я обкръжаваше нещо като ивица от изсъхнали дървета с щръкнали в посока на парка остри клони. С любопитство огледах живия (всъщност по-скоро мъртвия) плет. Такива сухи стволоче се срещаха по-често на третия слой, но там бях разхвърляни хаотично — а тук изглеждаха съзнателно засадени. Е, или вкопани в земята. За щастие, не се наложи да изразходвам сили и да слизам по-надълбоко — тази ограда пречеше само да се влезе в площадката, но не и да се излезе от нея. Който и от Различните да работеше с детската площадка, беше подходил сериозно към работата.

Проврях се през клоните, отдалечих се малко и се върнах в реалния свят. След сумрачния студ и тишина нощният лондонски парк изглеждаше топъл и изпълнен със звуци. Някъде в далечината се чуваше тънкото свирене на пищялка. Прекосих парка, за да изляза по-близо до моя хотел. По пътя видях изчистено вечерта кошче за боклук, в което сложих празните бутилки.

Какво може да е по-прекрасно от нощна разходка в пуст парк?

Простата мелодия звучеше все по-близо и по-близо. Внезапно видях музиканта — на кривия ствол на огромно дърво, превито някога от вятъра и така останало да си расте почти паралелно на земята, седеше малко момче, облечено с някакви чудновати дрипи. Около него, сякаш танцувайки, кръжаха огромни светулки.

— Ей! — извиках аз младия музикант и от обърканост попитах на руски — Не е ли късно за теб да си тук?

Момчето рязко се обърна към мен. Дали от сиянието на светулките, или от отблясъка на далечните улични фенери на Бейсуотър Роуд, но проблеснаха снежнобели млечни зъби. Момчето скочи от дървото и изчезна. Подир него, със звънтящ звук, се разлетяха и светулките.

— Мамка ти! — извиках аз. — Врели-некипели! Не вярвам...

Впрочем, не довърших израза.

Разбира се, че не вярвам във феи. Дори и в Дядо Мраз отдавна не вярвам.

Но все пак предпочетох да си замълча.

ГЛАВА 5

Гърмеше музика. Рязка, непозната, по мое мнение — напълно нехармонична. Но, изглежда, тя се харесваше на околните. Дискотеката беше наблъскана до пръсване — младежта сякаш не танцуваше, а се люлееше, потрепваше на място, като всеки допираше съседа си, от време на време всички се вкопчваха ръка за ръка и започваха да се движат в някакъв гротесков, сложен хоровод. Таванът светеше и това не бяха лъчи на прожектори или дискотечни лампи, а сякаш самите панели на тавана излъчваха светлина. В един момент разноцветните припламвания се смениха с равномерна оранжева светлина, после таванът засия като небесен лазур и се превърна в голям екран. Над нас имаше небе, по което плуваха перести облаци.

— Какво е това? — попитах аз, извъръщайки се от върволицата скупчени тийнейджъри.

— Дискотека — отговориха ми.

Обърнах глава. До мен стоеше юноша на около осемнайсет години, нисък и охранен. По нещо ми беше познат.

— Кеша? — внезапно разбрах аз.

— Какво, Антон Сергеевич?

Какво?

Не знаех „какво“. Не разбирах къде съм и как съм се озовал тук. Но трябваше да попитам нещо.

— Къде е Надя? — изведнъж разбрах какъв трябва да бъде въпросът ми.

— Тук — сви рамене Инокентий Толков. — Тук някъде...

Потърсих с очи в тълпата. После разбрах, че неволно гледам твърде ниско — там, където би трябвало да е главата на десетгодишна девойка. А трябваше да гледам по-нависоко...

И почти веднага видях Наденка. Чак е странно как я познах... тя беше толкова голяма, колкото и Кеша. Но се беше променила доста повече от него — главата ѝ беше гладко избръсната, останали бяха само два кичура изсветлени до бяло коса над ушите. Дълга тясна пола с цепки, достигащи едва ли не до кръста обувки или ботуши... и

напълно обикновена бяла блуза. Надя беше нелепа, жалка, даже отблъскваща в този вид... но това беше моята Надя. И сърцето болезнено се сви в гърдите ми.

Пристъпих напред, разблъсквайки танцуващите, хванах дъщеря си за ръката и я измъкнах от веригата на „танцуващите“. По ръката ѝ издрънчаха разноцветни металически гривни, покрили цялата ѝ китка.

— Татко? — попита учудено Надя. — Какво правиш тук?

— Какво правиш тук? — попитах аз в синхрон с нея.

Надя сви рамене.

— Почивам си.

Младежът и девойката, между които се движеше по-рано Надя във веригата, си пробиваха път към нас. Те изглеждаха... е, подобаващо. Младежът имаше лъскави прашки и пухкава риза (да, да, именно риза и именно пухкава), а девойката беше със същата такава пола с цепки и с блуза.

Явно това е модно.

Отдавна не съм бил в младежки компании.

— Надя, какво иска този ерзац? — попита младежът. Не чак заплашително, но с предизвикателство.

— Отивай в аут — отговори неразбираемо Надя. — Това е моят абу.

Младежът ме изгледа с неприязън, но вече по-меко. И попита:

— Какви са ти проблемите, уважаеми?

— Никакви — отговорих аз. — И ако изчезнеш незабавно, няма и да възникнат.

Младежът се усмихна накриво. Изглежда, не го уплаших. Глупчо. Сега щеше да си тръгне да си учи уроците и да мие пода...

— Всичко е гладко, Вовик — каза Надя. — Отпътувай.

— Тапай, ако нещо... — отговори „Вовик“, изгледа ме още веднъж и се разтвори в тълпата заедно с приятелката си.

— Що за глупашки жаргон? — попитах аз.

— Най-обикновен — отговори Надя и подсмръкна. Очите ѝ бяха червени. — Защо дойде, татко?

— Надя, да се прибираме вкъщи — казах аз.

— Защо?

— Надя, мама ще се тревожи — опитах се аз да се позова на довод, който работеше безотказно, когато тя беше десетгодишна.

— А какво общо имате мама и ти? — попита Надя.

И в гърдите ми стана съвсем студено и неприятно.

— Надя, не разбирам какво става — казах. Музиката прорязваше слуха ми, небето на тавана-екран се покриваше с тежки тъмни облаци.
— Нека да поговорим на друго място.

— С какво е лошо тук?

— С това, че не е подходящо за Висша Различна! — не издържах аз.

Надя се засмя. И ако отначало това беше тих смях, като от сполучлива шега, то след миг той се превърна в истерично кикотене.

Мразя женските истерии! Това е напълно нечестен прием в отношенията между мъжете и жените!

Единственото нещо, по-лошо от женската истерия, е мъжката такава.

— За Висша Различна? — повтори Надя. — За Различна? Татко... татенце, ти си изперкал! Татко... след онова, което стори с нас — как все още можеш да произнасяш думата „Различна“?

Тя се отдалечи в тълпата, продължавайки да се смее и прекарвайки ръка през лицето си, сякаш бърше сълзите си.

Стоях и гледах подире ѝ.

После прехвърлих погледа си на Кеша.

— „Вие, Антон Городецки...“ — казах аз. — „Вие всички нас...“
Какво аз „всички“?

— Не знам — отговори Кеша.

— Защо Надя дори не замени дума с теб?

— Тя не ме видя.

Над главите ни се разнесе гръм. И забарабаниха тежки дъждовни капки. Подложих длан... върху нея падна една капка и изчезна. Имаше дъжд, но той беше илюзия — както и облациите над главите ни.

Както и всичко останало тук.

— Защо не те видя, Кеша?

— Защото това е Ваше предвиждане, Антон Сергеевич — отговори юношата. — И Ваш сън.

Той се обърна и също изчезна в тълпата — все така пълен, тромав и несимпатичен, както и в детството си.

И, изглежда, също толкова самотен и нещастен.

— Това не е вярно! — закрепях аз.

И се събудих.

Кой знае защо, мълчаливо.

Ниският таван на евтиния лондонски хотел. Изобщо, англичаните живеят в домове с големината на пощенски марки. Навярно за да ги отбраняват по-лесно, нали „моят дом е моя крепост“. В прозорчето пръска слънчева светлина. Сутрин, макар и ранна...

Погледнах часовника си — едва седем часа местно време.

После преместих поглед върху поставения на нощното шкафче дървен бокал на сър Еразъм. Може би беше виновна бирата, а може би стоте грама коняк, които добавих, докато прехвърлях каналите на телевизора, преди да си легна, но когато ми се допи вода, разопаковах подарената ми чаша и пих от нея. И то не просто така, а с дълбокото убеждение, че след това ще чуя първото пророчество на Дарвин.

Относно неговото пророчество — нищо не се получи. Но пък получих свое собствено.

Или все пак не?

Какво беше това — много ярък и реалистичен сън, възникнал от взривната смес между алкохол, умора и куп впечатления?

Пророчество?

Мога да предвиждам бъдещето като всеки Различен и като всеки човек, в края на краищата. Даже по-добре от мнозина, навремето Хесер сериозно ме съветваше да специализирам в предсказания. Но както на всеки човек, и на мен ми се случва да сънувам просто глупави сънища.

Размишлявайки за това, отидох до банята, взех си душ (всичко беше наблъскано много компактно в два квадратни метра — и тези хора са упреквали Съветския съюз за хрущчовските панелки?). Облякох се и потънал в размисли, слязох долу, в полусутерена, където се намираше малкото хотелско ресторантче. Сервитьорката, която се суетеше в залата, наливаше кафе на гостите на хотела и събираше мръсните съдове, имаше толкова обикновено лице, че я поздравих на руски. И отгатнах.

— О, здравейте! — Кой знае защо се смути тя. — За Вас чай или кафе?

— Кафе — кимнах аз, вглеждайки се в сложената на масата закуска.

— Кафето не е много хубаво — прошепна тихо девойката, навеждайки се към мен.

— Все едно — също толкова тихо отговорих аз. — Трябва да се събудя.

— По-добре да Ви донеса нес — обеща девойката и изчезна в кухнята.

Взех си йогурт, парче хляб, резен сирене в херметична опаковка (чедърът си е чедър!) и бъркани яйца, които представляват най-висшата форма на гавра с яйцата, която са успели да измислят в Европа.

Но поне бяха топли.

Седнах на масичката в ъгъла и загребах с вилицата си къс разпадаща се омлетна маса. Огледах го придирчиво и го поднесох към устата си. На вкус беше по-добре, отколкото на вид...

И в този момент замириса на кафе. На хубаво истинско кафе, а не на разтворими химикали. И пред мен се озова огромна чаша с възхитително кафе.

— Благодаря — казах аз, вдигайки поглед.

Усмивайки се, Арина взе от мен чинията с омлета, остави го на една празна маса и каза:

— Не яж тази гадост! Казвам ти го като вещица.

И ми подаде друга чиния — с яйца на очи, изпържени точно колкото жълтъкът да се сгъсти, но да остане течен, и посипани с дребно нарязан зелен лук и с точно налучкани на дебелина парченца пържен салам. Пред себе си Арина сложи още едно кафе.

— „Хапни си заешки тор, тя е здравословна, ще ти мине?“^[1] — уточних аз. Тъй като Арина реагира на стиховете на Филатов с учудено повдигане на веждите, аз въздъхнах. — Ти вече не си вещица, ти си Светла.

— Няма бивши вещици — въздъхна Арина. — Как спа, Висши?

Първо поднесох към устата си едно пържено яйце и го залях с голяма глътка кафе. После казах:

— Твое дело ли е?

— Кое по-точно? — учуди се Арина.

— Сънят ми.

— Не знам какво си сънувал — поклати глава тя и се намръщи. — Нещо неприятно? Пророческо? Не се бъркам в сънищата ти.

— Добре, няма значение — магнах с ръка аз и допах кафето на две глътки.

— Да ти донеса ли още? — попита Арина.

— Слушай, да не работваш в Лондон като сервитьорка?

— Уви, нямам работна виза — усмихна се Арина. — Това е изключително само благотворителност. Изглеждаш някак посърнал.

— Сънувах кошмар — неохотно си признах аз. — Нищо особено информативно. Просто порасналата Надка... една такава... странна... Като всички тийнейджъри, навярно. Честно казано, неприятна. И ме обвиняваше. Че съм направил нещо с Различните.

Лицето на Арина стана сериозно. А думите, които изрече, ме убедиха още повече, че тя гледа на този сън сериозно.

— Глупости, Антоне. Някои сънища са си просто сънища. Можеш ли да разкажеш по-подробно?

— Не — поклатих глава аз. — Добре, да оставим това. Знаеш ли случайно дали има феи?

— Тъъ... — запъна се Арина. — Не знам. Разбира се, по-скоро няма, но е някак неприлично да се говорят такива неща близо до Кенсингтънската градина.

— Снощи, като се прибирах към хотела, видях върху едно повалено дърво едно малко момче. То свиреше на пищялка, а около него се рояха някакви светещи буболечки. Когато ме видя, се озъби и избяга.

— Избяга или отлетя?

— Това точно не знам.

— И реши, че си се натъкнал на Питър Пан?

— Кой ме знае какво си помислих!

— Инверсия! И проекция.

— Какво?

— Инверсионна следа. Колко хора са чели приказката за Питър Пан? Колко деца са гледали анимационното филмче или кинофилма? Колко от тях са си представяли Кенсингтънската градина и Питър? Колко от тях са били явни и потенциални Различни?

— Ние не можем да сътворяваме хора.

— Всяка жена го може — усмихна се Арина. — Но в дадения случай става въпрос за друго. Образът — а той е достатъчно визуализиран — се проектира в точка, където и без това има огромна

концентрация на Сила. Започва възбуждане на Силата из слоевете на Сумрака. Енергията се стабилизира на високо равнище. Може да се пресметне по разпределението на Болцман, тук почти всичко е равнозначно на уравненията на термодинамиката, даже може да се използва константата на Планк. Само че за Сумрака тя се нарича Кентърбърийска константа.

Усетих се, че седя с отворена уста, към която съм поднесъл вилицата си с набучено на нея парче яйце. Бързо затворих уста, като при това се убодох с вилицата, и изругах шепнешком.

— Това е обичайният механизъм за поява на привидения — продължи Арина. — Нима сега Светлите не ги учат тези неща?

— Не — признах си аз. — Нито пък Тъмните... предполагам.

— И напразно — каза Арина. — Практическа полза няма, но нима не ти е интересно откъде възникват призраците, как живее Сумракът, какви заклинания и в каква точка биха били най-ефективни?

— Дори не знаех, че е възможно това... — запънах се — да се превърне във формули.

— А вещиците винаги са го знаели — съобщи Арина. — Нима си мислиш, че вещицата е мръсна бабичка, която вари в котле неапетитни субстанции и мърмори: „Бамбара-чуфара, пикапу-трикапу, лорики-ерики“^[2]?

Предпочетох да си замълча. Арина отпиваше от кафето, явно наслаждавайки се на ситуацията.

— Е, какво реши? — попита настоятелно Арина.

— Дори това, че си говоря с теб и не се опитвам да те задържа, е длъжностно престъпление — промърморих аз.

Арина изсумтя.

— Закълни се в Светлината и Мрака — казах аз.

Арина вдигна поглед към мен.

— Закълни се, че нямаш никакво отношение към съня, който ми се присъни нощес — продължих аз.

— Значи нещата са много зле — кимна Арина с разбиране. — Добре...

Тя мълча няколко секунди, сякаш припомняйки си нещо. После протегна ръцете си през масата и ги обърна така, че дланите ѝ да са нагоре.

Полъхна ме студен вятър.

— Аз, Арина, се заклевам в Изначалните сили. Аз, Тъмната, вещица извън категория, се заклевам в Мрака — и нека вечният Мрак бъде свидетел на думите ми. Аз, Светлата лечителка извън категория, се заклевам в Светлината, и нека вечната Светлина бъде свидетел на думите ми. Аз, тринайсетата и последна ръководителка на висшия Конклав на вещиците, се заклевам в земята, от която съм дошла, във водата, която е вътре в мен, във въздуха, който е около мен, и в огъня, в който ще си отида. Не съм оказвала никакво въздействие върху теб, върху сънищата ти, върху пророчествата ти, мислите ти, виденията ти, желанията ти, страховете ти, любовта ти, омразата ти, радостта ти и болката ти. Всичко, което съм ти казала, е или истина, или смятано от мен за истина.

Върху лявата ѝ длан затанцува бял пламък, върху дясната ѝ длан се сгъсти мрак. Арина обърна дланите си надолу и между тях заигра бясно въртящо се кълбо. То беше едновременно бяло и черно, светещо и поглъщащо светлината. Не сиво, като при Инквизиторите, а именно двойствено, едновременно Светло и Тъмно.

— Вярвам ти и приемам клетвата ти — казах аз.

Кълбото се сви в ослепително черна точка и изчезна.

— Значи ръководител на висшия Конклав? — уточних аз. — А в Патрулите така се чудехме кой е бил той и къде е изчезнал...

Арина сви рамене.

— Просто избирам по-малкото зло — добавих аз.

— Избирайки по-малкото зло, никога не бива да забравяш, че все пак си избрал злото — каза сериозно Арина.

— Но като не избираме нищо, ние избираме едновременно и по-голямото, и по-малкото зло — отвърнах аз.

— Значи се разбираме взаимно — кимна последната върховна вещица на разпуснатия преди почти сто години Конклав.

— Но остава един малък проблем — казах аз. — Тигъра. Както разбирам, сега пророчествата са неактивни.

— Спят — кимна Арина.

— Ако ни станат известни, за нас ще дойде Тигъра.

— Но ако ги съобщим на хората, Тигъра ще ни остави на мира.

— А ако пророчествата са лоши? Предлагаш да загинем героично? Или да отворим кутията на Пандора, без да ни пука за хората?

Арина поклати глава.

— Не и не. Вещиците винаги предпочитат да избират трети път. Погледнах я въпросително.

— Ние се опитвахме да проумеем природата на Тигъра — каза Арина. — Както навярно вече си разбрал, в някои области Конклавът притежаваше знания, които не отстъпват на Патрулите. Не постигнахме успех, но... — тя помълча малко. — Ние намерихме Различен, който знае как може да бъде победен Тигъра. Той е жив. Предлагам да се срещнем с него, да получим тази информация и едва след това да открием пророчествата.

Поседях, смилайки чутото. Попитах:

— И къде е той? Кой знае защо, чувствам, че не е нито в Лондон, нито в Москва.

— На Формоза е — кимна Арина.

Бяха ми необходими няколко секунди, за да си спомня какво са наричали Формоза по времето на Арина.

— Тайван? — пред погледа ми неволно изплува глобусът, който преди година бях подарил на Надя за обща култура. — Това е... колко е...

— Почти десет хиляди километра. Четиринайсет часа. За щастие, има пряк полет — Арина погледна часовника си. Изящен часовник от розово злато и като че ли с диаманти. — Сега е седем и половина. Има час и четирийсет и пет минути до полета. За колко време ще успееш да се приготвиш?

— Искаш да кажеш, че вече имаш билети? — уточних аз.

— Искам да кажа, че направих резервации за нас снощи. Нали няма да те смути много липсата на виза? Ще си купиш чисто бельо на летището, ако успеем, а ако не — направо в Тайпе.

— Предполагам, че таксито ни чака?

— Чака ни — кимна Арина. — Броячът е включен. Е... какво решаваш?

Намазах парчето хляб с масло и сложих отгоре парчето сирене. Отхапах, сдъвках и после казах:

— Няма нужда да си купувам бельо. Дори и чорапи не са ми нужни. Света ми сложи багаж за седмица.

Докато гледах как Лондон изчезва под самолета, си мислех за постъпката си.

Целият ни живот е безкраен избор. Да останем вкъщи или да излезем да се разходим. Да отидем на кино или да погледаме телевизия. Да прием чай или вода.

Дори тези незначителни избори могат да променят целия ни живот. Да не говорим за по-сериозните избори! Да се оженим ли, или да поизчакаме. Да сменим ли работата, или да останем на предишната. Да се преместим ли в друг град, или в друга страна.

На мен също ми се беше налагало да избирам и до момента не знаех дали винаги съм правил верния избор. Но това, което бях извършил току-що, заплашваше да стане най-сериозният избор в живота ми.

Не, работата, разбира се, не беше там, че не хукнах да арестувам Арина, както повеляваха уставите на Нощния патрул и циркулярите на Инквизицията. Като маг извън категория, макар и рангът ми да беше донякъде съмнителен и да отразяваше по-скоро потенциала ми и чистата Сила, отколкото опита и мъдростта, които би трябвало да се прилагат към Силата, аз бях достатъчно свободен в постъпките си.

Можех например да заявя, че не съм се сметнал за способен да задържа Арина (което беше истина!) и съм решил да печеля време. Или — и това също нямаше да е лъжа — можех да аргументирам постъпката си с необходимостта да получа допълнителна информация и да изясня кой е способен да се противопостави на Тигъра и по какъв начин. В края на краищата неотдавнашните събития в офиса показваха, че това е напълно актуална задача!

Но и самият факт на двете пророчества и моят собствен странен сън директно изискваха по-нататъшно разследване.

Разбира се, нямаше да е лошо да съобщя за случилото се... е, поне на Хесер. Но и тук имах убедително оправдание — една Висша вещица, при това бивша ръководителка на Конклава, е способна да прихване практически всякакви съобщения, дори връзката на ученик с неговия наставник.

Така че откъм официалната страна на нещата бях повече или по-малко в безопасност. Щяха да се намерят цял вагон оправдания за поведението ми.

Общо взето, не се притеснявах особено за собствената си безопасност. Не поисках от Арина клетва да не ми навреди, но и нямах основания да подозирам нещо лошо от нейна страна. След като бях работил съвместно даже със Завулон, то някак щяхме да се разберем с една бивша вещица, настояща Светла.

Тогава какво ме тревожеше?

Симпатичната стюардеса китайка разнесе из салона чаши с шампанско. Арина не се беше поскъпила за билети в бизнес класата — впрочем, защо пък една опитна вещица трябва да страда от липса на средства? Тя седеше в съседното кресло и си взе чаша, аз отказах и след кратко колебание помолих за коняк. Четиринайсетте часа полет щяха да стигнат за всичко — и да се напия, и да изтрезнея.

Сутринта започваше да ми харесва.

— Няма ли да ми покажеш бокала? — попита Арина.

Реших да не въртя номера и извадих от багажа си артефакта, изработен от Еразъм. Арина го държа известно време в ръцете си, после поклати глава.

— Не чувствам магия.

— Аз също, но не всичко може да се усети.

— Вярно е...

Арина наля в бокала шампанското си и го изпи. Сви рамене. Поднесе бокала към ухото си и се заслуша като в морска раковина.

— Вече опитах — казах й аз. — И пих от нея, и слушах. Струва ми се, че Еразъм знаеше как да събуди пророчеството... но не счете за нужно да ми обясни.

— Как изобщо го убеди да ти даде тази чаша? — попита Арина с любопитство.

— Подаръкът от Хесер помогна. — Разказах й за нашия офисен бонзай, преместил се да живее при Дарвин.

— Загадка срещу загадка — сви рамене Арина, след като ме изслуша. — Хесер е известен хитрец, но изобщо не проумявам какво е измислил този път...

— Информация за информация — казах аз. — Разкажи ми за Различния, към когото летим.

— Казва се Фан Венян — отговори Арина. — Честно казано, имената му са много, но точно под това сега живее сред хората. На

около триста години е. Светъл е, но не е от Патрулите и никога не е бил.

— Ранг? — попитах аз.

— Четвърти.

— Само?

Разбира се, четвърти ранг не е малка работа. Не е способен само на дребни магически фокуси, както е при седмо равнище. Но дори и слабите Различни за триста години се издигат на два-три ранга над първоначалния си. Излиза, че при иницирането си Фан е бил съвсем слаб?

— Що за снобизъм? — изсумтя Арина. — Самият ти не беше ли четвърти до неотдавна?

— Преди петнайсет години — признах си. — Но мен ме иницираха веднага като Различен от четвърто равнище.

— А той е тръгнал от най-ниското стъпало — потвърди подозренията ми Арина. — От седмо равнище. Вървял е напред търпеливо... През хиляда деветстотин и двайсета година е получил длъжността пазител на Императорския музей „Гугун“ в Пекин. За там не трябва Велики Различни, китайците уважават властта, никой не посяга на съкровищата. Дори по време на Синхайската революция... — Арина ме погледна и се смили над мен — А това е било през хиляда деветстотин и осемнайсета година... Та и тогава не са грабили особено много съкровищата... Щеше да си живее Фан Венян тихо и спокойно, ако през хиляда деветстотин и трийсета година не се случила една странна история, Фан имал приятел, пророк. Слабичък — но все пак пророк. Не знам подробностите... може и да не му е бил просто приятел... — Арина се усмихна. — Общо взето, изпророкувал той нещо, а единственият свидетел на пророчеството бил Фан. Кой знае защо, пророчеството не му харесало и не пожелал да го сподели с хората. И за Фан и приятеля му дошъл Тигъра. Те, разбира се, не го наричали така, но по всички описания това бил Тигъра.

Аз чаках.

— Приятелят му загинал. А Фан успял да направи нещо... или унищожил Тигъра...

— Е как ще го унищожи? — учудих се аз. — Нали той току-що беше в Москва...

— А ти сигурен ли си, че Тигъра е един? — усмихна се Арина. — Общо взето, Фан успял да направи нещо. Убил ли го е, изгонил ли го е, уплашил ли го е, подкупил ли го е... не знам. Но пророчеството не е прозвучало, при това Фан после е казал на разпита в Нощния патрул, че „по-скоро би нарязал себе си на части и би нахранил тигъра в пекиния зверилник, отколкото да го разкрие“. Когато съпоставихме всичко и разбрахме, че слабият китайски маг е успял да прогони Тигъра, решихме да изясним подробностите. Не заради конкретна необходимост... но ей така — няма излишни знания.

— Какво ви попречи?

— Разпри, Антоне. За нас, вещиците, и световната война, и революцията бяха по-големи беди, отколкото за останалите Различни...

— Защо?

— Ние, вещиците, сме по-близки до земята. На тази страна, в която сме израдли, в която сме получили силите си. Още през четиринайсета година ни беше трудно да се събираме в Конклава... да седат една до друга руска и немска вещица, английска и австрийска... А вече след революцията, когато от едната страна беше СССР, а от другата — всички останали... стана абсолютно невъзможно да се договорим за каквото и да било. После аз заспах, скрих се от приятелките си, излязох от Конклава... а и той си се разпадна сам, явно му беше дошло времето. Така и не направихме нищо там. Жалко... Аз не притежавах твърдостта на Фан, когато през петнайсега година една моя приятелка пророкува, и съобщих пророчеството на хората.

— Но го направи по свой начин — кимнах аз.

— Да. Успях да променя пророчеството, да спася страната. Пророчеството ѝ стана невярно, така и се изгуби сред фалшивите предсказания. Като че ли всичко при мен се получи добре... но когато узнах за Фан, добре запомних историята му. И щом отново се върнах на света, започнах да го търся. И го намерих.

— Какво прави в Тайван? Нима е избягал от комунистите?

— Не, разбира се. Човешката идеология му е безразлична, както и на нас. Но той е пазител на императорския музей, разбираш ли? А когато китайците, онези, които не са комунисти, през хиляда деветстотин четирийсет и осма започнали да отстъпват към Тайван,

взели и съкровищата. И Фан с тях... какво е можел да направи? Та и сега работи в Националния императорски музей „Гугун“.

— Та той е в Пекин.

— Не, там е просто Императорският музей „Гугун“. А този е национален.

— А той ще разкаже ли? — попитах аз.

Арина сви рамене.

— Силовият натиск е изключен — за всеки случай казах аз. — Няма да се карам с китайските Различни.

— Аз също не съм полудяла — кимна Арина. — Само че по-добре казвай „тайвански“, а не „китайски“. Това е по-учтиво и по-правилно.

— Някакви други съвети?

— Най-елементарните. Никога не повдигай в разговор темата за двете държави Китай. Хвали Тайван, но не ругай Китай! Дори и ако разговорът засяга този въпрос, въздържай се от всякакви оценки. Това е техен вътрешен проблем и чужденците не си струва да си пъхат носа в него. Между другото, ако попаднеш в континенталния Китай, трябва да се държиш по същия начин.

— Разбрах — казах аз.

— Въздържай се от телесен контакт. Нямам предвид секс, просто се старай да не нахлуваш във вътрешното им пространство, не докосвай хората при разговор, не ги потупвай по ръцете, не ги прегръщай. Това не е учтиво.

— Добре си се подготвила — казах аз.

— Какво друго да прави една пенсионерка? — усмихна се Арина. — Затова пък можеш да си напълно спокоен по улиците, престъпността там е много ниска. И можеш да ядеш каквото си искаш и където си искаш, от каквото и да е направена храната. Тайванците се отнасят много строго към хигиената. Готвач, чиято санитарна книжка е просрочена или нарушава някакви правила, попада в затвора за няколко години. Независимо дали някой се е отровил от гозбите му, или не.

— Това ми харесва — казах аз, спомняйки си московските лавки с дюнери, където облечени в мръсни престилки „готвачи“ стържат от грила месо с неясен произход. — Как са успели да го постигнат?

— Жестока диктатура — усмихна се Арина. — Ти си голямо момче, трябва да разбираш, че редовният транспорт, редът и безопасността по улиците, учтивите хора и добрата медицина — всичко това са достижения на диктатурата.

— О, да, Лондон е пример за това — изрекох аз саркастично.

— Разбира се. Просто при англичаните периодът на диктатура вече е приключил. Вече не ограждат земята, гонейки селяните от домовете им, и не бесят хората за кражба на носни кърпички. В Китай вече не продават опиум под дулата на оръдията, зарибявайки с него една четвърт от населението на страната. Вече не измъкват съкровищата на колониите. Британците са се потрудили добре за диктатурата и са заслужили правото си на демокрация, толерантност и плурализъм.

— Интересен светоглед — казах аз.

— Честен — парира атаката ми Арина. — Сам знаеш, че „джентълменът на запад от Суецкия канал не отговаря за това, което прави джентълменът на изток от Суецкия канал...“ Но защо говорим за британците? Спомни си с какво от историята на нашата страна можеш да се гордееш? Военните победи? Подчиняването на територии? Полетите в космоса? Заводите и електростанциите? Могъщата армия и световно известната култура? Та всичко това, Антошка, е сътворено от тирани и диктатори! Санкт Петербург и Байконур, Чайковски и Толстой, ядреното оръжие и Большой театър, Днепрогрес и БАМ.

— Ти да не си преминала към комунистите? — промърморих аз.

— От къде на къде? — изсумтя Арина. — Аз съм за твърдостта на властта, за нейната жестокост, ако трябва. Политическите гримаси не ме интересуват.

— А за какво са всички тези достижения, при положение, че Санкт Петербург е бил построен върху кости, а в Съветския съюз не е можело да си купиш тоалетна хартия?

Арина се усмихна.

— Да, а още и европейските колонии в Африка и Азия, английските ограждания и разорения на селяните, американските роби на памучните плантации... и вечните кървави войни по целия свят. Отначало страната затлъстява и процъфтява — не я бъркай с народа, става въпрос именно за страната! После управляващите омекват,

народът се отпуска и започва спокойният свободен живот. Римските легионери вече не маршируват по заповед на Рим, а спокойно загиват в някаква си Юдея. Аристокрацията предава пророците си, а народът — своите... Разликата е само в цената на курвите и в гастрономическите нововъведения. А наблизко вече израстват зли, гладни и свързани с единна жестока воля общности, които гледат на бившата могъща държава като на вкусен обяд. И тук вече има два варианта — или страната ще се разтърси и ще продължи да живее, макар че на народа няма да му стане приятно от това... или страната ще умре. Заедно с народа, естествено. Ще стане част от същата тази диктатура, от която е избягала и към която не е искала да се връща. Вечният кръговрат на сила и слабост, жестокост и мекушавост, фанатизъм и търпимост. Провървяло им е на онези, на които им се е паднало да живеят в началото на епохата на покой, когато и аристократите вече не са можели да насъскват кучетата си срещу простолюдието, и простолюдието не е отстоявало правото си да безделничи. Точно това се нарича златен век... само дето трае много по-кратко.

— А може би е щастливо онова общество, в което е достигнат балансът? — поинтересувах се аз.

— Разбира се — кимна Арина. — Само че той не може да бъде достигнат за дълго. Някога спорих с един петербургски студент, будно момче беше. Обяснявах му, че обществото балансира на острието на бръснача. От една страна — вялост и смърт, от другата — жестокост и живот, и е хубаво да се намери средата, само че върху острието не може да се издържи дълго. Но той не се съгласи, беше упорит и силно вярваше в комунизма.

— Да, доколкото разбирам, така и не се е съгласил — казах аз замислено. — Добре, Арина. Не съм готов да споря.

— Ти също не си съгласен — кимна тя. — Разбирам. Това е младостта, Антоне. Не се безпокой, тя ще отмине.

[1] В оригинала: „Скушай заячий помет, он ядреный, он проймет“ — откъс от „Сказка про Федота-стрелца, удалого молодца“ („Приказка за стрелеца Федот, храбривия юнак“) — приказка в стихове, написана от Леонид Филатов през 1985 г., бележитата сатира на своето време, придобила огромна популярност. — Бел.прев. ↑

[2] Цитат от приказната повест на Александър Волков „Вълшебникът от изумрудения град“ (1939), написана въз основа на „Магьосникът от Оз“ на Лиман Франк Баум. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

Седях полегнал в просторното кресло, гледах през илюминатора бялата облачна пелена и слушах музика. Навремето имах CD-плеър, на който пусках любимите си песни. Уви, CD-тата умряха... по-точно, са на доизживяване, от тях се интересуват само назадничавите, романтиците, стипците и консервативните журналисти. Смениха ги МРЗ, просто файлове без никакъв външен носител. Сваляш от пиратските сайтове в интернет и слушаш колкото си искаш...

Та и аз слушах, както обикновено включил случайния режим на възпроизвеждане. Програмата избра групата „Оргия на праведници“. Понякога ми се струва, че все пак неволно влияя на избора ѝ — песните се оказват твърде съзвучни с мислите ми...

*Сърцето ми ми казва — още не умирам,
зад обгорените клепачи се развиделява.
Отварям си очите — и съзирам
зрелище, което ужасява.*

*Като лавина дойдоха те, като черна река,
пометоха ни и ни стъпкаха в калта,
знамената ни в пясъка забиха,
разрушиха всичко, всички избиха.*

Погледнах Арина. Вещицата спеше — или замаяна от чашата шампанско, или изтощена след неведоми за мен нощни дела... или просто по навик. Тя изглеждаше все така красива и млада, само устата ѝ се беше отворила по старчески и от крайчето ѝ върху брадичката се беше стекла тънка нишка слюнка.

*Мога тихо да сляза по склона изгорял,
да открадна лодка и да пробвам да избягам.*

*И в тази война да съм единствен оцелял,
но аз плюя на тях, и си казвам: „Да ставам!“.*

*Сърцето ми ми казва — още не умирам,
зад обгорените клепачи се развиделява.
Отварям си очите — и съзирам
зрелище, което ужасява.*

*Виждам Сянка, пепел и мъртъв гранит,
не е останало какво да браня вече.
Но отново повдигам пробития щит,
и от ножницата вадя непотребния меч.*

Последен воин на мъртвата земя...

*Знам това, което няма да загине с мен,
да ги победим не ще съумеем.
Но те нямат право да видят новия ден,
те изобищо нямат право да живеят.*

*И аз тръбя на бойния ми рог строшен,
погиналата рат към атака приканвам.
И им викам: „Напред, всички след мен!“.
Щом няма живи, мъртвите да станат!*

Гласът на Сергей Калугин утихна, поставих плеъра на пауза и се разположих по-удобно в креслото. Погледнах накриво Арина. За щастие тя си беше затворила устата, но сега брадичката и бузата ѝ сякаш бяха подпухнали. Насън илюзията се разтапяше... впрочем не, това не беше баналното заклинание „фередже“, което практикуват вещиците, това беше нещо много по-близко до реалността... Но затова пък и на вещицата ѝ беше много по-трудно да го удържи.

Колко странно се стича понякога животът. Седиш си в Москва, радваш се на кратката командировка до Лондон — и изведнъж те подхваща вихър от събития и те замъква на другия край на света, в

екзотична страна, за която не знаеш абсолютно нищо... Макар че половината ми компютърни чаркове са произведени в Тайван.

И при това с кого пътувам? С бивша вещица, понастоящем Светла Различна. С такава, с която ми се е налагало да влизам в смъртна схватка...

Изведнъж почувствах болка в гърдите. Това беше не физическа болка, а ясното, пронизващо разбиране, че нашата схватка с Арина беше не само в миналото, но и предстоеше в бъдещето.

Не, това не беше предвиждане, не. Нещо друго. Сякаш подсъзнателно вече бях разбрал всичко, което засега още не бях подредил и което стърчеше в паметта ми като отделни, случайни трънчета. Сякаш всички тези пророци, сънища, видения, Тигри, вещици, Хесер и Завулон — всичко това се сля заедно... и даде резултат, който изобщо не ми хареса.

И особено не ми хареса това, че щеше да ми се наложи да убивам. Или да бъда убит.

Ама че работа! Защо ми трябваше да обръщам внимание на ревящото дете на летището, да си бях отминал...

Болезнено се намръщих. Да си отмина? И да го оставя да умре? И още сто и петдесет души заедно с него?

Не, разбира се.

Нещата в живота са така устроени, че нечий живот винаги означава нечия смърт...

Тихичко премина симпатичната усмихната стюардеса. Улови погледа ми, леко наведе глава и погледна въпросително празната чаша върху широкия подлакътник на креслото. Кимнах. Изчаках да донесе коняк и отпих от него — все така полегнал в креслото. Да можех да поспя... Но сънят сега нямаше да дойде. Биологическият ми часовник съвсем ще се побърка, първо от Москва в Лондон, а после от Лондон в Тайпе.

Защо съм сигурен, че ми предстои да вляза в схватка с Арина?

И то не просто да вляза в схватка, а да се бия до смърт?

Да, макар и да е станала Светла, тя тъмнее... не по-малко от Хесер.

Да, разкри ми някаква информация, но крие още повече.

Да, отнякъде знае неща, които не би трябвало да знае. Имам усещането, че има източници на информация в един от Патрулите...

мислено поставих в ума си отметка — трябваше да поработя по този въпрос. Разбира се, на думи тя мрази Завулон, а се е пребоядисала... но как ли стоят нещата в действителност?

Ала ние всички, дори в отношенията си с приятелите ни, недоизричаме някои неща и изобщо скриваме други. Не непременно с лоши подбуди. Понякога е по-лесно и по-бързо да не доизкажеш нещо, отколкото да обясняваш и да убеждаваш.

Какво ме беше смутило?

Арина се закле, че не ми е повлияла. Вярвам ѝ, но работата не е само в клетвата... с нейното умение да убеждава, изобщо не е нужно да стига до пряко магическо влияние върху психиката.

Обаче цялата ѝ клетва се отнасяше до миналото. Тя не каза, че няма да ми причини зло, че няма да се опита да ме измами или да влезе в схватка с мен. Дреболия, естествено... но ако тя нямаше наум такива възможности, непременно щеше да се постарее да подсили клетвата, да я направи по-убедителна.

Какво още?

Отпих от силния коняк. Опитах се да извикам в паметта си лицето на Арина. Странно, пред мисления ми поглед тя, макар и да си оставаше млада, имаше стари, безцветни очи... мъдри... и печални.

Този поглед вече е надничал в бъдещето.

Тя е знаела, че съюзът ни няма да трае дълго.

Или поне сериозно е допускала това.

Арина ме гледеше като някой, който ѝ е симпатичен, но неминуемо ще ѝ стане враг... и то скоро, много скоро.

Какво пък... на тези игри можем да играем и двамата.

Засега интересите ни съвпадат.

По-нататък — ще видим.

Разбира се, не ми се спеше. Включих вградената в креслото развлекателна система, прелистих кинопрограмата, погледах десетина минути някакъв филм за борци с вампири, покикотих се. От една страна, беше много смешно. Така у нас гледат холивудските филми за Русия, така истински лекар се смее, когато гледа „Доктор Хаус“, „Доктор Тирс“ или „Доктор Мартин“. От друга страна, нищо от тези неща не е вярно! В последно време класическите приказки за вампири, боящи се от светена вода, чесън и кръст, не бяха на мода. Но съвсем не защото сценаристите са поумнели. Просто на мястото на остарелите

приказки дойдоха нови — с изящни, загадъчни, елегантни вампири... Появиха се някакви псевдонаучни обяснения — че за вампиризма е виновен вирус, че в кръвта на вампира има ниско съдържание на хемоглобин, че това е мутация (режисьорите са готови да припишат на мутация каквото и да е)...

Всъщност нещата са много по-прости. Първите вампири, очевидно, са били същества, получили такава форма в Сумрака. Някакъв садомазохистичен комплекс, най-вероятно банално разстройство на влечението, но проявяващо се не у човека, а у Различния. Мисля, че отначало не е имало нищо освен сексуална възбуда, когато Различният е хапел симпатични девойки и го е правел безнаказано благодарение на вампирските си способности. Какво да се прави, Средновековие, прости нрави — сега за хората, обичащи да се хапят един-друг, съществуват специални клубове, а тогава пътят е бил един — към кладата. Но по-нататък се случило нещо странно. Някой от първите вампири — възможно е в своите предания те да пазят тази тайна — експериментирал със състава на токсина, който вампирите впръскват в жертвите. Защото нали стандартното вампирско ухапване не убива, а потапя жертвата в блажено и безпомощно състояние. Впръсквайки малко повече отрова, вампирът предизвиква у жертвата ретроградна амнезия. От още мъничко повече човек умира. Дори не от загуба на кръв — на повечето вампири са им необходими само двеста-триста милилитра кръв месечно, — а просто от интоксикация...

Но веднъж някой вампир отмъкнал жертвата си в Сумрака. Някакъв вариант на токсина, изработен от един от първите вампири, наистина убил жертвата — но я убил вече в Сумрака, който си има свои закони. И престаналият да живее човек не умрял докрай. Трансформирал се в нещо, способно да съществува безкрайно дълго, при това съхранявайки разума си, сдобивайки се с немислими способности за регенериране и частично придобивайки способности на Различен — макар изначално да са му липсвали такива.

Цялата работа е там, че тази версия на токсина не е убивала човешките клетки, а ги е лишавала от способността за естествено обновяване и деление, затова пък им е придавала съвсем немислими способности за вътрешноклетъчно регенериране. Голяма доза от токсина „консервирала“ човек практически мигновено — младите вампири си оставали млади завинаги, всякакви рани за броени минути

регенерирали. По-малките дози превръщали човек във вампир постепенно — децата пораствали, младежите остарявали... докато токсинът не победял окончателно и вампирът не застинел в една форма като муха в кехлибар. Без способностите на различен, без Сумрака, вампирите не биха спечелили особено много от това — теоретично вампирът не би бил способен да възстанови отсечения му крайник, всяка напълно унищожена клетка би умирала завинаги, не би имало с какво да се замени тя... Но точно тук на вампирите им помогнали магическите им способности. При влизането в Сумрака те създавали нещо като карта на организма си, сумрачна матрица — и ето че в Сумрака, сверявайки с тази матрица, те вече можели да управляват тялото си до съвършенство — да се подмладяват или да остаряват по желание, да променят външността си, да регенерират загубени крайници... а най-опитните и най-силните — дори да променят формата си на нечовешка.

Дори в това до момента нямало нищо ужасно, по-скоро даже отговаряло на вечната човешка мечта за безсмъртие. Само дето репродуктивната функция у завършените вампири изчезвала. Но онези, които не са се превърнали докрай, дори били способни да се размножават...

Имало само един проблем. Вампирите вече не били живи. Ръстът, размножаването на клетките — това било същността на живота. „Консервираните“ клетки станали нито живи, нито мъртви. Те не излъчвали в Сумрака енергия, не внасяли своя принос в онази Сила, от която черпят всичко Различните. И като следствие, не можели да възприемат енергия. За да бъде един вампир пълноценен, да употребява Силата и да не се разпада на части от неизбежната гибел на отделните клетки, на вампирите са им нужни живи клетки. Пък макар и чужди.

Точно тези клетки осигурявала кръвта. Тя най-лесно се съхранява във вампирския организъм... Между другото, начинаещите вампири предпочитат да пият кръв от своята кръвна група, с нея им е по-лесно да работят. А жаждата към тази кръв и стремежът на организма да не умре окончателно са се трансформирали в същия този вампирски Глад, с който възникват толкова много проблеми... Опитните вампири могат да го овладеят. Новопревърнатите — невинаги... Поради това и жертвите на вампирите често загиват,

напълно пресушени, макар че това не е необходимо на вампира и той ще изхвърли излишната кръв след няколко минути... Донорската кръв спасява, но не докрай — подсъзнанието на вампира така или иначе иска прясна, гореща кръв, изливаща се в устата направо от артерията...

Имаше още множество най-различни забавни неща, свързани с вампирите. Някои от тях, колкото и да беше странно, се бяха промъкнали в човешката среда и бяха намерили отражение във фолклора. Например вампирът Господар. Ако един човек се превръща постепенно във вампир, а повечето все пак вървят по този път, то запасът от токсин в кръвта му намалява и му е нужно подхранване — нови ухапвания. При това ухапвания именно от този вампир, който го е иницирал. Иначе следва смърт. Оформилят се докрай вампир вече не се нуждае от това, но по понятни за всеки политик причини опитните стари вампири се стараят да не плодят големи количества от завършени вампири. Доста по-добре е да държат своя глутница в подчинение, да имат реална, абсолютна власт дори над една шепа неживи...

Между другото, биологията при върколаците е много сходна. Само че те не пият кръв, а ядат сурово месо. Светлите, които предпочитат да се наричат преобразяващи се, ядат животинско месо. Тъмните — човешко. Според мен тук проблемът също е в главата, а не във физиологията: Мечока разказваше, че не е усетил никаква разлика в притока на Сила...

Аз, между другото, тогава го разпитвах при какви обстоятелства е опитвал човешко месо. Говореше се, че някога е бил Тъмен. Говореше се също, че е воювал в човешка армия, че е бил партизанин по време на Отечествената... и даже не е сигурно дали става въпрос за Великата отечествена. Говореше се и че научният ни отдел дълго го е изучавал, а от тях може да се очаква провеждането на всякакви експерименти...

Не съм сигурен, че знанието прави някого щастлив. По принцип много по-блажени са онези, които не знаят истината.

Изглежда, Завулон беше прав, когато ми повтаряше библейската истина „многого знания са много печал“?

Не, така също е погрешно да се смята. Абсолютно всички истини не са абсолютни.

Усмихнах се на мисления си софизъм, после реших, че това все пак не е софизъм, а апория, по-точно — почти класическия „парадокс на лъжеца“ на Евбулид.

Известно време размишлявах върху двоичната, троичната и многозначната логика, за което конякът доста спомагаше. После отново пуснах филма. На екрана героят убиваше вампир. Вампирът крещеше с грозен глас, изричаше мъгляви проклетия и упорито отказваше да се примири с неизбежното.

За какво изобщо мисля? Кому са нужни тези неща? Парадоксът на лъжеца и древния философ Евбулид, чиято интелектуална игра навремето е довеждала клетите гръцки мъдреци до самоубийство? На кого изобщо му е нужна логиката, освен на шепа кабинетни учени, които да я превърнат в сдъвкана каша от логически схеми, от която по-практичните учени да спретнат езиците за програмиране и математическите модели, които в крайна сметка да позволят на още по-практичните програмисти да напишат програми, които да дадат на вече съвсем деловите режисьори възможност да заснемат правдоподобно ето такива боклуци, които ги въртят по кината и ги предават по телевизията из целия свят?

— Забавляваш ли се?

Обърнах глава и погледнах към Арина. Кимнах.

— Да, донякъде. Каква изумителна глупост е все пак цялото това фентъзи.

Вещицата отново изглеждаше зашеметяващо.

— Много се смях на „Проклятието Блеър“ — съгласи се Арина.
— Но знаеш ли... после спях два дни на запалено осветление.

— Ти? — изумих се аз.

— А какво чудно има? Когато живееш сама, в гората, в малка къщурка, и гледаш нощем такива неща...

Само поклатих глава. Макар че не бях гледал този филм, в него можеше и наистина да има нещо страшно.

— Освен това ми хареса „Властелинът на пръстените“ — продължи да споделя впечатления Арина. — Глупости, разбира се, но такава чудесна приказка!

Тук не тръгнах да споря, при нас в помещението на дежурните постоянно въртяха „Властелинът на пръстените“, това беше станало нещо като ритуал, както е при космонавтите гледането на „Бялото

слънце на пустинята“ преди полет и за целокупния ни народ — около Нова година да си пуснат „Ирония на съдбата“. Не че гледаха филма, той по-скоро вървеше като някакъв фон... Но периодично започваха горещи спорове — с какво заклинание би могло да завъртиш така противника и да го хвърлиш на покрива на кулата... реално ли е да се създаде амулет, който поне да имитира Единствения пръстен — хем да влияе на носителя си, хем да е почти невъзможно да се унищожи, и да позволява да се влиза в Сумрака без усилия... Колкото и да е странно, излизането на този филм внесе нещо ново в практическата магия — нали винаги ще се намери някой инат, който няма да повярва, че „това не е възможно да се направи“ и ще измисли как да стане възможно.

— За тебе сигурно светът е бил пълен с чудеса, когато си се събудила? — попитах аз.

— Разбира се — изсумтя Арина. — Е... телевизорът и компютърът — това са човешки играчки. Виж, медицината наистина ме смая... Съвсем са взели работата на вещиците.

— Съвсем? — уточних аз.

— Ами да. Макар че през трийсетте години беше по-зле — лекарите умееха по-малко, но почти никой не вярваше в знахарките. Младежта направо ти се смее в лицето. Сега всичко е наред, нормално. Първата работа на човек е да изтича при екстрасенс или лечител — изрече подигравателно Арина. — А едва след това ще мине на рентген или ще си направи анализ на кръвта. Това е от полза за всички млади вещици — хем има върху кого да потренират, хем заработват добре. Само дето се навъдиха шарлатанки... Като сложат кристално кълбо на масата, дръпнат пердетата и почнат да вещаят със задгробен глас: „Аз съм Елеонора, потомствена бяла вещица, лечителка и предсказателка, владея картите Таро, древната тибетска магия и светите заклинания, свалям венец за безбрачие, бая за късмет...“. И свири приканваща музика, и светят разноцветни лампички... А като се загледаш — това е само старата чалната Таня Петрова, на четирийсет и две години, но изглежда на петдесет и пет, има стенокардия, млечница и враснал нокът, навремето е била комсомолска активистка във вагоноремонтен завод, а сега се е цанила за вещица...

Описанието на шарлатанка беше много удачно, усмихнах се. Казах:

— Ние тези не ги закачаме. Те отвличат вниманието от Различните.

— Знам, знам — въздъхна Арина. — Аз също не ги закачам... почти. Така... понякога им пускам екзема на нежните места... а понякога и в сърцата... с възпитателна цел. Понякога ти се иска да им дадеш сериозен урок... а после си мислиш — какво правя? Може да се варим в ада в съседни котели, аз заслужено, а тя — заради глупостта и алчността си.

Почесах върха на носа си. Разговорът ставаше интересен.

— Ти сериозно ли вярваш в ада?

— А как можеш да вярваш в Бога и да не вярваш в дявола? — попита Арина. При това го изрече по такъв начин, че всичко стана ясно — за нея Бог е с главна буква, а неговият опонент — с малка.

— В котлите и тиганите? — продължавах да се интересувам аз. — Извинявай, ако въпросът е личен...

— А, не, какво лично може да има тук? — учуди се Арина. — Естествено, не вярвам в котлите, това е образно казано...

— А в тиганите? — не се сдържах аз.

Арина се усмихна.

— Също. Но системата трябва да има обратна връзка, трябва да има възнаграждение за праведния живот и наказание за несправедния.

— Каква система?

— На взаимоотношенията на Бог с тварите. В смисъл — с хората и Различните. И ако хората имат избор, то при нас, уви, няма — ние всичките сме виновни и обречени на адски мъки.

Ставаше все по-интересно.

— Добре, ти вярваш в Бог, това си е твоя лична работа — казах аз. — Всъщност, не че е рядкост за Различните... но обикновено се придържаме към... въъ... по-хуманна гледна точка относно Бога.

— Какво общо има Бог с хуманизма? — учуди се Арина. — Хуманизмът е нещо човешко. Личи си дори и от названието.

— Да допуснем, но... Разбираш ли, обикновено смятат, че за Бог са важни добрите дела на хората, тяхното поведение! Можеш да си маг, Различен, но да вършиш добри дела...

— Това противоречи на правилата — изрече строго Арина. — В Библията е казано ясно, че не може да има никакви двусмислени тълкования — магьосничеството е зло. „Не се обръщайте към ония,

които извикват мъртъвци, и при магьосници не ходете и не се оставяйте да ви осквернят.“ Или, по-конкретно: „Да не се намира между теб никой, който прекарва сина си или дъщеря си през огън, или врач, или астролог, или заклинател, или гадател, или който прави магии, или медиум, или спиритист, или който вика мъртвите, защото всеки, който прави тези неща, е омразен на Господа, и поради тези мерзости Господ, твоят Бог, ги изгонва отпред теб“.

— Винаги ли си била толкова умна? — попитах аз. — А защо тогава се хвана да си вещица?

— А какъв избор би могла да има една селска девойка? — сви рамене Арина. — Господин Якоб не ме попита — нито когато ми вдигаше полата, нито когато ме натика в Сумрака. А щом веднъж станах вещица, ми се наложи да живея като вещица. За това не можеш да измолиш прошка.

— Изобщо ли? — не се сдържах аз. — Нещо недооценяваш Божието милосърдие.

Арина сви рамене.

— Може и да си прав — неочаквано лесно се съгласи тя. — Само че аз не само правех магии. Случвало се е и да изтребвам хора... като се започне от Якоб, моя учител, а това вече изобщо не е хубаво — да убиваш учителите си...

— Та той те е изнасилвал! — възмутих се аз. — Непълнолетна!

— Пфу! — махна с ръка Арина. — Чудо невиждано. Изобщо не ме е изнасилвал, а ме съблазни. Даде ми захарно бонбонче, между другото. Почти не ме е бил. А относно това, че бях почти момиче — времената бяха други, тогава не гледаха в паспорта, а дали имаш цици. Ако не беше магьосникът Якоб, щеше да е пастирът Ваня или помещикът Евграф Матвеич...

Тя се замисли за секунда и добави:

— По-скоро Ванка, не бях толкова хубава, че помещикът да ме вика при себе си.

— А аз бях сигурен, че си убила наставника си именно заради насилието — казах. — Помниш ли... нали го написа в обяснителната бележка. „Похотлив мръсник“ или нещо такова...

— Похотлив мръсник! — подкрепи ме Арина. — А какъв друг да е? Аз му перях и готвех, и в леглото се стараех с всичките си момичешки сили! А той, всеки месец — или в бордея, или вземе, че

съблазни някоя светска дама... аз рева, бия го с юмручета, а той току разпери ръце и говори: „Майн либер Арина... разбери, че мъжът по природа е развратно животно, склонно към победи на любовното поприще... Спя с теб, защото е полезно за твоето обучение и възпитание, но ти нямаш нито нужното тяло, нито нужния опит, за да претендираш за цялото ми внимание...“. Аз, разбира се, осъзнавах, че е прав. Но скоро се позакръглих, вече си имах и задник, и гърди, и можех да доставям удоволствие на мъжа по всякакви начини, а той — все кръшка и кръшка! В деня, в който навърших тринайсет години, той пак отиде в бордея! И... не издържах. Извиках го на дуел, както си му е редът. Надявах се, че ще се предаде, че ще моли за пощада... Бих му простила. Но той не можеше да повярва, че съм станала по-силна от него, би се до смърт... и така...

Арина въздъхна.

— Нали не ми се подиграваш? — попитах аз.

— Не, от къде на къде? — учуди се Арина. — Светли, разбери, животът е сложен, не е черно-бял, а шарен и на петънца. Има, разбира се, и такива, които са злодеи до дъното на душата си, а има и праведници във всичко. Но такива не живеят дълго. А повечето са най-различни. В хората всичко е смесено, а ние сме произлезли от хората, и не можем да избягаме от това... — Арина се обърна към преминаващата стюардеса и с усмивка я помоли — Миличка, ще ни донесеш ли някакво ядене, плюс шампанско за мен и коняк за моя кавалер?

— Аз няма да пия — промърморих.

— Тогава — и за него шампанско — не се смути Арина.

ГЛАВА 7

Бях сигурен, че ще започнат да ни мърят още от летището. Разбира се, минахме паспортната проверка без проблем — бдителните тайвански граничари видяха в паспортите ни несъществуващи тайвански визи, а умните компютри послушно погълнаха несъществуващите им номера. С това се занимаваше Арина — аз, честно казано, бих предпочел да премина покрай гишето невидим или през Сумрака. Но вещицата предпочете да създаде фалшиви документи, като промърмори: „Да не губя форма...“. Така и не бяхме успели да поспим, затова пък добре си пийнахме коняк и шампанско, очите ни бяха уморени от гледане на филми... Общо взето, видът ни си го биваше. На мен лично ми се искаше единствено да се просна на леглото в хотела и да заспя.

След паспортите минахме и през проверката за Различни. Тя отново изглеждаше изненадващо приятелска — никой не ни прегради пътя, просто още в коридора на подхода към паспортната проверка видяхме различим само за Различни плакат, учтиво канещ Различните да посетят „стаята за контрол“. За хората плакатът изглеждаше много по-заплашително — той съобщаваше, че в Тайван вкарването на наркотици се наказва със смърт и ако имаме нещо съмнително по джобовете, ще е най-добре да го изхвърлим в предвидливо поставеното под плаката кошче за боклук...

— Какво изумително доверие — казах аз, докато отивахме към „контролната стая“. — А ако не отидем? Изходът е свободен.

Арина изсумтя. Недоспиването и махмурлукът не бяха повлияли на характера ѝ по най-добрия начин.

— Не се прави на глупак, чароплетецо. Сигурна съм, че ни следят от момента на излизането от самолета... по-точно — от самолета.

— От къде на къде? — смаях се аз.

— Нашата стюардеса е Светла Различна. Слаба, седмо равнище. Но ние не сме се и крили. И добре сме направили, предполагам.

Контролната стая се спотайваше близо до входа, между тоалетните и будката със сувенири (не мога да си представя кой купува сувенири още със слизането от самолета, но при будката стояха двамина от тези странни хора). Влязохме и попаднахме в малка и съвсем уютна зала, с мека мебел, малък барплот, собствена тоалетна и администраторска маса. Честно казано, двете мили девойки зад масата изобщо не приличаха на администраторки. Едва ли имаха и двайсет години, изглеждаха още по-млади, и двете бяха дребни и усмихнати, само че едната беше Светла, а другата — Тъмна.

При това и в буквален смисъл — косите на едната бяха съвършено обезцветени.

Общо взето, никой не скриваше, че са ни наблюдавали. Когато влязохме, светлата девойка тъкмо наливаше втората чаша с шампанско. Арина се усмихна, посочвайки ми с поглед бутилката — вгледах се и видях, че марката е същата като тази, от която ни сипваха в самолета.

— Добре дошли на тайванска земя — каза през това време тъмничката, навеждайки се в полупоклон. — Избрахте ли си хотела, в който ще отседнете, уважаеми Велики?

— „Шангри-Ла“ — отговори Арина, приемайки чашата.

— Ето Ви картичка с адреса, който трябва да покажете на таксиджията. — Тъмничката подаде на вещицата хартиен правоъгълник. — За съжаление не всички таксиджии знаят английски...

— Ние сме Различни и можем... — започнах аз, смутен от нелепостта на ситуацията — та нали разговаряхме на китайски.

— Ако заговорите на мандарин или на тайвански, таксиджията много ще се смути. На картичката е посочена приблизителната стойност на пътуването до хотела в нови тайвански долари. Ако таксиджията Ви поиска по-голяма сума, платете му, а после съобщете за това на посочения телефон.

— И какво ще стане? — полюбопитствах аз.

— Ще го уволнят — обеща девойката. — И ще Ви върнат парите. Чувствайте се спокойно и радостно на гостоприемната тайванска земя!

— Трябва ли да попълним някакви формуляри? — попитах аз.

— Това не е необходимо, господин Городецки — отговори девойката на руски език. При това не просто на руски, усвоен по

магически път. В гласа ѝ имаше съвсем лек акцент, колкото за пикантност — и съвсем ясно си личеше московското произношение.

Интересно, ако бях от Петербург, дали щеше да ме посрещне девойка, която е била на стаж там?

С известно смущение отпих от шампанското, взех картичката, поклоних се леко на девойката (и откъде се взеха тези маниери?), след което двамата с Арина излязохме.

— Добре работят — каза Арина одобрително.

— Харесва ми подходът им към таксиджиите мошеници — кимнах аз.

— Разбира се. Макар че трябва да се отбележи, че често един такъв таксиджия, работещ в Тайпе, храни половината от планинското си селце. Изкушението да съдереш кожата на някой турист е огромно... но съм съгласна, че не е хубаво да издевателстваш над туристите. Особено ако тези туристи сме ние.

— А забеляза ли, че не се разпознава равнището им на Сила? — попитах аз. — Разбира се, аз не съм сканирал активно...

— Светлата е трето — отговори Арина, оглеждайки се за таксита. — А на Тъмната — браво, добре се беше прикрила, има някакъв интересен амулет от водорасли и рибешка кожа... аз също не успях да ѝ пробия защитата... Да вървим, пиацата е там.

Грешах за летището. Сериозният разговор ни очакваше в хотела.

Взехме си съседни стаи (Арина прояви достатъчно деликатност да не ми предлага да отседнем заедно). С любопитство огледах моята, постоях една минута пред огромния, заемащ цяла стена френски прозорец, зад който се виждаше обсипания със светлини вечерен Тайпе. Зрелището беше разтърсващо. И съвсем не заради небостъргачите, макар че право пред хотела се врязваше в небето почти петстотинметров колос — някога най-високата сграда в света, приличаща едновременно и на китайските пагоди, и на някакъв екзотичен плод. В Ню Йорк, Шанхай или Хонконг има по-големи небостъргачи.

Тук смайваше контрастът. Тайпе не беше особено висок град, във всички посоки се простираха цели квартали с височина не повече от

три-четири етажа. Като че ли високите здания би трябвало да изглеждат не на място тук.

Но контрастът беше изненадващо хармоничен. Старият, притиснат към земята град приличаше на горичка, от която са израснали небостъргачите. Ниските и не особено съвременни здания изобщо не се стесняваха от външния си вид — напротив, сякаш се гордееха, че от тях се издигат бляскавите съвременни строежи...

Неволно си спомних за шумната протестна кампания, която закипя в Санкт Петербург, когато там решиха да построят небостъргач. Всички тези истерични вопли за нарушената културна среда, за изкривяването на чудесната линия на хоризонта, за това, че под небостъргача могат да бъдат погребани уникални руини от седемнайсети век, а може би дори лагери на първобитни хора...

Разбира се, питерският манталитет е особен, култивиран сред блата и влажен, пронизващ вятър. Но аз с удоволствие бих изпращал всички митингуващи да поживеят някой друг месец в стара питерска комуналка, с мухлясали стени и тесни прозорчета. А след това вече бих им предложил да гласуват — трябва ли и може ли да се строят в старинния град съвременни здания.

Нали любовта към родната страна не е само в това да запазиш по-голям брой старинни развалини. Иначе Северна Америка би живяла в индианските вигвами и в дървените къщи на първите заселници; Лондон щеше да се състои изцяло от викториански и едуардиански здания, едни такива мили от гледна точка на туриста, но не особено удобни отвътре; а за Африка и Азия по-добре изобщо да не говорим...

Гледах издигащите се небостъргачи и си мислех, че започвам да разбирам малко по-добре китайците. Независимо дали живееш на континента, или на острова.

И даже мъничко им завиждам.

Отворих куфара си, извадих чисто бельо, отидох в банята. Всичко беше много стилно. Даже имаше малък телевизор на рафтче до клозетната чиния. Скъпа играчка — всичките тези телевизори за банята се нуждаят от изолация против влагата и струват луди пари. Навремето исках да си закача такъв в банята, за да си гледам новините, докато се мия, бръсна и си почиствам зъбите, но цената доста ме смути...

Вдигнах телевизора — той беше съвсем миниатюрен, дванайсет инча, лесно можеше да се задържи с една ръка. Обърнах го.

Отзад, зад обикновения надупчен пластмасов капак проблясваха микросхеми. Как е възможно? Посетителите се мият, плискат вода, вземат си горещи душове, пълнейки банята с облаци от пара, а тук стои неизолиран телевизор? Та той ще изгори! Може да издържи година и ще изгори! Защо не са сложили по-скъп, но специален?

По същата причина, поради която не събарят старите къщи, докато не се срутят, прошепна ми вътрешният ми глас. Специалният телевизор ще струва две хиляди долара. А този — най-много сто. Няма ли да е по-лесно да го сменят веднъж на двацет години, отколкото да влагат средства в стремително остаряваща техника?

Оставих телевизора на мястото му, включих Би Би Си и влязох под душа, осъзнавайки, че пак съм разбрал нещо занимателно, и при цялата си простота — безумно далечно от нашия руски манталитет. При нас или нямаше да има телевизор, или щеше да има, но би бил безумно скъп, а цената на апартамента щеше да нарасне тройно. У нас не обичат вещите за еднократна употреба. У нас още помнят как да лепят найлонови чорапогащи, да мият найлонови пликчета и да ходят за мляко с бидон. У нас на празната кофичка от кисело мляко ще й намерят сума ти приложения — като се започне от отглеждане на разсад и се стигне до вместилище за съхранение на разни дреболии.

В нещо тук Русия се беше оказала вървяща в крак със западните страни, внезапно побъркали се на тема екология, икономии и вторично използване на ресурсите. Само че не заради популярността на зелените движения, а заради многовековния навик да икономисват. Само дето у нас, както често се случва, довеждат всичко до крайности, при това и в двете посоки — едни и същи хора кърпят чорапи и си купуват скъпи коли и битова техника...

Интересно дали все пак е в наш плюс или минус това, че се обливаме със смесители? Ето, да вземем този душ. Смесителят не беше евтин, а по-скоро скъп, с тесни дупчици за водата и с клапан за изсмукване на въздух. Глезотия? Не съвсем. От този душ изтича двойно по-малко вода, отколкото от моя в Москва. А това, че водата струва пари, и то немалко, започнахме да го разбираме едва сега — никой не цени онова, което го има в изобилие, затова и ние, руснаците, никога не сме ценили особено и не сме пазили горите си, реките си,

природата... а и самите себе си, общо взето. Вицът „Ще измием ли тези деца, или ще си народим нови?“ нали също се отнася за нас, макар че ние все пак пазим децата си, но не и себе си. Какво трябва да се случи с нас, за да разберем — трябва да пазим това, което имаме, всяко дърво в безкрайната гора, всяка рекичка, дори и онези, които не ги нанасят на картата, всяко село от пет къщи, всеки войник, призован в армията, всеки жител, унило теглец хомота си... Какво трябва и може да ни промени? Нас не ни промени комунизмът — той ценеше хората повече на думи, и то не всичките, и то само като винтчета от единен механизъм. Не ни промени демокрацията, даже напротив — тя даде на всички свободата да се мразят помежду си. Какво ни е нужно? Може би като евреите преди хиляди години — само болка и смърт, загуба на държавата и разселване из света, презрението на другите народи и преследване — може би само това би позволило на руския етнос да се опомни и отново да стане единен? И то единен вече не така, както се е обединявал по-рано — без да смята жертвите и без да признава цена за победата? А на какво друго равнище? На всички велики народи рано или късно им се налага да минат през катастрофи, през свой национален Холокост... това го помни Китай, измиращ от опиум и разкъсан на части, това го помни Германия, преминала през поражения в две войни и през позора на нацизма, това трябва да го помни и Русия, преминала през братоубийствени революции и през жестоки войни...

Но кой знае защо, тя не го помни.

Спрях водата и погледнах бръмчащия телевизор.

Но пък ако има нещо, което ние, руснаците, никога няма да пропуснем, това е заради всякакви дреболии, като евтин телевизор или смесител, да се отдадем на размишления за съдбата на Отечеството и мирозданието. Това винаги ни се удава добре.

Изтрих се, наметнах халата и излязох от банята. И в този момент звънецът на вратата иззвъня тихичко.

Кой знае защо бях сигурен, че това не е Арина.

И, общо взето, даже нямах намерение да играя комедии и да се поинтересувам кой иска да ме посети.

— Заповядайте, господа — казах аз, отваряйки вратата.

Господата се оказаха двама — младеж и възрастен човек. А освен това имаше и една дама на средна възраст.

И тримата бяха Различни, при това — Светли. Учтиво не бяха маскирали аурите си. Възрастният мъж беше вълшебник, четвърто равнище. Младежът — вълшебник, второ равнище. Жената — предсказателка, първо равнище. Охо. Не мисля, че в тайванския Патрул е пълно със служители от първи и втори ранг. Значи към неофициалното ми посещение се бяха отнесли напълно сериозно и с подobaващо уважение.

— Ще позволите ли да влезем, Антон Сергеевич? — учтиво се поинтересува младежът. И без да дочака разрешението ми, добави — Можете да наричате спътника ми Уважаемия господин Паша, моята спътница — Уважаемата госпожа Лена, а мен — Петя.

— Влизайте, Паша, влизайте, Лена, влезте и Вие, Петя — отговорих аз и отстъпих встрани. Разбира се, руските имена бяха заради традиционната китайска учтивост — ако бях американец, щяха да се представят като Джон, Джим и Джил, например. — Нали няма проблем, че съм с халат? Изкъпах се след пътуването.

— Това е чудесно — одобри Петя, докато спътниците му влизаха и се настаняваха в креслата. Едва сега осъзнах, че в стаята явно има твърде много кресла — цели четири. Дори се виждаше, че две от тях леко се различават по цвета на тапицерията си от останалите и са разположени на не особено удобно място, откъдето се минава. — Здрав дух в здраво тяло.

— Както казваме ние, в Русия, „всъщност — само едно от двете“ — пошегувах се аз кисело.

— Грешите — каза Петя, чакайки да седна. Аз седнах и изругах наум — искаше ми се да заема преднамерено небрежна поза, да праметна крак върху крак, но в халата това беше невъзможно.

На което, естествено, се е разчитало.

Добре, ще потърпим. Няма да се правим на много умни, превръщайки халата в костюм или телепортирайки върху себе си собствените си дрехи. Това ще е твърде подчертано.

След като се убеди, че всички са се настанили в креслата, Петя също седна. Погледна към Паша. Поинтересува се:

— Хубав ли беше полетът Ви? Нали не възникнаха проблеми по пътя? Хареса ли Ви летището? Успяхте ли да се насладите на колорита и архитектурата на Тайпе?

— Да, не, да, не — отговорих аз. — Как са със здравето моите уважаеми гости? Ликвидирани ли са последствията от неотдавнашния тайфун? — Честно казано, и аз не знаех кога тук е имало тайфун и колко е бил силен, но постоянно ги има в Тайван. — Лудуват ли Тъмните?

Възрастният човек неочаквано се усмихна.

— Гледките на нашите реколти от ориз и чай също са много хубави — изрече той, кимайки. — Добре, Антоне, да изоставим пикирането. Посещението на сътрудник на руския Патрул с такава сила е забележително събитие на нашия малък тих остров. Бихме искали да се поинтересуваме какво Ви води при нас... Вас, и Вашата толкова неочаквана спътница.

Помълчах.

Кой знае защо, двамата с Арина изобщо не бяхме обсъждали такава ситуация — макар и да бяхме наясно, че идването ни няма да остане незабелязано.

— Това не е командировка — казах аз. — Това е частно посещение.

Възрастният кимна и ме погледна с очакване.

— В Москва се случиха някои събития... преди известно време... — предпазливо продължих аз.

— Знаем — каза жената. Но без да уточнява.

— Тъй като се оказах лично съпричастен към тях, дълбоко се вълнувах от случилото се — продължих аз, улавяйки се, че изграждам фразата някак по азиатски. — Срецнах се в Лондон с уважаемата вещица Арина, чух от нея, че тази история, както често става, вече се е случвала някога... и многоуважаемият господин Фан Венян, служител в Императорския музей „Гугун“... Националният императорски музей „Гугун“... — поправих се аз — може да хвърли светлина върху тази отдавнашна история...

Тайванците се спогледаха.

— Вашата спътница се издирва от Инквизицията и от Вашите собствени Патрули — каза Паша. — Това не Ви ли смущава?

— Като Висш от Нощния патрул имам право на избор на тактика за моите действия — рекох аз предпазливо. — При това в настоящия момент интересите ни с нея съвпадат. А що се касае до Инквизицията... аз, уви, не мога да гарантирам задържането на

вещицата Арина. Тя притежава Минойска сфера и всеки момент може да изчезне в неизвестна посока. Телепортацията, извършена с помощта на този артефакт, не може да се прекрати или проследи — добавих за всеки случай.

— В течение сме — кимна Паша. — Признаваме... правото Ви на посещение.

— И правото Ви на избор на тактика — добави Лена.

— И на разговор е господин Фан Венян — сложи и своите три копейки Петя.

— Но всяко несанкционирано използване на магия против Различните или хората на Тайван ще се наказва с цялата строгост на закона — продължи Паша.

— Дори ако бъдете провокирани, в опасност или само косвено виновни — уточни Лена.

— Господин Фан Венян сам ще вземе решение дали да общува с Вас, или не — Вие не бива да му досаждате — прибави Петя.

Какво пък, всичко беше справедливо. Честността се оказа най-добрата политика.

След кратко забавяне кимнах:

— Благодаря Ви, колеги. Не се надявах и не разчитах на толкова радушен прием и на толкова великодушни условия. Разбира се, ние не възнамеряваме да нарушаваме вашите порядки и обичаи, както и да досаждаме или да безпокоим по друг начин Различните и обикновените граждани на Тайван.

Паша се усмихна.

— Ние всички сме граждани на Тайван, господин Городецки. Включително и Различните, Светлите и Тъмните. Позволете още веднъж да Ви приветстваме на нашия остров и... в багажа ви усещам няколко артефакта, един от които предизвиква у мен особен интерес. Мога ли да го погледна?

Особен интерес?

В куфара ми нямаше нищо магическо, освен дето самият куфар беше омагьосан. В сака ми... така, там беше гребенът, подарен ми от Светлана за рождения ден, нищо особено, просто за да расте косата ми добре и да се запазва прическата ми... магически еквивалент на обезболяващи и антиациди... най-обикновен сребърен пръстен с парченце кехлибар, където е натрупана малко Сила — също подарък,

но от Олга, подари ми го след една операция... нищо необичайно, такъв пръстен носи всеки втори Различен...

— За какъв артефакт става въпрос? — уточних аз.

— Той има вид на чаша — любезно поясни Петя.

Ето какво било...

Приблжих се към сака, извадих бокала на Еразъм и го подадох на Петя. Той дръпна ръце зад гърба си.

Бокала взе Паша, деликатно правейки се, че не е забелязал моята грешка. Или това не беше грешка? На кого трябваше да подам артефакта — на най-силния от тях, в знак на уважение, или на най-слабия, за да го провери за опасности и да го предаде на началника си?

Колко е трудно с тези китайски правила за учтивост!

Паша взе бокала, повъртя го в ръцете си. После ме погледна.

— Знаете ли как да го използвате, Городецки?

— Не.

— А сигурен ли сте, че искате да узнаете?

— Да — отговорих аз, без да се колебая.

Обаче Паша не тръгна да ми обяснява нищо. Гледаше бокала и го поглаждаше здраво със сухите си пръсти, сякаш водеше разговор... Може би той беше доразказвач? Рядка специализация, да се извлича информация от миналото с помощта на предмети...

После Паша погледна Лена. Тя сви рамене. Той погледна Петя, който кимна.

— В този съд има горчицина и печал, Городецки — каза Паша. — Трябва да знаеш това, ако искаш да пиеш от него.

— Ние знаем как може да се пробуди пророчеството — потвърди Лена. — Това е лесно.

— Но няма да ти го кажем — заключи Петя. — Не искаме да сме отговорни за възможните последствия.

Те се изправиха едновременно и тръгнаха към вратата. Пръв излезе Петя и застана в коридора, придържайки вратата, после Лена го последва. Паша се задържа за миг и ме погледна. С нещо средно между симпатия и съчувствие.

— В Европа е прието да се мисли, че винаги и навсякъде има поне два пътя, при това единият от тях е добър. Ние, в Азия, знаем, че може изобщо да няма пътища, а може и да са безкрайно много. Но това не значи, че дори и един от тях ще се окаже добър.

— Аз живея в Русия — отвърнах. — Това не е нито Европа, нито Азия. При нас изобщо няма пътища, само посоки, но това никога не ни е смущавало.

Паша вдигна вежда, обмисляйки думите ми. После се усмихна, кимна и излезе.

Петя затвори вратата след него.

Хвърлих халата, бързо се облякох и само след минута чуках на съседната стая. Вратата с верижка се отвори, макар че Арина стоеше при прозореца, гледайки Тайпе.

— Идваха ли при теб? — попитах аз.

— Току-що излязоха — отговори Арина, без да се обръща. — Паша, Лена и Петя. Четвърто, първо и второ равнище, Светли.

— Забавно, и при мен бяха те — казах. — И също току-що си тръгнаха.

— Детски фокуси — отрони Арина пренебрежително. — Предполагам, че и разговорите ни са били идентични.

— Сигурно — съгласих се аз. — Не се ли опитаха да те арестуват?

— Обясних им, че това е безполезно — отговори Арина. — Впрочем, и те самите се убедиха... Е, какво, ще ходим ли при Фан?

— „Ще те отведе в музея, каза ми сестра ми“^[1] — промърморих аз. — Струва ли си толкова да бързаме? Бих предпочел да похапна нормално, да поспя, а срещата да е утре.

— Добре — лесно се съгласи Арина. — Тук има няколко добри ресторанта, направо в хотела. Или можем да отидем в града... нали вече ти казах, че тук няма да се отровиш?

— Каза ми — отвърнах аз. — Теб нещо натъжава ли те?

Арина ме погледна и отново се обърна към прозореца.

— Времето, Антоне, времето... Гледам как се е променил градът. И разбирам как съм се променила самата аз. Стара вещица, която изглежда млада... силна, здрава, вечна, но... стара вещица.

— Съжалявам — казах аз. — Защо при вас, вещиците, е така? Един Различен, ако има поне пето равнище, може да поддържа тялото си младо...

— Ние сме вещици — отговори Арина, сякаш това обясняваше всичко. Помълча малко и все пак добави — Ние черпим Сила малко по-различно. Вземаме я от пръстта, от вятъра, от реките... Природата не умее да е вечно млада, Антоне. Природата вече е била древна, когато ние още не сме се различавали от животните. Планините остаряват и се сриват, реките променят бреговете, пръстта я отнася вятърът... Така сме и ние. Навярно теоретически сме безсмъртни — както всички Различни. Но остаряваме, макар и бавно. Много обидно, чароплетецо... Спомням си как в същия този град пих сладко сливово вино и се целувах със свой любовник... един от хилядите, които съм имала. Но тогава бях още млада. И градът беше друг. И животът изглеждаше по-ярък.

— Но няма той е станал по-лош?

— Дори Москва не е станала по-лоша, макар че толкова се старяхте през последните години — изсумтя Арина. — Не, не е по-лош, просто е чужд. И от това ми се къса старото сърце.

Почувствах се неловко, сякаш съм погледнал през някаква пролука и съм видял нещо, което не е предназначено за мен.

— Да вървим да вкусим китайските деликатеси — каза Арина, съвземайки се и извърщайки се от прозореца. — После имам намерение да посетя спа център, но ти едва ли ще ми правиш компания?

— Да, едва ли — кимнах аз.

— Ама виж, тук предлагат отстъпка за двама — усмихна се Арина. — Джакузи с изглед към нощния град, масаж, ароматни масла...

— Махни се, развратнице, с противните си ласки... — издекламирах аз, преиначавайки Козма Прутков. И веднага съобразих, че в дадения случай това е повече от неуместно.

— Не така, Антоне. „Назад, беззъба! Твоите противни ласки! С безбройни бръчки и изкуствени бои, ронещи се като вар на твоите гърди! Спомни си приближаващия Стикс и страстите позабрави!“^[2]

— Извинявай — промърморих аз.

— Нищо — усмихна се Арина. — Аз не съм гръцка старица, а само руска. Да, старица. Но със свои зъби, искам да отбележа! А с извода не споря: „Изгорена на прах, отдавна трябваше във глинената урна да почиваш“.

— Арина, приеми извиненията ми.

Арина отново се усмихна.

— Да, добре. Благодаря, напомни ми за Володя...

— Какъв Володя?

— Е, не Путин, разбира се. Володя Жемчужников^[3], поетът...

— Един от авторите на Прутков? — вгледах се в замечтаната усмивка на Арина. — Какво, да не си имала роман и с него?

— За известни и исторически личности не разказвам анекдоти — отсече Арина. — Не съм възпитана така. Мога да разкажа за един граф, без да споменавам името му, той беше такъв шегобиец! Веднъж дойде при мен с карета, абсолютно гол и с букет огромни бели рози. Е, от кочияша си, естествено, не се стесняваше, а аз живеех уединено. И влиза, без да се обади, а точно тогава при мене беше жена му — беше дошла да се оплаква от неговата разхайтеност...

— Сигурен съм, че това не може да е случайно съвпадение — отбелязах тихо аз.

— И ето какво измисли този шегобиец, когато оцени конфуза — продължи Арина. — Хвърля букета в краката на жена си и без да ме поглежда, ѝ се нахвърля като див звяр. И крещи: „Какво си ми направила! Омагьосала си ме! Само за теб мисля, в каретата си свалих дрехите!“. И глупачката му повярва. Свали от пръста си пръстен с чудесен рубин, напъха ми го в ръката, и шепне: „Благодаря ти, вълшебнице!“. Уви мъжа си с покривката на масата и го помъкна към къщи. А на мен той на другия ден, естествено, ми изпрати гривна в добавка към пръстена... сам повече не се появи, кучето.

Доволна от разказа си, Арина млъкна.

— Още веднъж се убеждавам, че вещиците гледат на света под своеобразен ъгъл — казах аз.

— Не вещиците, а жените, и не на света, а на мъжете — усмихна се Арина. — Добре, да вървим. Няма да те съблазнявам, още повече, че върху теб има заклинание, направено от жена ти...

— Вече си си признавала, че това е лъжа — отбелязах аз.

— Така ли? Съвсем съм остаряла — въздъхна Арина.

[1] Откъс от стихотворението на Сергей Михалков „В музея на Ленин“. — Бел.прев. ↑

[2] Откъс от стихотворението на Козма Прутков „На древната гръцка старица, ако се домогва до любовта ми“. — Бел.прев. ↑

[3] Владимир Жемчужников (1830–1884) — един от тримата души, които се крият зад псевдонима Кузма Прутков. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

В куфара сред чистото бельо намерих бански и известно време замислено ги разглеждах.

Общо взето в моите представи Тайван никога не е бил морски курорт. Но нали все пак е остров. И то на юг.

Нима Света е предчувствала, че ще се добера до морето? Интересно, как се нарича то тук — Жълто, Китайско, Японско... Досега ми се беше удавало да плувам само в Черно и Средиземно.

Някак си се съмнявах, че съдбата ще ми подхвърли такава приятна изненада... Хотелът, музеят, ето ги всичките ми развлечения...

Хотелът! Но разбира се. Та той е петзвезден хотел, значи...

След пет минути стоях до асансьора, облечен в халат над банския и с хотелските чехли. А след още две минути лежах в прохладната вода и гледах небето.

Басейнът в хотела беше на покрива. Огромен, дълбок и напълно пуст — или беше твърде рано, или причината беше в заетостта на абсолютно всички гости на хотела, без изключение. Само в кръглата чаша на джакузито, врязано в ъгъла на басейна, лежеше дебелак с европейска външност и благодушно ме поглеждаше. Навярно правилно би било да започна да се нося по водната повърхност, разпаряйки я в бодър кроул, упорит бруст или енергичен бъртерфлай. Може би примерът ми би накарал охранения гост на хотела да се заеме със спорт, да придобие прекрасна фигура и в края на краищата това би променило изцяло живота му.

Но аз самият умеех да плувам само в един стил, който в детството ми се наричаше „жабешката“, а всъщност беше най-примитивният бруст, известен на човечеството от времето на неолита.

Освен това ме мързеше.

Поплисках се в басейна, гледайки чистото синьо небе. Началото на септември в Тайван е доста горещ период, а и рядко вали. Но тази сутрин беше изненадващо прохладно и същевременно слънчево.

Добре би било да остана тук няколко дни... Или не, по-добре да дойда с жена ми и дъщеря ми. Да погледаме чуждата природа, култура,

да пробваме местните ястия, наистина да се изкъпя в морето... Колко жалко, че Светлана не искаше да се връща в Патрула. С нейните способности...

Въздъгнах и се измъкнах от водата. Време беше да закуся и да потърся Арина, едва ли вещицата беше настроена да спи до обед.

Отидохме до музея с такси, макар че аз предлагам да се запознаем с тайванското метро. Музеят беше извън града и ние пътувахме по някакъв скоростен път, минавайки както през нови, така и през стари квартали. Гледах с любопитство през прозореца.

— Трябва да пътешестваш повече, Городецки — каза Арина, поглеждайки ме. — Иначе в командировките външното ще те отвлича от същността.

— Нещо не се получава — признах си аз.

— Вземай пример от началството — продължи Арина. — Ето, да речем, Хесер. Роден в Тибет. Работил на територията на съвременен Китай и Индия. После — в Европа, в Холандия.

— Така ли? — учудих се аз.

— Разбира се. Наистина, отдавна. После се премести в Русия. Питер, Москва... Установи се в Средна Азия. После отново в Москва. Интересно къде ще го отведе вятърът по-нататък.

— Струва ми се, че Хесер вече е охладнял към смяната на местоположението.

Арина се разсмя.

— Какви ги говориш, Антоне? Докато му е интересно да работи, Хесер остава на едно място. А после си тръгва.

— При нас няма време да скучае — промърморих аз. Самата мисъл за това, че Хесер може да си тръгне от Москва, да отиде някъде във Франция или Китай и да се нарече Антоан Хесер или Хе Се Ро, ми изглеждаше нелепа.

— Дано да е така — лесно се съгласи Арина. — Дано да е така...

Шофьорът ни тайванец беше мълчалив, но постоянно се обръщаше и ни се усмихваше дружелюбно. Той мина през някакъв тунел, после зави надясно. Приближихме се към музея, по-точно към паркинга, зад който започваше парк, а в далечината на фона на

хълмовете се виждаше зданието — съвременно, но в традиционен китайски стил, с покриви-пагоди, в жълто-тюркоазен цвят.

Арина плати на таксиджията, каза му нещо кротко, предизвиквайки одобрителен смях, купихме си входни билети и тръгнахме през парка по широка алея. Посетителите бяха доста — и туристи европейци, и туристи азиатци, и от самите тайванци, представени на първо място от ученици ентузиаста.

— Надявам се, че господин Фан днес е на работа — казах аз. — И че няма да ни се наложи да обиколим целия музей, докато го търсим... Макар че... общо взето, нямам нищо против да разгледам съкровищата. Знаеш ли дали магическите артефакти сред тях са много?

— Не са много — поклати глава Арина. — Китайците по традиция разделят приложното изкуство и магията. Най-интересните им магически артефакти изглеждат банално... клечки за ядене, например, невзрачно ветрило или свитък от бамбукови плочици...

Изведнъж забелязах, че срещу нас целеустремено се движи млад китаец. Не че потокът хора се движеше изцяло към музея, но този младеж явно се беше насочил към нас.

— А това не е ли Фан? — попитах аз.

Арина не успя да отговори. Младежът се спря пред нас и едва забележимо склони глава.

— Господин Антон, госпожице Арина. Господин Фан Венян Ви моли да го изчакате в парка „Чжишанюан“, в Беседката на орхидеите. Господин Фан Венян смята, че красотата на това място е благотворна и въодушевяваща за тази толкова ласкателна за него среща. Господин Фан Венян Ви моли да ме последвате.

Юношата говореше на китайски, а на всичкото отгоре не беше и Различен. Той се поклони още веднъж и тръгна по алеята, без дори да провери дали го следваме, или не.

Ние с Арина се спогледахме.

— Освен това господин Фан Венян смята, че в случай на някакви непредвидени ситуации е по-добре те да се случат в парка, отколкото в музея, сред безценните експонати — усмихна се Арина. — Какво пък, не е учтиво да отказваме поканата...

Свърнахме от алеята и се насочихме направо към парка. Честно казано, това беше не по-малко забавно — паркът беше разположен

около изкуствени езерца, по всички правила на изкуството (не знам дали тук беше приложено изтърканото Фън Шуй, но в планирането имаше някаква ясна структура). Езерцата бяха покрити с цветя, в които с известно колебание разпознах лотоси. Гледката беше толкова идилична, че изглеждаше неестествена — или оживяла картина, или някаква виртуална реалност от фантастичните книги.

На двайсет метра от красивата беседка — наистина потънала в орхидеи, и изпълнена, естествено, все в същия този китайски стил — юношата се спря. Погледна ни и каза сериозно:

— Не мога да продължа нататък, извинявайте.

Разбирах защо не може да ни последва. Над беседката висеше „Сфера на невнимание“ — едно от най-простите, но абсолютно ефективни по отношение на хората заклинания. Гледащите по принцип продължаваха да виждат беседката, но никой не задържаше погледа си на нея и не се опитваше да се приближи. Простичък, но резултатен способ за избавяне от излишни очи и уши.

— Благодаря — казах аз и двамата с Арина тръгнахме към беседката.

Вътре в нея всичко беше приготвено. В средата беше разположена изящна масичка, на която ни чакаха чайник, чашки, захаросани плодове и още някакви местни сладости. Върху пейките предвидливо бяха положени меки червени възглавнички. Освен сферата на невнимание открих още пет заклинания, всичките за предотвратяване на подслушване и наблюдения от страна на Различните, още едно срещу хората — само че не отвличащо вниманието, а пречещо да се осъществи снимка или видеозапис, и още едно с непонятна структура. Отначало заподозрях, че то влияе върху психиката на седящите и на зрението им, но след като се позадълбочих, осъзнах, че е достатъчно безобидно. Целият му ефект се състоеше в това, че и без това прекрасната гледка наоколо ставаше още по-прекрасна, а също така пробуждаше в душата лека тъга и умиротворение при вида на природата. Замислих се и позволих на заклинанието да ми повлияе ефективно. Много изящна и приятна магия.

— Ама че веселяци — каза добродушно Арина, оглеждайки беседката. Тя явно се занимаваше със същото, с което и аз — разплиташе мрежата от заклинания. — Колко видя?

— Две срещу хора, пет срещу Различни, едно за наше удоволствие. Много забавно заклинание, толкова китайско... за въздух, вода и земя...

— Вярно — със забележимо огорчение призна Арина, поглеждайки ме накриво. — Така е. Добър чароплетец си, Антоне...

— Благодаря.

— Не благодари, когато те хвали вещица... — рече неочаквано Арина. — Лоша поличба е.

Погледнах я.

— Нервничиш ли?

Арина кимна.

И в този момент някъде иззад дърветата се появи и се насочи към нас възрастен тайванец. Нисък, пълен, усмихнат — приличаше на някаква инкарнация на Буда. Светъл, четвърто равнище на Сила, като че ли не се беше специализирал в никакъв вид магия, практикуваше от всичко по малко...

— Господин Фан... — аз се изправих, поклоних се. Арина, за мое учудване, също се изправи и напълно искрено сведе глава.

— Оставете, оставете — размаха ръце Фан. — Не бива тези източни церемонии! Повярвайте ми, всичко това е излишно, ние сме цивилизовани Различни, живеем в двайсет и първи век...

Той се качи в беседката, здраво ми стисна ръката, докосна с устни дланта на Арина, после се огледа с искрено удоволствие.

— Ох, как обичам това място! И толкова рядко имам възможност просто да поседя на тишина и спокойствие, сред приятна компания... Ще пиете чай, нали? Ние, тайванците, сме луди по зеления чай. Но у вас пият повече черен, нали? С мляко? Или англичаните го пиеха с мляко?

— У нас пият и зелен, и черен, и с мляко, и с лимон... — казах аз.

— С мляко и лимон? — Лицето на Фан се изкриви. — Едновременно?

— Не, не, какви ги говорите? — Аз неволно започвах да се отпускам. — Или така, или иначе. При нас всичко е много разнообразно.

— Прекрасно! — разцъфна Фан. — Това е взаимно обогатяване на културите, влияние и сливане на обичаите, това е чудесно. На мен

по принцип Русия много ми харесва, обичам да чета Достоевски и да гледам руски филми.

Последната реплика все пак я сметнах за източна учтивост и не взех да го разпитвам какви руски филми е гледал. Седнахме и господин Фан ни наля чай.

— Какво Ви води на Формоза в тези прекрасни дни в началото на есента? — продължи Фан. — Освен интереса към нашата страна? Не, не, не отговаряйте, позволете ми сам да се досетя!

Позволихме му. Фан размишлява няколко секунди, отпивайки от чая на малки глътки, след което възкликна:

— Разбрах! Тигъра! Чух за битката, която е водил московският Патрул.

— Тигъра — признах си аз. Честно казано, комедията, която разиграваше Фан, не беше много по-добра от комедийното представление в хотела. Но тя все пак изглеждаше някак по-весела и жизнерадостна.

— Ужасно... въз... същество — каза Фан. — Не съм сигурен, че думата „същество“ е подходяща, едва ли Тигъра има същност в нашето разбиране на тази дума. Но нали трябва да го наречем някак?

— Вие вече сте се сблъскали с него — каза Арина.

Това не беше въпрос, но Фан закима с глава.

— Да, да, да... Стара и тежка история. Преди повече от осемдесет години... — Той за миг замълча и през престорената веселост проникна нещо искрено. — Имах приятел. Много добър приятел, бяхме неразделни. В наши дни биха сметнали, че сме любовници, а тогава на никой не му хрумваше подобно нещо... включително и на нас самите. Но в духовен план бяхме много близки, по-близки дори от братя или съпрузи.

Фан остави чашката и погледна Арина.

— Той беше пророк и първото му предсказание го чух само аз. Често пророците забравят какво са пророкували и си го спомнят едва след известно време. Но Ли помнеше пророчеството си. Така че ние можехме да го обсъдим двамата... и да решим какво да правим. Ли много се тревожеше от това, че аз също съм чул пророчеството, поради което съм обречен да стана жертва на Тигъра.

— Не смятахте ли да разкажете пророчеството на хората.

— Не — каза Фан. — Не смятахме. Не го е чул нито един човек... както и нито един Различен. Когато настъпи часът ми, ще го отнеса със себе си в Сумрака и ще го погребва там.

— Ясно — кимна Арина. И след кратка пауза добави — Бяха тежки времена.

— Времената никога не са леки — уточни Фан.

— Самото съществуване на Поднебесната като единна държава предизвикваше съмнение.

— Поднебесната и сега е разделена — каза Фан.

— Но навярно би могло да има и по-лош вариант — хитро попита Арина.

Фан си наля чай. После каза:

— Знаехме, че ако пророчеството остане с нас, ще дойде Тигъра. Летописите пазят предания... и се досещахме защо някои пророци се предпочели да умрат, без да кажат на никого какво са видели в бъдещето. Ние не искахме да умираме. И започнахме да търсим изход...

— Най-простият изход е да се промени пророчеството — каза Арина. — Аз също имах такъв случай. Пророчеството заплашваше... с много мрачно бъдеще Русия. Ние го казахме на хората, а после аз направих така, че да не се сбъдне.

— Значи това не е било пророчество, а предсказание — сви рамене Фан. — Изказаното пред хората пророчество не може да се отмени. То се сбъдва.

— Това беше пророчество и аз го промених! — изрече твърдо Арина.

Фан се замисли за миг. После погледна към Арина с някакъв друг поглед.

— Много съжалявам, уважаема госпожо Арина. Но пророчеството, достигнало до хората, се сбъдва винаги. Единственото, което може да се направи, е да се отсрочи, като се унищожи най-близкият и явен път за реализирането му. Но пророчество, което не се е случило навреме, само натрупва сила, и ще удари отново, даже с още по-големи последствия. Много съжалявам.

Клепачът на Арина потрепна. После върху бузите ѝ избиха червени петна.

— Това са безсмислици!

— Уви, госпожо Арина. Както разбирате, навремето аз изучих много добре този въпрос. Нещо повече, продължих да го изучавам и по-късно. Ето, вече осемдесет години събирам цялата ми достъпна информация за пророчествата, Тигъра, възможностите да се промени пророчеството...

— Вие не може да знаете всичко! — Едва ли не за първи път виждах Арина да губи самообладание. — Не знаете какъв е моят случай! Пророчеството не се случи и няма да се случи!

— Не знам какво сте чули и сте направили навремето — наведе глава Фан. — И не смея да попитам, макар че... ако го споделите с мен, ще Ви бъда признателен. Но се запитайте сама — възможно ли е сега да се случи това, което сте се опитвали да предотвратите?

Настана тишина, чуваха се само пеещите в парка птички и цвърченето на някакви насекоми. Спомних си разказа на Арина.

Честно казано, съмнения предизвикваше само думата „цар“.

Впрочем, пророчествата винаги са иносказателни, те са преминали през съзнанието на пророка. Та можела ли е приятелката на Арина, още повече щом е свикнала да римува, да изрече „президент“? Или... или „генерален секретар“?

— А може ли пророчеството вече да се е случило? — попитах аз. — Арина, та нали някои неща спокойно могат да се смятат...

— Млъкни! — изрева Арина. — Фан, как може да бъде убит Тигъра?

— Той не може да бъде убит — разпери ръце Фан. — Тигъра е въплъщение на Сумрака в реалния свят. Можеш ли да убиеш Сумрака, вещице?

— Аз съм чародейка!

— Ти си се пребоядисала, но си била, си и ще бъдеш вещица — отговори спокойно Фан. — В думите ми няма обида. Пак те питам — можеш ли да убиеш Сумрака?

— Защо идва той, Фан? — попитах го бързо аз, изпреварвайки Арина.

Не мислех, че ще ми отговори. Но Фан заговори, при това с явно удоволствие — очевидно не му попадаха често толкова заинтригувани слушатели.

— На Сумрака му е нужна Сила. Силата я дават хората, обикновените хора, и колкото по-силна е тяхната радост или мъка,

толкова повече е Силата. Сумракът не е жесток, но той си иска своето. Човешката радост също го устройва напълно, но рядко се случва радостта да е повече от мъката. Много по-често хората стават равнодушни и преситени... следователно Сумракът започва да гладува. Синият мъх е най-простият и слаб инструмент на Сумрака, той попива Силата и може да активизира човешките емоции. Но ако на света има все повече и повече равнодушни, ако Доброто и Злото отстъпват място на спокойствието и апатията... тогава Сумракът поражда Тигъра. Пророците се раждат постоянно, но ако Сумракът има достатъчно храна, те могат да постъпват както им е угодно — да изричат добри или лоши пророчества, да ги крият, да ги забравят... Но ако човешкият род се успокои, каже си, че е достигнал равновесие и покой — тогава Тигъра идва при пророците. Той не прави разлика между добрите и лошите пророчества. На него му е нужно единствено те да прозвучат. Рано или късно пророкът открива пътя към велики сътресения, болка и радост. И сумракът отново се насища. Той не е зъл. Той просто живее... и както всичко живо — иска да яде.

Фан взе късче от някакъв захаросан плод и го пхна в устата си.

— Но нали Сумракът е просто... просто... — запънах се.

— Просто какво? — усмихна се Фан. — Просто друг свят? Просто друго измерение на реалността? И ние, Различните, сме способни да влезем в него, просто така да изречем: „Гори!“ — и от нас да изригва пламък, или да превръщаме телата си в демонични, или да виждаме бъдещето? Уважаеми Антоне, ти използваш магията и смяташ това за разбиращо се от само себе си. Но как именно използваш магията?

— Влизам в Сумрака... или просто... — млъкнах и се зарекох да не използвам повече тази дума — или се протягам към него...

— И какво по-нататък? Вместо ръце ти израстват оръдия, а вместо пръсти-иригатори? Как се сражаваш и как изцеляваш? Как можеш да говориш на китайски език, който никога не си учил? Откъде се взема всичко това според теб? От Сумрака? В отговор на твоите желания? Какво е тогава за теб Сумракът — компютър, в чиито екран тикаш пръсти и получаваш желаното? Но компютъра някой го е измислил, някой го е направил, и някой е написал програми за него. Компютърът няма разум и не можеш да го накараш да ти направи кафе или да ти оплеви лехата. А Сумракът послушно споделя с теб силата

си, от която се нуждае самият той, и ти позволява да правиш фокус след фокус...

— И защо, ако е разумен? — възкликнах аз.

— Синият мъх също не само събира сила, но и я яде — усмихна се Фан. — Синият мъх е нужен на Сумрака... за една цел. Тигъра — за друга. Различните — за трета. Но всички ние заедно се занимаваме с едно и също — тормозим човечеството, дърпаме хората насам-натам, караме ги да вършат разни неща, измисляме към какво да се стремят... понякога постигайки успех, понякога — с цицини по главата. Но всички ние сме част от Сумрака, негови симбионти, ако предпочиташ. Негови ръце и крака, очи и уши. Греблата и лопатите, с които той се справя със своята градина-човечеството. Искаш да въстанеш срещу Тигъра? Ще въстанеш против Сумрака. И следователно — против самия себе си, против своята природа, своите способности, своя живот. Тигъра не може да бъде убит.

— А тогава какво направи ти? — попита Арина. Погледнах я и потреперих — тя беше остаряла. Не, маскировката ѝ не беше изчезнала, но сега това беше само маската на красива и уверена в себе си жена върху лицето на нещастна опустошена старица.

— Принесохме му жертва. Няма нужда Тигъра да убива пророка, ако предсказанието е казано на хората и по този начин е задействан механизмът му. И ако пророкът е готов да умре, но да не разкрие пророчеството... ако Тигъра разбира, че е наистина така... той си отива. Той не е жесток. Той не наказва за оказването на съпротива. Той само се опитва да постигне резултат. Ако резултатът е невъзможен — Тигъра губи интерес към пророка.

— И ти уби най-добрия си приятел, за да покажеш на Тигъра, че пророчеството няма да стигне до хората... — прошепна Арина.

— Не. Аз трябваше да умра. Обмислихме всичко... — Фан се запъна. — Но Ли беше измислил нещо повече. Той ме измами. И направи така, че да го убия, пред очите на Тигъра, докато съм уверен, че ще загина аз самият. Това убеди Тигъра. Той разбра, че Ли принася себе си в жертва и осъзна, че никога няма да оскверня неговия подвиг и няма да повтори пророчеството му. Тигъра се обърна и си тръгна. На света постоянно се раждат нови пророци, и всеки от тях някой ден изрича онова, което може да преобърне човечеството надолу с главата. Тигъра си тръгна... — Фан замълча, но после все пак добави — На

тръгване ми каза, че ми съчувства. Това беше трогателно. Аз също исках да умра, но Ли ме помоли да живея. Наложих ми се да живея.

— Почакай! — прошепнах аз. Думите на стария маг изведнъж пробудиха паметта ми. — Почакай, Фан, нещо не е наред. Нещо не се връзва. Аз... аз ти вярвам. По-точно, вярвам, че смяташ това, което казваш, за истина, и то изглежда като истина, но...

— Но? — Фан явно се заинтересува.

— Но ако Тигъра преследва пророците само за да ги подтикне да говорят... тогава защо искаше да убие момчето пророк в Москва?

— Той не е искал да го убие — изрече твърдо Фан. — Той го е подканвал. Карал го е да бърза.

— Когато се опитахме да защитим хлапето, Тигъра поиска от нас да си тръгнем. И каза... че пророчеството не трябва да бъде чуто.

Фан ме гледаше, без да мига. Погледът му изведнъж изгуби цялата си добродушност.

— Излъгал ли е? — попитах аз.

— Не. Тигъра не може да лъже. Сбъркал си. Не си чул думите му.

Пресегнах се в Сумрака... потрепнах, спомняйки си думите на Фан... наистина, как го правя? Как управлявам неведомите ми енергии, как извършвам онова, което се нарича чудеса? Не е важно, сега е важно дали е прав Фан, или не в приказките си за Сумрака...

— Дръж — казах аз, подхвърляйки към Фан отпечатък от паметта ми.

Фан се вторачи в пустотата, гледайки ни как стоим в сутеренния коридор на Патрула, на пътя на Тигъра...

— Немислимо — изрече бавно той. — Тигъра да не иска пророчество...

— Не се ли е случвало? — попитах аз. — Никога?

— Имало е случай... но мислех... че това е неразбиране и упорство... — Фан отново ме погледна. — Добре, че никой няма да чуе това пророчество.

— Защо?

— Плаши ме това, което може да е изречено.

— То може да бъде чуто — промърмори Арина. — Антон е хитрец... Съхранил е пророчеството, не знам как, но е запазил запис... почувствах това.

— Унищожи този запис — каза бързо Фан. — Не си играй с изначалната Сила.

— Изначалните Сили са Светлината и Мрака.

— Изначалната Сила е Сумракът! Всичко останало са само негови проявления! Унищожи записа! — Фан скочи на крака.

— Да не си посмял! — възкликна Арина, също изправяйки се. — Да не си посмял, Антоне! Ако... ако там има нещо, способно да отмени пророчеството? Да унищожи Тигъра?

— Оставете ме на мира! — изкрещях аз. И Фан, и Арина простъпваха към мен с такива трескави очи, че се изплаших. — Аз сам ще реша как да постъпя! Престанете!

Фан се спря. Тръсна глава, притисна ръка към челото си.

— Моля да ми простите... но това беше твърде странна новина. Моля да ми простите.

Но Арина не се спря. Приближаваше се към мен със ситни крачки, докато не ме достигна и не застана лице в лице срещу мен. Клепачите ѝ потрепваха, очите ѝ бяха безумни.

— Антоне... Антоне, трябва да изменим този път до края... Къде е този запис, Антоне? Къде е пророчеството? Ако не ни хареса, ще постъпим... като Фан и Ли... Ти ще ме убиеш и Тигъра ще се успокои...

— Той няма да се успокои — казах аз, отблъсквайки Арина. — Защото ти не си ми най-добрата приятелка и твоята смърт няма да докаже нищо на Тигъра. Успокой се, не бива да се избързва, не бива да се извърши нещо лошо...

— Ти разбираш ли какви ги забърках? — изстена Арина. — Разбираш ли? Аз убих родината ни, Антоне! Ние трябваше да умрем и да не пуснем пророчеството на света, или да му позволим да се сбъдне... а аз го отложих! Аз, както се оказва, съм опънала пружината! Заслепена от самоувереност, от вяра в способностите си... реших да се боря. И сега всичко ще бъде още по-зле, разбираш ли, още по-зле!

— Арина, засега нищо не знаем — казах аз. — Може пророчеството ти да е сработило през четирийсетте години. Помниш ли? „Германецът Малорусия ще завладее...“ Нали така и стана...

За секунда безумието в очите на Арина угасна.

— Да... но... Но нали останалото не се е случило... Антоне... — Тя започна да се подмилква. — Нали знаеш, че успях да възстановя

това-онова от „Фуаран“... мога да повишавам силата на Различните... това е много важно... и там има още много други неща, които никой не знае...

Очите на клетия Фан Венян по естествен начин се вдигнаха до челото.

Той току-що беше споделил с нас своята изстрадана история и мнението си за Сумрака, което противоречеше на всички основни теории на Различните.

А в отговор на това беше чул фрагмент от старо отсрочено пророчество, беше узнал, че легендарният „Фуаран“ е бил в ръцете на вещицата и дори е възстановен от нея, може да повишава Силата (представям си какво му е било да чуе това, след като за триста години е достигнал едва четвърто равнище!) и да прави „още много други неща“...

— Антоне, миличък... ти даже не си представяш какво мога... мога да направя такива неща за теб... никой не би могъл... — ръцете ѝ легнаха върху гърдите ми, Арина наведе глава, поглеждайки ме в очите. — Антоне... скъпи мой... нали си запазил пророчеството?

— Да — кимнах аз, гледайки Арина в очите.

— Антоне — изрече Фан много спокойно и учтиво, — бих искал да ви обърна внимание...

— Антоне, а как го запази?

— Там имаше детска играчка — обясних аз. — Телефон играчка, на който може да се запише фраза. Кеша го стискаше в ръката си, след като беше произнесъл пророчеството. Той не помнеше нищо... но на телефона имаше запис. Не съм го слушал, но го презаписах на флашка.

— А къде е тази флашка?

— В портфейла ми — казах аз.

— Не искам да ставам нахален, Антоне — каза Фан, пристъпвайки към нас, — но искам да отбележа, че Ви е приложено заклинанието „Дълъг език“...

Още не беше успял да довърши изречението си, когато аз блъснах Арина, вече бръкнала в джоба на сакото ми. Вещицата беше съвсем лека, отлетя на няколко крачки и се тръсна върху възглавниците.

Аз отчаяно проверих цялата защита, която ми беше сложена.

„Бариера на волята“... „Дъгова сфера“...

Всичко беше наред.
Защитата си стоеше.

Иронията на ситуацията се състоеше в това, че защитата ми беше сложна и добре структурирана, която лесно би отразила мощната „Доминанта“ или всяко друго атакуващо заклинание. Защитата би отразила и „Дългия език“, с който се закачаха учениците през първата година на обучение... само че аз самият бях снел тази защита! „Дългият език“ беше вплетен в същото онова заклинание за любуване на пейзажа, което бях сметнал за местно, тайванско, направено на беседката от любезните ни домакини. То наистина изглеждаше като обикновено развлекателно заклинание... докато не му отвореха път. А после започваше да работи, постепенно увеличавайки мощността си.

Не, това не беше работа на Фан! Колкото по-внимателно се вглеждах в заклинанието, толкова по-ясно виждах, че магиите, обвързани с въздух, вода и земя, направени уж по китайски маниер, бяха малко по-различни.

По-изящни, по-женствени.

По-подходящи за вещица.

Това заклинание го беше направила Арина. Беше го направила практически мигновено, в секундата, в която се приближихме към беседката, беше го вплела прецизно в охранителните и защитните заклинания на домакините, без да ги разтревожи, а и още го беше маскирала като стара местна изработка!

Едва ли това беше предварително замислен капан за мен. По-скоро за нас двамата. Но и за мен също. Не беше ли намекнала специално Арина за хомосексуалността на Фан, за да може в случай на необходимост да припиша магията, носеща в себе си явна женска природа, на женствен мъж, какъвто, Фан, естествено, не беше — поставеният от него току-що щит беше груб, рязък и ефективен.

Арина мислеше не крачка напред, не две или три, а цели десет!

Вместо да оправям старите заклинания, аз предпочетох да направя ново, „ледена кора“, разкъсвайки обхваналите мозъка ми нишки.

— Антоне... — жално каза Арина, без да направи опит да стане.
— Защо?

— Стой далеч от разума ми, вещице — казах аз. — Сам ще реша как да постъпя.

— Антоне, но аз само исках... — започна тя. За щастие, този път очаквах, че ще се опита да ме баламоса, и ударът на „Доминантата“ се разтвори безследно в „Дъговата сфера“.

— Престани! — възкликнах аз. — Достатъчно! Ти загуби!

Фан стоеше до мен, все повече и повече увеличавайки „щита на мага“. И, изглежда, призоваваше някого.

— Дай ми я! — изкрещя Арина. Тя не стана, но по някакъв начин се оказа на крака, сякаш самата земя я е подхвърлила във въздуха. Очите на Арина пламтяха, ръцете ѝ бяха протегнати към мен — и аз почувствах как портфейлът ми в джоба се дърпа, опитвайки се да се измъкне и да полети към вещицата.

Ударих я с „Пресата“. Във всяка друга ситуация бих имал достатъчно чиста Сила, за да поваля Арина, да я удържа и да я спра.

Но тя също беше Висша. И ако „Фуаран“ ме беше направил маг извън категория по случайност, то Арина явно беше работила дълго и упорито върху себе си. Тя отби моята „Преса“ с махване на дланта, цветните орхидеи зад гърба ѝ сякаш са взривиха, а от беседката излетя една колона. Ох, ненапразно Фан беше решил да не се срещаме в музея!

Стоях, леко приведен, и чаках какво ще последва.

Колкото и да бе странно, това не беше съвсем атака. Арина се възползва от „Тройния ключ“ — но с такава сила, че цялата ми ментална защита се пропука и поддаде.

— Разбери ме! — извика Арина.

Наистина я разбирах. Чувствах болката ѝ от извършеното някога. Омраза към собствената ѝ самоувереност и собствената ѝ страхливост. Нежелание да се сражава с мен — и готовност да се бие докрай.

Но цялата работа беше там, че не възнамерявах да ѝ давам пророчеството, без да обмисля този въпрос както трябва.

— Разбери ме и ти! — парирах аз, запращайки „тройния ключ“ в отговор.

Това беше най-нелепото сражение в живота ми. Ние стояхме един срещу друг, преизпълнени със Сила, с треперещи на върха на пръстите смъртоносни заклинания — и не изпитвахме помежду си никаква омраза, разбирахме се взаимно до дълбините на душите си...

А после изведнъж всичко наоколо се изпълни с пукоти и отворилите се портали започнаха да се изсипват Различни.

Фан беше извикал Инквизицията.

Арина прецени ситуацията моментално. Порив на огнен вятър удари във всички посоки, по-скоро отвличайки вниманието, отколкото реално да се опитва да задържи Инквизиторите. После видях усмихващата се Арина, застанала напред огненото кълбо и облечена в голям за нея размер мъжки панталони и сако. Мъчително бавно, както ми се стори, макар че това едва ли отне повече от секунда, Арина извади с дясната си ръка от джоба на сакото портфейла — моя портфейл! — отвори го, върху дланта ѝ изскочи флашката... и Арина изчезна. Портфейлът ми остана да виси във въздуха за миг, като в анимационен филм, после падна.

Вероятно Арина беше стискала през цялото време Минойската сфера в лявата си ръка.

Наведох глава, оглеждайки себе си.

Да... на Арина тази дълга пола и лазурна блуза ѝ стояха по-добре. При това дрехите ѝ явно ми бяха малки и се пръскаха по шевовете.

— Стой! — извика един от инквизиторите, когато се наведох за портфейла си.

— Господин Антон Городецки се противопостави на престъпницата и в нищо не е виновен — изрече бързо Фан. — Към него не може да има никакви претенции!

Или Фан се ползваше с неоспорим авторитет, или Инквизиторите мечтаеха твърде много да хванат Арина, но те изчезнаха в отварящите се портали до един, всичките петима или шестима.

— Безполезно е — казах аз, стискайки портфейла си в ръка. — Минойската сфера не може да се проследи. Там ще има цяло дърво от фалшиви следи, разклоняващи се до безкрайност.

— Те са длъжни да опитат — учтиво каза Фан. — Това им е работата. Да ви помогна ли с дрехите?

— Ще се справя — намръщих се аз. — Ще си сложа фалшив образ, а в хотела имам резервни.

— Много елегантно заклинание — продължи Фан. — Не мога да си представя само с каква цел е било създадено.

— Арина е такава шегаджийка... — Седнах и си налях от чая. — Виж я ти старата вещица... все пак ме измами...

— Но Ви остави документите и парите.

— Което си е вярно, вярно си е — признах аз. — Тя винаги е имала стил. Но флашката...

— Предполагам, че имате копия.

Погледнах накриво Фан. Попитах го:

— А какво ще промени това? Нали вие настоявахте, че пророчеството трябва да се унищожи?

Фан разпери ръце. Наложеният му щит, заради който тайванецът изглеждаше леко мъждив и безцветен, бавно се разтваряше в Сумрака.

— И какво ще правите сега? — попита той.

— Не знам — отговорих аз. — Сигурно ще си допия чая, ще се върна в хотела и ще се преоблека. А после ще си тръгна за вкъщи.

ЧАСТ ТРЕТА
НЕЯСНИ ДЕЯНИЯ

ПРОЛОГ

Антон Городецки гледаше телевизия.

Той не беше от онези, които нямат телевизор от принципни съображения или с гордост заявяват при всеки удобен случай, че не са го пусkali вече няколко години. Честно казано, той даже понякога го използваше — почти всеки ден гледаше новините, а два-три пъти годишно дори и някой филм, ако случайно се натъкнеше на него в ефира.

Но в момента той гледаше телевизия замислено и целенасочено. И фактът, че се прехвърляше от канал на канал на всеки пет секунди, не свидетелстваше, че е невнимателен.

Щрак...

— Подсъдими, защо отидохте при потърпевшия?

— Е... аз... исках да пийна с него... А той...

Щрак...

— ... Присъдата на съда е тринайсет години лишаване от свобода в колония със строг режим. Защитата вече заяви, че ще обжалва и вината на подсъдимия с нищо не...

Щрак...

— ... е открит от портиера, който е съобщил в полицията. Въпреки всичките усилия на лекарите...

Щрак...

— ... е изгубил ориентация и не е излязъл в орбита. Но специалистите подчертават, че спътникът е бил застрахован...

Щрак...

— ... средният размер на пенсиите нараства с единайсет процента и става пет хиляди деветстотин седемдесет и четири рубли...

Щрак...

— ... и тези ужасни години, десетилетия на потисничество и тирания, не сломили художника, той продължил да твори и дръзко да излага своите работи напук на комунистическия режим...

Щрак...

— ... напредничави технологии. По думите на учените, използването им при производството на нанотехнологичен цимент значително ще подобри качеството...

Щрак...

— ... бил купен преди пет години и оттогава не е извършван никакъв ремонт. Резервните изходи били зазидани и когато избухнал пожарът...

Щрак...

— ... е предложено да се разгледа въпросът за отнемането на децата от семейството, тъй като равнището на доходи на семейството не позволява да им се подсигурят нужните грижи...

Щрак...

— Ето какво ще ти кажа, командире, ако започнем отстъпление, заградотрядите^[1] ще ни разстрелят, а ако се предадем, поне имаме някакъв шанс...

Щрак...

— ... най-голямата в Европа! И това е безспорно доказателство за верността на провежданата политика...

Щрак...

— Стридите в този ресторант са най-добрите в Москва, но виното наистина е скъпичко — за по-евтино от пет-шест хиляди не успях да намеря нищо прилично...

Городецки изключи телевизора, макар че му оставаха още десетки канали. Потърка горната част на носа си.

Тези, които казват, че изобщо не бива да се гледа телевизия, са глупаци. Просто това трябва да се прави веднъж на три-четири месеца. Тогава не ти се замъглява погледът.

Разбира се, ако гледаш през интервал от три-четири години, тогава е още по-показателно.

Той се приближи до прозореца, погледна ниското сиво небе, надвиснало над града. После бавно прекара длан по студеното стъкло.

Облаците се разкъсаха и в небето се отвори пролука — мъничко око от ясно тъмносино небе. Някъде зад пелената от облаци беше слънцето.

Антон мушна ръце в джобовете. Извади малките слушалки, пъкна ги в ушите си. Щракна бутона на плеъра. Падна се „Пикник“.

*Със светлините на рекламите
и с неоновите лампи,
градът ме удря в гърба и ме пришпорва.
Но аз не бързам.
Аз дишам това.
И което е мое, не ще го отнемат.
Минута още, вятърът ми не стихнал,
харесва ми тук, в Страната на Кривите.*

*Тук за пари не копнеят —
щом ги изгорят,
могат щастие да отнемат, щастие да дадат.
Само не и на мен.
Аз съм си самодостатъчен.
И тъмните улици ме привличат.*

*Той е зает с игра.
И всеки втори,
да, всеки втори крачка забавя.
Само не и аз.
Аз съм весел и пиан.
Едва сега започвам да дишам...*

Пролуката в облаците се затвори. Антон понечи да вдигне ръка — и я отпусна.

Така или иначе ще се затвори...

Той отиде в кухнята, отвори шкафчето и измъкна от него начената бутилка коняк. Огледа се скришом, наля си малко в тумбеста винена чаша и го изпи варварски, на екс.

Бутилката издаде съкрушена въздишка. Антон присви очи и я погледна, за да определи автора на заклинанието.

Светлана.

Антон си наля втора порция, скри въздишащата бутилка в шкафа и отиде в хола. Застана до шкафа със стъклени врати, изучавайки оставения на полицата дървен бокал.

Разбира се, подобен род артефакти би трябвало да се съхраняват в офиса на Патрула. Но за седмица изследвания никой от аналитиците така и не изясни как може да се прочете скритото в чашата пророчество (и дали там изобщо има такова), а и апартаментът на двама Висши Различни (и даже трима, ако се брои и Надя) по принцип е защитен почти от всякакво нахлуване.

Така че по предложение на Хесер чашата на Еразъм бе върната на Городецки. Върнаха я без ентузиазъм — на Инквизицията изобщо не ѝ хареса, че Антон не се е опитал да ги извика за залавянето на Арина. Но у Хесер се намери убедителен довод — Еразъм можеше да е настроил по някакъв начин чашата така, че пророчеството да се разкрие само пред Городецки.

Когато поискаше, Хесер винаги намираше убедителни доводи.

Антон известно време наблюдава бокала, после отвори шкафа и го взе в ръце. Допря го до едното си ухо, после до другото. След това отиде в кухнята, сипа на дъното коняк и го изпи.

Естествено, пророчеството не се разкри.

— Татко?

Потънал в размисли, Антон стоеше с бокала до прозореца и не беше забелязал веднага, че Надя се е върнала от училище.

— Какво, дъще?

— Ти... — Надя демонстративно помириса въздуха, но попита дипломатично — Разгонвал ли си облаците?

— Да. Малко.

— Забелязах.

Надя пристъпваше от крак на крак до вратата. Или искаше да попита нещо, или обратното — да каже. Антон погледна дъщеря си и изведнъж — напълно неочаквано — разбра, че дъщеря му вече не е съвсем дете, че е стъпила на онази тайнствена пътека, която води от детството към младостта и на която остават хвърлени и забравени говорещите кукли, плюшените мишки и любимите родители...

Надя току-що беше стъпила на тази пътека, но вече нямаше да се върне от нея...

— Искаше ли да ме попиташ нещо? — поинтересува се Антон.

— Татко, ето тази чаша... Аз също я докосвах.

Антон кимна, разбирайки, че не става въпрос за физическо докосване.

— Струва ми се, че там има нещо. Но е скрито много добре, не може да се достигне нито чрез сила, нито чрез хитрост.

— Ако беше достатъчна хитрост или сила, в Инквизицията всичко щяха да разберат — кимна Антон.

— На мен ми се струва, че там има някакъв хитър пусков механизъм — продължи Надя ободрено. — Трябва да се направи нещо такова, за което никога не би се сетил. Което не би направил. И тогава пророчеството ще се разкрие.

Антон погледна бокала в ръката си.

После кимна.

— Тогава, навярно, никога няма да го узнаем.

— Разстроен ли си?

— Не — каза Антон. — Не много. По-точно — никак.

[1] Загрядотряди (заградителни отряди) — военни отряди в предреволюционна Русия и в СССР, които са разполагани зад основните войски, за да предотвратяват дезертиране и да ловят шпиони и диверсанти. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 1

Младежът беше стабилен, от младите, дошли в Патрула миналата година, и мечтаеше да стане оперативен работник. Честно четвърто равнище и всички шансове да се издигне още. Наричаха го Александър, до съвсем скоро учеше в Московския авиационен институт и мечтаеше да стане космически инженер. От такива не се и получаваха други освен Светли, защото през 2012 година в Русия космонавти мечтаеха да станат само малките деца или блажените.

— Антон Сергеевич — той се стараеше да говори спокойно и стегнато, но в гласа му все пак нещо потрепваше, — а Вие сигурен ли сте, че те ще дойдат тук?

Свих рамене, извадих пакета с цигари, запалих, поднесох го на Саша, без да обръщам внимание на неодобрителната му гримаса. Саша започна да нервничи, после неуверено посегна за цигара.

Прибрах пакета.

— Не бива. Първо, никога не пуши. Второ, изобщо не прави това, което ти предлагат авторитетите, ако не ти харесва. Ако скоча от моста, също ли ще скочиш?

— Ако трябва — ще скоча! — изрече твърдо Саша.

Погледнах надолу, към сивата вода на река Москва, в която се отразяваха уличните лампи (звездите в Москва не се виждат често и на самото небе). Кимнах:

— Винаги най-важното е да разбереш дали да скочиш, или не... Саша, те ще дойдат тук, защото така е насочен Зовът. Когато аз бях мъничко по-възрастен от теб, но едва ли по-силен, можех само с голямо усилие да усетя вампирски зов и да тръгна към него. Сега го чувствам само малко повече... и знам, че по „Берсенавска крайбрежна“ идва вампир, а по „Пречистенска“ — девойка. Това в последно време стана страшно популярно при вампирите — да хващат жертвата си на мост, а после да хвърлят тялото във водата. Докато го измъкнат... вече никой не може да разбере от какво е загинала.

— Как така „не може да разбере“? — възмути се Саша. — А загубата на кръв? А белезите от зъби?

— Ами, представи си — казах аз, издишвайки във въздуха кълбо дим, — че си патоанатом. Докарват ти тяло, извадено от водата, доста пострадало, ударило се в брега или в опорите на мост...

Саша започна да пребледнява. Млад беше още. Добър, но млад...

— Дори и да забележиш, че на шията има някакви рани, а в тялото почти няма кръв, какво ще предпочетеш да мислиш? Че из Москва бродят вампири? Или че влюбената глупачка се е хвърлила във водата и при падането се е набола на някакво желязо?

— Аз бих разгледал всички варианти — реши Саша.

— Затова си в Патрула — кимнах аз.

Саша помълча, поглеждайки бдително ту наляво, ту надясно. После плахо попита:

— А Храмът не им ли пречи?

Погледнах масивното, благообразно осветено здание. Поклатих глава.

— Този не им пречи. Вампирите изобщо не се боят от религията. Ако вярваха в Бог, нямаше да станат вампири. Но си прав в това, че истинският храм може да защитава. Ако е наблизо и ако жертвата е вярваща. Разбираш ли? Това не плаши вампира, но защитава жертвата.

— Струва ми се, че разбирам — кимна Саша замислено. — А защо този не помага?

— Заради много фактори — отговорих аз уклончиво.

Саша стоеше, дърпайки сложения на перилата на моста катинар. Ама че смешен е този маниер на съвременните влюбени — отиват на моста, целуват се, и слагат катинар — сякаш вече са заключили любовта си.

А любовта не бива да се заключва. Тя не ни е дадена за това.

— Чувствам го — каза Саша възбудено. — Идва! Отляво!

— Знам — кимнах аз.

— Той нас не ни ли...

— Той няма да почувства в нас Различни и дори няма да види истинския ни облик — успокоих го аз. Без да уточнявам, че вместо мен вампирът ще види пълен младеж с обеца на ухото, а вместо Саша — тъжна девойка. Стандартната картина за това място — поскарали се влюбени...

— Чувствам и девойката — каза Саша е облекчение. — Ето, идва... та тя е съвсем момиченце!

Обърнах леко глава — девойката преминаваше покрай нас, заслепено гледайки напред, и признах:

— Да, на четиринайсет-петнайсет години. Това е лошо. Ако беше на десет...

— Какво му е лошото? — изуми се Саша.

Така ли се е учил? Нима не помни, че лицензите се издават...

— Изчезнаха! — възкликна възбудено Саша.

Аз и сам видях как вампирът — толкова млад на вид, колкото и моят партньор — направи крачка срещу девойката, усмихна се — зъбите му още не се бяха подали, имаше само едва забележим намек за тях — и... те изчезнаха.

— Да вървим — казах аз, с щракане на пръстите запратих угарката през парапета към водата. По-скоро почувствах, отколкото видях сянката си — и пристъпих в нея.

Студ. Обичайният пронизващ студ на Сумрака. Светът наоколо изведнъж потъна в сиво и забави движенията си, звуците станаха провлечени и далечни. Под краката ни се стелеше плътен син мъх, краката ни потънаха в него като в скъп килим.

Вампирът стоеше на няколко крачки от нас, съвсем млад, красив, аристократично блед. Е, да, той също беше съвсем новак, не се беше маскирал на млад, наистина беше такъв... иначе сумрачният му образ на Различен би бил съвсем различен...

Все още обичам този стар каламбур...

Вампирът стоеше, прегърнал девойката и целувайки я в устните. Именно целувайки я, а не хапейки я. С крайчеца на окото си поглеждаше към мен и към тромаво влезлия в Сумрака зад гърба ми Саша.

— Нощен патрул, всички да излязат от Сумрака — казах аз с отегчен глас.

Много се надявах, че вампирът ще се озъби и ще се хвърли към мен. Или ще хукне да бяга. Или ще започне да крещи, че не е направил нищо лошо, просто се е поцелувал със симпатична девойка...

Вампирът спря да се целува, внимателно остави девойката — тя застина като кукла — и е известна обида попита:

— Какъв е проблемът, всъщност?

— Антон Городецки, московски Нощен патрул — казах аз, вече досещайки се за всичко. — Покажете регистрацията си.

— Добър вечер — изрече учтиво вампирът, откопчавайки якето си. Светлосините линии на регистрационния белег светеха слабо през ризата. — Много ми е приятно да се запознаем, Антоне. Чувал съм много за вас.

— Денис Любимов, вампир, шесто равнище — изрекох аз, прочитайки белега. — Задържан сте за нелицензиран контакт с човек.

— Защо веднага „нелицензиран“? — обиди се Денис. — Ето!

Тънкият лист „пергаментна“ хартия се разтвори в ръката му. Можеше дълго и досадно да сверявам цифрите, подписите, печатите, магическите знаци... Само че и така виждах, че лицензът е истински.

— Тя няма и петнайсет години — кой знае защо казах аз.

— А аз съм на дваисет — кимна Денис. — Лицензите започват да ги издават от дванайсет, ако в семейството няма Различни от първа степен на родство. Всичко е законно.

Саша зад гърба ми задиша тежко.

— Това е Ваше право — рекох аз без никаква интонация. Погледнах под краката си — и синият мъх пламна, сякаш са го залели с керосин и са го запалили. — Но Вие сте съвсем млад, Денис. Не оспорвам правата Ви, но бих искал да напомня, че мнозина вампири живеят по цели векове, без да използват лиценза си за лов. В замяна могат да Ви бъдат предоставени най-различни видове преференции съгласно съглашение шейсет и четири — седемнайсет от трети юли...

— Прочел съм и съм подписал всички необходими документи, знам правата си и задълженията си — каза вампирът учтиво. — Мога да потвърдя още веднъж, че всичко ще бъде извършено с максимална хуманност, безболезнено и бързо. А сега бих искал да ви помоля... господата патрулни... да излезете от Сумрака!

— Защо? — възкликна неочаквано Александър. — А, защо? Кажете ми, вампирска мутро!

Обърнах се и хванах здраво Саша за рамото. Само това ни оставаше, жалба на вампир в Дневния патрул по повод непровокирана обида и дискриминация...

Но това беше съвременен вампир, млад, учтив и сдържан.

— Защото такива са законите на природата — поясни любезно той. — Защото хората непрестанно и с огромно удоволствие се изяждат взаимно. Най-често образно казано, но много по-жестоко и болезнено, отколкото вампирите и върколаците. Аз не съм си избирал

съдбата, не съм си избирал начина на живот... или смърт, ако предпочитате. Но нямам намерение и да се правя на овца, бидейки вълк. А сега ни оставете... Зовът отслабва, девойката може да дойде в съзнание и да се уплаши, и вие ще сте виновни за това!

— Запомни едно — казах аз, без да се обръщам. — Ти може и да си вълк, но ние сме вълкодави.

Вече излизах от Сумрака, мъкнейки Александър след себе си, когато чух подхвърленото подире ни:

— Баща ми имаше ирландски вълкодав, хубаво куче. Само дето не живеят дълго.

Наложи ми се да хвана Александър за яката и да го притисна към парапета, иначе той щеше да се върне обратно в Сумрака.

— Та той... той... — вилнееше младият патрулен.

— Ни се подиграваше и ни провокираше, особено теб — казах аз. — Успокой се. В правото си е.

— Но той сега ще убие девойката!

— Да, най-вероятно — кимнах аз. Извадих цигара, запалих. — Знаеш ли колко хора в Москва загиват за една нощ? И, между другото, повечето съвсем не ги убиват Различни, а самите хора.

— Но...

— Ние не сме рицари, търсещи девици в беда — казах аз.

— Ние сме полиция! Ние пазим и защитаваме!

— Не, ние не сме дори полиция. Ние сме бюрократи, следящи да се съблюдават закони, които не се харесват на нас самите. Ние сме кучета, които пазят стадото от вълците, но не хапят пастирите, които вечер пекаат шашлик. Успокой се.

Александър отстъпи крачка назад, гледайки ме ужасено. После поклати глава и изрече с неподправено отвращение:

— Не вярвам. Не, не вярвам, честна дума! Вие, Антон Городецки... та Вие сте герой, Вие толкова пъти сте правили такива неща... разказвали са ни на уроците, гледал съм учебни филми, как Вие...

— В учебните филми играят актьори — казах аз. — А на уроците се разказват легенди.

Зад гърба ми се разнесе шумолене. Във въздуха се появи увисналото тяло на девойката. Увисна за секунда — а после прелетя през парапета и се устреми към водата.

В следващата секунда се появи вампирът. Той беше с розови бузи, бодър и красив. Леко навеждайки глава, сякаш за да се сбогува, той се обърна и се понесе с немислима скорост по моста, надалеч от нас.

Под краката ни едва чуто изпляска студената кална река Москва. Александър ме изгледа със стъклен поглед.

— Помниш ли как ти казвах, че е важно да разбереш трябва ли да скачаш, или не? — попитах аз.

Александър мълчеше.

— В това се състои целият проблем — поясних аз. Изплюх цигарата през парапета — и скочих подир нея.

Реката ме удари в краката с противна тежка пихтия, която мигновено се разреде и се превърна в ледена есенна вода. Гмурнах се, отворих очи, погледнах светещите праз водата огънчета. Ако не се вглеждам, можех да си помисля, че са звезди...

Тялото на девойката бавно потъваше през водата от огънчета. Направи само две загребвания, когато чух оглушителен плясък — още едно тяло беше паднало във водата.

— Ти да не си глупак? — попитах, след като се убедих, че Александър е спрял да плюе вода. — Защо скачаш, щом не умееш да плуваш?

— Ти... ти нали... каза... — простена той, надигайки се.

— Какво съм казал?

— Че... трябва...

— Че трябва винаги да разбираш какво правиш — напомних му безмилостно аз. — Та ти си маг. Различен. Светъл. Точно ти да си глупак е особено срамно!

Бях измъкнал Александър и девойката от водата против течението, там, където имаше по-малко народ — възможностите на Различен позволяваха подобни фокуси. Седяхме на калното крайбрежие, край парка, срещу чудовищната статуя на Колумб, към която беше прикрепена главата на Петър Първи. Петър-Христофор презрително се взираше над главите ни в своята желязно-бронзова далечина.

— Девойката... — простена Саша.

— Лежи ей там — кимнах аз. — Измъкнах ви и двамата. Благодаря, страшно ми помогна...

— Тя жива ли е? — попита Саша с надежда.

— Не е мъртва — отвърнах аз, гледайки аурата ѝ.

— Какво? — Саша най-накрая седна нормално и се огледа. — Този гад...

— Можеше да я убие. Но аз го ядосах, с твоя помощ. Така че тя не е мъртва... ще бъде вампир.

Покрай нас премина някаква мрачна двойка — солиден мъж с костюм и вратовръзка и още по-едър мъж с костюм с малко по-голям размер от необходимия и с дебел врат. Машинално разтворих Сфера на невнимание, за да прикрия бледата девойка, но притежателят на дебелия врат въпреки това завъртя глава и прекара ръка под сакото си. Добрите телохранители са такива, те ни усещат нас, Различните...

— Какво ще правим? — попита Саша.

— Първо ще се подсушим — казах аз. — Помниш ли заклинанията? Браво. Второ, ще станем, тук е кално и студено, ние сме още млади мъже, не ни трябва простатит. Трето, аз ще си отида вкъщи, ще се изкъпя и ще легна да спя.

— А аз? — попита тихо Саша.

— Ти ще останеш да чакаш девойката да дойде в съзнание. Засега повикай Дневния патрул... Кажи им: „ситуация шест, без усложнения“. Ако не помниш номера или те е гнус да говориш с Тъмните — помоли нашия диспечер. Мобилният ти цял ли е?

— Той е защитен със заклинание...

— Умник. Докато Тъмните дойдат, а те няма да се разбързат особено, поговори с девойката. Обясни ѝ, че я е ухапал вампир, че сега тя също ще стане такава... всъщност вече е станала... вампир. Е, правата и задълженията... Ще я предадеш на Тъмните, те ще ѝ намерят учител. Например същия този Денис. И това е — на този етап работата ти ще е приключена.

Станах, изтръсках се. От дрехите ми се вдигаше воняща на гнилоч и нефт пара. Добре, че бях с яке, хубавият костюм не може да се изчисти от московската река дори с магия...

Мерцедесът с господина и неговия охранител вече потегляше от паркинга. Вдигнах ръка, изпращайки лека заповед. Тук нямаше да са достатъчни реморализация или дори „Диханието на Тереза“...

Мерцедесът леко намали. Отворих задната врата — собственикът на колата седеше до шофьора, по удивителния маниер на родните новобогаташи от средна ръка.

— Засега карай по крайбрежната — наредих аз на охранителя. И преди да затворя вратата, извиках на Александър — Да, между другото, взе си изпита. Утре можеш да си отдъхнеш, да дойдеш на себе си. Аз в такива случаи се напивам, а ти можеш да измислиш нещо твое си. А вдругиден — в Оперативния отдел. Приет си на работа.

Този ден Хесер още от сутринта беше в приповдигнато настроение. На оперативката се усмихваше, разказа малко не на място смешен, но пошличък виц, и изведнъж увеличи бюджета на Научния отдел за следващото тримесечие. Прегърна игриво Олга, която просто минаваше наблизко, изпрати Игнат в командировка в Лвов „за обмяна на опит“, макар че всички прекрасно знаеха, че Игнат е родом оттам и просто иска да навести роднините и приятелите си.

Разказът ми за изпита на курсанта Александър също беше приет благосклонно. Единственият въпрос също беше очакван.

— А сигурен ли си, че за девойката не е било по-добре да умре, отколкото да стане нежива? — попита шефът, играейки си с химикалката.

— Не съм сигурен — отговорих честно аз. — Но нямах възможност да я попитам, а не исках да решавам вместо нея. В края на краищата, до пълното преобразяване ще има достатъчно време с относително здрава психика. И ако тя вземе друго решение... А виж, на Александър ще му е крайно полезно да осъзнае, че невинаги действията водят до желания резултат. Сигурен съм, че всичко разбра.

— Убедително — кимна Хесер и се подписа със замах върху заповедта за зачисляване на Александър на щат.

Общо взето, днес от Хесер можеше да се изкръпка всичко или почти всичко. От което се опитах да се възползвам, забавяйки се, когато народът започна да се разотива.

— Въпроси, Антоне? — попита Хесер, отваряйки ноутбука си.

— Да, един. За Еразъм.

— Досети ли се как да откриеш пророчеството му? — поинтересува се Хесер.

— Засега не, макар че се появи една идея. Но тук всичко е толкова взаимосвързано... Борис Игнatieвич, кажете, а онзи бонзай, който му подарихте... можете ли да кажете що за магия е скрита в него?

— Не — отсече Хесер.

Е, от опит глава не боли...

— Аз изобщо не бих вземал присърце това древно пророчество — продължи Хесер, без да ме поглежда. — Или е прокиснало и не се е осъществило, или отдавна се е случило. Виж, онова, което искаше да каже момчето, би ни било много по-интересно да го узнаем.

— Арина ме завъртя около пръста си... — отново се покаях аз. — Но аз самият не съм сигурен, че там, на флашката, имаше нещо...

— Изхождайки от неписания закон, че винаги се случват неприятности, там е имало нещо... — Хесер въздъхна и затвори ноутбука. — Седни, Антоне. Да поговорим. Разбирам какво те тревожи.

— Пророчеството на Арина — признах си аз. — Поточно, на приятелката й... А ако тя е права и пророчеството сработи?

Хесер сви рамене.

— Може и да е права и пророчеството да сработи. Може и да е сработило, въпреки уловките й — немците са превзели Малорусия, японците са нахлули в Сибир, болшевиките са били бесени...

— Войната е продължила девет години?

— Първата световна е започнала в хиляда деветстотин и четиринайсета, Гражданската война в Русия е завършила през хиляда деветстотин дваисет и трета. Ще ги сметнеш ли сам?

— Завършила е в дваисет и втора — продължих да упорствам аз.

— Ох, тези историци! В Якутия, на Камчатка и в Чукотка — през дваисет и трета! — изрева Хесер. — С кого спориш? Ти бил ли си там? А аз през дваисет и трета се сблъсках с казаците на Бологов и с техния шаман! А след това басмачите още колко време безчинстваха...

— Не споря за това — казах аз примирено. — Ако смятаме от четиринайсета до дваисет и втора, стават точно девет години.

Хесер замислено вдигна ръце и започна да отмята пръсти. После ме погледна и почервеня.

— Тогава за какво спориш? Всичко се е случило!

— Не всичко — казах мрачно аз. — Третина ще загине от глад...

— Гладът в Поволжието, Казахстан, Малорусия... Не е една трета, естествено, но да оставим на пророците правото да нагнетяват трагичност.

— А останалите ще се разтворят в света.

— А какво, коя страна сега не се разтвори в света? — Хесер учудено вдигна вежди. — Глобализацията, Антоне! Всичко се разтвори във всичко! В Париж влязох в тоалетната — на стената бяха изписани надписи на дванайсет езика!

— Москва ще загине, от пламък обзета...

— Пророчествата винаги са иносказателни — отсече Хесер. — Старата Москва е загинала, от нея не е останало нищо освен Кремъл... Но Кремъл не е Москва.

— Ще умре наследникът и царят ще тъжи...

Хесер се замисли за миг. После каза:

— Ето го и резултатът от намесата на Арина. Тя е излекувала наследника, ако не лъже, и той не е умрял... от предназначената му смърт... А всичко останало така или иначе се е случило. Така че старата глупачка просто е изкуфяла. Приискало ѝ се е да пострада, разбираш ли. Русия е погубила. Смешно! Русия хиляда години я погубват всички, които не ги мързи, а нея още си я има и ще продължава да я има!

— Благодаря — изрекох аз искрено, изправяйки се. — Че то... някак си е тежко на душата.

— Антоне, живял съм на много места — рече меко Хесер. — Тибет... Китай... Индия... Фландрия...

— А не Холандия? — уточних аз.

— Зеландска Фландрия — поясни Хесер, — сега това е Нидерландия, да. Та така, Антоне, към всяка страна се привързваш. На мен са ми скъпи и Тибет, и Индия, и Фландрия. И Русия, разбира се. Но с годините осъзнаваш, че най-важното — това е семейството ти, приятелите ти, работата ти. А страната ти... всички ние сме граждани на човечеството, излезли от него, но живеещи и работещи заради него. Всички ние сме Различни! Ето това е главното. Не се бой от глупостите на старата вещица, на нея ѝ се е отразил лошо прекалено дългият сън. Не търси смисъл в старото дърво на Еразъм — щом даже Арина не му се е полакомила, — а е могла да ти го открадне сто пъти

— значи от него няма полза. Виж, това, което Инокентий пророкува... но тук ти, разбира се, сбърка! Ето него си струва да узнаем!

Окаяно наведох глава.

— Сигурен ли си, че изтри всичко от телефона играчка? — попита Хесер небрежно.

— Да. Нали го дадох на Научния отдел.

— Нищо не са могли да измъкнат — въздъхна Хесер. — Малка микросхема, всичко е презаписано, старата информация е изтрита тотално... И не си го оставил на друга флашка?

— Нямам друга флашка. Нали проверявахте...

— Лошо — отново въздъхна тежко Хесер. — Най-ценната информация, с която си се сдобил на Формоза, е, че Тигъра съвсем не е това, което си мислехме, че се опитва не да унищожи пророците, а да ги тласне към пророчество. Но нали при нас се държеше иначе! Та той сам заяви, че пророчеството не трябва да прозвучи! Ето това прави пророчеството интересно, а то ни е недостъпно!

— Виновен съм...

— Тръгвай, тръгвай — махна с ръка Хесер. Не, той наистина беше в прекрасно настроение. — Станалото — станало. За днес нямам задача за теб, можеш да се заемеш с твоите си дела. И... получаваш правото на една добра намеса от седмо равнище!

— Ако го имах снощи...

— Щеше да спасиш девойката, а на вампира щяха да му издадат нов лиценз. Много добре знаеш!

Разперих ръце и излязох от кабинета.

ГЛАВА 2

Главното предимство на началника, особено в организация като Нощния патрул, се състои в свободното планиране на деня.

Всъщност винаги съм имал достатъчно работа. Официално ми беше възложено наглеждането на курсантите, контролирането на обучението в училището и инспектирането на патрулните. На скучния бюрократичен език, който възниква от само себе си във всяка организация, независимо дали е счетоводството на тръбовалцувъчен завод или съюз на романтичните художници-анархисти, моята длъжност се наричаше „заместник-директор по подготовката и преподаването на персонала“.

Не звучи като нещо много изморително, нали? Но на практика не ми оставаше свободно време — ако, разбира се, не взема съзнателно решение да струпам всички книжа в ъгъла на бюрото, не изключа служебния си мобилен телефон и не се заема с нещо напълно незадължително. Тогава по чудесен начин се изясняваше, че Патрулът е способен да съществува неопределено време без един от началниците си. Но беше достатъчно да се върна към работата си и купчината от заявления, молби, жалби, инструкции и разписания се стоварваше на главата ми като цунами.

Като дете не обичах училището, на младини не обичах института — и след всичко това да отговарям за преподаването в магическата полиция! Интересно, ако бях останал програмист или се бях заел с архитектура (както искаха родителите ми, в рода ни имаше някакъв известен архитект), преподавателската работа пак ли щеше да ме догони?

Най-вероятно — да. Човек, дори ако е Различен, може да промени само формата на своя живот, но не и съдържанието му. В една стара компютърна игра злата вещица имаше навика да пита срещнатите: „Какво може да промени природата на човека?“ и после с удоволствие убиваше събеседника си. Защото никой не можеше да намери правилния отговор...

Но макар и да е невъзможно да се промени природата, тя винаги може да се излъже.

Затова поседях няколко минути в кабинета зад бюрото си, преглеждайки книгата и пушейки цигара. Преди година Игор, който е фанатично запален по здравословния начин на живот, разгърна цяла кампания по забрана за пушенето в помещенията на Патрула. Като цяло всички бяха съгласни с доводите му, включително и най-запалилите пушачи. Но в подробностите мненията на всички се различаваха. Разбира се, в помещенията, в които работеха непущачи, и без това никой не пушеше. На обществени места това се разрешаваше, ако никой няма нищо против. Така че всички се тровеха с тютюн или в стаите за пушене, или в своите си кабинети... в края на краищата, за изчистването на стаите от миризмата на тютюн не беше необходима твърде много магия. Но Игор настояваше на своето, ругаеше цигарената воня, даваше за пример цивилизована Европа, настояваше, че е излагания пред пристигащите оттам колеги (макар че аз нещо не съм забелязвал европейските Различни да страдат, като пият водка на банкетите, пушат в стаите или, например, като купуват на поразия от магазините подозрително евтини „лицензирани“ дискове с филми и музика). Агитацията приключи в момента, в който Хесер, след като изслуша благосклонно изказването на Игор относно инициативата му, каза: „Правилно, трябва да се пуши лула или наргиле, а не вонящи цигари...“. Сега беше моментът Игор да се спре навреме, но той мълниеносно съобщи, че наргилето, лулата и пурите са още по-лоши от цигарите: „Те вонят още по-лошо!“. Хесер се навъси и се поинтересува дали трябва отсега нататък, когато е необходимо, да се съсредоточи върху обмислянето на важни проблеми, да тича навън с наргилето? А после попита няма ли разлика в климата между Европа, където през декември можеш да излезеш от сградите по риза, и Русия, където дори и в Москва температура от минус двайсет не е рядкост? След което темата се изчерпа от само себе си. Игор известно време ходеше обиден, излизаше демонстративно от помещенията, в които се пуши, но после смени увлечението си по борбата за здравословен начин на живот с борбата против дискриминирането на Различни със слаба магическа сила.

Тъй като не очаквах посещение от Игор, си пуших най-безсрамно, преглеждайки натрупалите се книжа.

Разписанието на занятията в училището за начинаещи Различни. Това ще почака.

Планът за преподготовка на Различни от пето-четвърто равнище с цел разкриване на по-силни магове. Това вече беше по-интересно... Погледнах внимателно листа, прочетох забележителната фраза: „Целта на провеждането на дадената преподготовка е преподготовка с цел разкриване...“, след което се натъжих, подписах документа и го метнах в папка „Одобрени“. Листовете побледнях и изчезнаха, телепортирайки се при автора си.

Така. Какво още?

Разписанието на занятия за патрулни на тема „Някои аспекти на взаимодействието със сътрудниците на Дневния патрул в ситуациите на издирване и задържане на «дивии» Различни“. Прегледах тезисите на занятията с голям интерес. Щеше да ги води Олга, което беше интересно само по себе си. А и тази тема си оставаше вечно злободневна и актуална — далеч не всички Различни откриваха и инициираха сътрудници на Патрулите, по-често хората откриваха магическите си способности самостоятелно... и можеха да забъркат доста каша. Независимо какви са — Светли или Тъмни.

Така че аз даже си отбелязах утрешното занятие, за да го посетя. Не като инспектор, а като обикновен слушател. Винаги е от полза да се научи нещо ново.

А това какво е?

Отново Олга?

Забавно. Трябва да са я обхванали някакви преподавателски амбиции. Лекция за сътрудници на тема „Действия на Патрулите в условията на индустриални и социални катастрофи, особености на взаимодействието с човешките правоохранителни структури“. И две забележки. Първата беше „Присъствието е желателно“, така че макар и уж лекцията да беше свободна за посещение, на практика на всички се препоръчваше да присъстват. Втората беше: „Поканен гост, не Различен“.

Много интересно!

И лекцията беше започнала преди половин час... Чудно защо и Олга, и Хесер не ми бяха казали нито дума?

Реших, че толкова канцеларска работа ми е достатъчна за днес и се изправих. Ще смятаме, че това е хем посещение на препоръчаната

лекция, хем инспекция. Всъщност забележката „Присъствието е желателно“ ми развързваше ръцете. Да се появя просто така на лекция на Олга не би било красиво, би изглеждало като официално посещение. А така — всичко си е наред. И така, тръгнах да поуча малко.

Лекционната зала беше претъпкана и аз се почувствах пълен идиот. Като че ли се бяха събрали всичките с изключение на Хесер (той даже и от Олга няма какво да научи) и дежурните.

Когато влязох, ме посрещна взрив от кикотенето на събралите се. И даже се спрях объркано на прага. Но за щастие, не се смееха на мен. При вратата беше доста тъмно и никой не ме беше забелязал.

Олга стоеше на малката трибуна покрай лекционната маса и с усмивка гледаше в залата. Когато кикотът стихна, тя каза:

— И в този момента аз казвам: „Франс, а защо и двете Ви ръкавици са на дясната ръка?“. Той поглежда Вилем, изчервява се и извиква: „Дяволите да ме вземат, значи това е било твоята ръка!“.

Залата се пръскаше от смях. Залата крякаше, цвилеше, грухтеше и скимтеше. Явно историята беше много смешна — само че аз бях хванал самия край.

Няма нищо по-нелепо от човек, който, след като е чул финала на виц, започва жално да пита: „А за какво беше това, за какво? Какво става в началото?“.

— А Вилем какво? — извика някой от залата.

Олга, изглежда, чакаше този въпрос и имаше готов отговор.

— А Вилем смутено свежда поглед и отговаря: „Да, хер Франс. Но това не беше ръка“.

Залата отново избухна в пристъп на смях. Може би още по-силен. Въздъгнах, облегнах се на стената и зачаках.

Бяха необходими цели две минути, за да се възстанови редът. След това Олга, явно сметнала, че вниманието на залата е достатъчно приковано към думите ѝ, изрече:

— А сега посрещнете нашия гост, старши сержант от полицията Дмитрий Пастухов!

Ставаше все по-интересно! Мислено се похвалих за стратегически правилната незабележима позиция до вратата и

приклегнах. А на трибуната, от която с ръкопляскане слезе Олга, се качи, смутено усмихвайки се, моят стар, макар и бегъл познат — старши сержант Дмитрий Пастухов.

— Здравейте — неловко, но искрено и дружелюбно усмихвайки се, каза Дмитрий. — Много ми е приятно, че ме поканихте, честна дума.

Залата неочаквано избухна в аплодисменти.

— Аз, разбира се, не съм нито Франс, нито Вилем — продължи ободреният Пастухов. — Но работата винаги си е работа, във всяка страна и по всяко време. Нали? Така че питайте, ще отговоря... само имайте предвид, че аз съм старши сержант, не съм никакъв там началник...

— А защо толкова дълго се задържахте сержант? — обади се млада девойка от Изследователския отдел.

— Ако знаех, че ще ме поканите на лекция, щях да стана генерал! — пошегува се Пастухов. Явно не му се искаше да обсъжда бавната му кариера.

Впрочем, събралите се бяха настроени дружелюбно. Първи се изправи Алишер и попита:

— Дима... нали може просто Дима?

— Разбира се!

— Нека да обсъдим такава ситуация. В града стават някакви вълнения, полицията се опитва да възстанови реда. Няма достатъчно сили. Тълпата подпалва коли, разграбва магазини, пребива мирни граждани. И ето че при вас, обикновен сержант от патрулно-постовата служба, се приближават двама души. Единият казва, че е способен да омиротвори тълпата, хората да се засрамят и да се приберат по домовете. Другият — че е способен да изплаши тълпата, да причини на хората болка и те да се разбягат по домовете си. Чия помощ ще приемете?

— На този, който пръв се приближи! — отговори Пастухов, без да се замисля.

— А ако двамата дойдат едновременно? — не се предаваше Алишер. — И можете да приемете помощ само от единия?

Пастухов се замисли само за секунда. После каза уверено:

— На този, който ще ги изплаши и ще им причини болка. Ще ме попитате защо, предполагам?

Виж ти! В моя познат се криеше нелош оратор! Или преди лекцията Олга беше стимулирала по някакъв начин способността му да общува със залата?

— Защо? — попита послушно Алишер.

— Защото „да се засрамят“ — това е подходящо за дете, което е написало на оградата думичката с три букви! — произнесе убедено Пастухов. — Да не говорим, че... в наши дни дори и децата не се стесняват от това. Както са се засрамили и са се разотишли, така ще излязат отново и ще почнат да безобразничат. А ако ги боли и ги е страх, това ще достигне до съзнанието им, ще им свие вътрешностите, ще се запечата в подсъзнанията им. Още повече, за кого си говорим?

— За кого? — отговори очаровано Алишер.

— За лица, които вече извършват групово правонарушение! — каза Пастухов, енергично размахвайки ръце. — Масови безредици, нарушаване на правилата за провеждане на събрания и демонстрации, несанкциониран митинг, унищожаване на чуждо имущество, бандитизъм, вандализъм, кражба, хулиганство, нанасяне на телесни повреди... Общо взето — цялата гама! А ще може ли после всички да бъдат открити, задържани и съдени за стореното? Не е сигурно! По-скоро ще набият десетина за назидание, останалите ще се отърват с лека уплаха. Така че добре ще е да бъдат наказани направо по време на процеса на пресичане на противозаконната дейност. Нека да ги боли — това първо, и да ги е страх — това второ!

Той огледа тържествуващо залата.

А залата мълчеше. Мислеше. Но това съвсем не беше осъдителното мълчание на Светли Различни, съкрушени от човешката жестокост. Не. Всички си мълчаха нормално, обмисляйки думите му. И, изглежда, бяха готови да се съгласят с него.

Общо взето и аз бях съгласен с Пастухов.

Това не ми харесваше! Но бях съгласен с него.

— Дмитрий, позволете ми тогава друг въпрос! — намеси се в разговора Олга. — Малко не по темата, но все пак... Плува кораб. Голям. На него има много пасажери, страшно много. В трюма възниква теч. Няма достатъчно лодки. Да се чака помощ... е, общо взето, помощта няма да дойде навреме. Капитанът разбира, че всичките няма да могат да се спасят, но засега пътниците не са в течение на ситуацията. Как да постъпи?

Пастухов се намръщи. После попита с лека надежда:

— Това е нещо като тест, нали? При нас идва психолог, също задаваше подобни въпроси...

— Не, не! — заклати глава Олга. — Не е тест, не! Просто въпрос. Как мислите, как трябва да се постъпи в подобна ситуация?

— Е, навярно трябва децата да се сложат в лодките — каза Пастухов, след като помисли малко. — И жените, ако се съберат.

Той говореше искрено, виждах това. И старши сержантът веднага ми стана много по-симпатичен, отколкото когато разказваше за целителната сила на болката и страха.

— Дори всичките деца няма да се съберат! — каза Олга. — А и не е сигурно, че ще оцелеят в лодките без възрастните, изобщо не е сигурно.

Пастухов се намръщи.

— Може да се спасят онези, които са най-достойни... — изрече той замислено. — Е, някакви заслужили хора, всякакви такива... — Той потърка горната част на носа си и сам си възрази — Не, не става. Кой ще го решава това? Кой е достоен, и кой не... Тук ще се започне една такава история... Аз бих... Аз навярно, не бих направил нищо.

— Нищо? — попита Олга. С любопитство, но без да го осъжда.

— Нищо! — повтори Пастухов, вече по-твърдо. — Разбирате ли, аз, естествено, бих наредил на екипажа да изгребва водата, да се опитва да запуши пробойната с разни материали...

— За целта използват пластир! — съобщи някой от образованите в морските дела.

— С пластир — съгласи се Пастухов с лекота. — Но иначе... нека музикантите свирят, сервитьорите да разносят напитки...

Помислих си, че явно скоро е гледал „Титаник“.

— А кой ще се спаси? — продължаваше да го разпитва Олга.

— Който може, той ще се спаси — сви рамене Пастухов. — Който разбере, че корабът потъва, и лодките са малко. Така ще бъде най-честно. Едва после, когато всички разберат, може да се въведе някакъв ред.

— Благодаря, много ценно мнение — каза Олга. — Още въпроси?

— Дмитрий, а ето една друга ситуация... — попитаха от залата. — Вие сте обикновен човек, ченг... тоест полицаи... пфу, извинявайте!

Обикновен полицай, който не знае нищо за Различните. През нощта се натъквате на същество, което по всички признаци прилича на вампир... е, или върколак... Как ще постъпите?

— Ще извадя пистолета и ще се опитам да го задържа — отговори Пастухов.

Залата, изглежда, се смая. Настана тишина. Пастухов се размърда неспокойно.

— Не си мислете, че съм някакъв ненормален герой... — рече той виновно. — Но какво мога да си помисля? Че някакъв психар се е маскирал като вампир или върколак. Значи може да го арестувам. Какво ще успее да направи против пистолета? А ако знам... е, ако знам нещичко за вас... тогава не, разбира се. Ще го пусна да си ходи! Но Вие нали искахте да узнаете как би реагирало обикновено ченге... тоест полицай...

Тихичко открянах вратата и излязох от залата.

Случващото се нещо не ми харесваше. Категорично не ми харесваше. Откога Нощният патрул е започнал да се подготвя за взаимодействие с човешките силови структури? Хората са си сами за себе си, ние сме си сами за себе си. Винаги е било така. Или невинаги?

Не, категорично не ми харесваше.

— И на теб ли ти стана скучно?

Обърнах се. Отстрани, до стената, стоеше Лас и тихичко пушеше, криейки цигарата си в шепа като ученик.

— А ти какво? — обърках се аз.

— Какво ново може да ми каже едно ченге? — попита риторично Лас. — Помня, срещнах един милиционер, който свиреше на флейта „Il Gardelino“. От Вивалди. Ето тогава се учудих!

— Е, защо човек да няма такова хоби? — свих рамене аз. — Като му се свири, нека свири, какво като е полицай!

— Да, но не и като стои на пост през зимата, докато вали сняг! — възрази Лас. Помисли за секунда и добави — Макар че свиреше лошо, честно казано. За тройка.

Поклатих глава. Никога не бях срещал нито милиционери, нито полицаи, свирещи на флейта. Изобщо не бях срещал и една десета от забавните неща, които наблюдаваше около себе си Лас. Виж, всякакви гадости бях виждал даже прекалено, но забавни неща — не.

— Първо, не ме поканиха на лекцията... — започнах аз.

Лас кимна с разбиране и прошепна:

— Да, аз също бих се обидил.

— Второ, цялата тази тема ми изглежда странна — продължих аз, без да обръщам внимание на саркастичното подмятане. — Ние какво, да не се готвим за някакъв катаклизъм?

— Няма стабилност — каза Лас. — Терористите пак са превзели някакъв самолет.

— Какъв самолет? — напрегнах се аз.

Лас ме погледна с подозрение. После скри цигарата в джобния си пепелник и махна с ръка, прогонвайки дима.

— Остави! Това е просто образно казано. Антоне, огледай се наоколо! В човешкия свят! Всички вие сте Велики, могъщи магове, не ви е интересно да гледате обикновения човешки живот. А светът е в треска, финансова криза след финансова криза, валутите скачат, в развитите страни падат правителства, революция след революция в слаборазвитите страни. Освен всичко това врагът ни е хитър и силен, той преминава в настъпление...

— Ние като че ли сме в примирие с Дневния — отбелязах аз. — И Завулон не прави повече пакости от обикновено...

— Завулон? Ха! — засмя се Лас саркастично. — Той е дребна клечка. А нашият враг е царят на Мрака!

— Дяволът? — уточних аз. — Е, няма особени основания да смятаме, че той съществува... Ти покръсти ли се, а?

— И питаш! — Лас гордо мушна пръсти зад яката и ми показа новото си лъскаво кръстче. — Покръстих се, изповядах се, взех причастие... всичко!

— Добре, че не си се миропомазал... — надсмях му се аз. — Е, край, силите на злото са обречени!

— Не иронизирай — каза Лас обидено.

Стана ми неудобно. В края на краищата, вярата си е лична работа на всеки. Независимо дали е Различен или човек... Ето, и Арина, уж е вещица, а пак вярва!

— Извинявай, не съм прав — казах аз. — Тъй като въпросът за съществуването на Бога е принципно неразрешим...

Лас покровителствено ме потупа по рамото.

— Нищо, нищо. Разбирам. Но нали няма да тръгнеш да отричаш, че в света нарастват противоречията между страните, неразрешими с

мирни методи, расте финансовата нестабилност, търпят крах традиционни икономически, политически и социални модели?

— Няма да отричам — признах си аз.

— Ами при такива условия Патрулите просто са длъжни да вземат мерки за защита на човешкото стадо!

Стори ми се, че не съм чул добре.

— Човешкото какво?

— Стадо. Е, население — намръщи се Лас.

— Нещо не си много вежлив към хората — отбелязах аз.

— А няма те са заслужили друго? — учуди се Лас. — Вече две хиляди години, откакто им е изпратена благата вест! И какво се е променило за това време? Войни, насилие, подлост и гнусотии!

— Като цяло все пак има прогрес — не се съгласих аз. — По-рано по време на война хората са ги избивали или са ги правели роби, селяните са умирали от глад...

— А сега по време на война изтезават и тровят в газови камери в концлагерите, бомбардират с високоточни оръжия или, в най-добрия случай, превземат страната икономически и я превръщат в безправен сателит. А там, където няма война, баламосват своите и ги правят на скотове — разпери ръце Лас. — Такива като Чингис хан, Ксеркс и Калигула май са били по-честни. Така че засега няма за какво да се уважават хората.

Започвах леко да се нервирам.

— Лас, ние сме Нощният патрул! Ние защитаваме хората, не ги презираме...

Лас се намръщи. И каза, понижавайки глас:

— Слушай, Антоне... Е, ти си такава... Висш маг. Началник и изобщо... Но нека си поговорим неофициално, приятелски, а?

— Хайде.

— Тогава не ми говори врели-некипели, че защитаваме хората — спокойно каза Лас. — Ние ги управляваме... малко по малко. И пречим на Дневния патрул да ги управлява така, както смята за правилно. За каква защита говориш, щом издаваме на вампирите лицензи за лов на хора? За каква защита говориш, щом за всяко направено от нас добро дело Тъмните получават право да извършат зло? Ние защитаваме себе си! Своя начин на мислене, своето удобно съществуване, своя дълъг живот и липсата на човешки проблеми. Да, ние сме добри, а Тъмните

са лоши! Затова не сме съгласни да се отнасяме към хората съвсем като към скотове. Но ние не ги смятаме за равни на себе си!

— Смятаме ги — казах аз упорито.

— Така ли? — засмя се Лас. — Ти кога за последен път си живял човешки живот, Антоне? Такъв, в който броиш парите си в джоба преди заплата, унижаваш се пред дребните човешки чиновници, за да получиш една нелепа справка, мъкнеш се из мизерните поликлиники, за да получиш лечение от уморени лекари, стоиш в задръстване два часа, защото заради поредния вожд са затворили половин Москва, избягваш носеща се по насрещното движение кола с включен буркан и „особени“ номера?

— В Москва има доста хора, които също не броят всяка копейка, не се унижават пред чиновниците... — започнах аз.

— Разбира се, и те се смятат за заобиколени от скотове — кимна Лас. — Тези, които имат по пет буркана на колата и по няколко кредитни карти от големи чуждестранни банки в портфейла си. И ако се държиш като тях — а ти, извинявай, се държиш точно като тях: преглеждаш вероятностните линии, реморализираш за две-три минути насрещните простаци, плащаш в магазина със служебна дебитна карта, която изобщо няма лимит...

— Защо мислиш, че служебните карти нямат лимит? — учудих се аз.

— Проверих — усмихна се Лас. — Ти, изглежда, се стараеш да живееш в рамките на уж числящата ти се заплата? Провери от любопитство и ще се убедиш, че отдавна вече харчиш по два-три пъти повече, отколкото заработваш! Единственият лимит е твоето вътрешно чувство за мярка... а то има свойството да се разтяга. Та, така, Антоне, ако се държиш като онези от хората, които са свикнали да се смятат за по-висши от другите, то по нищо не се различаваш от тях.

— Не минавам на червена светлина с включен буркан! — възкликнах аз.

— Разбира се. Ти минаваш кръстовищата през Сумрака или правиш на колата Сфера на невнимание, заради което всички удрят спирачки, без сами да разбират каква е причината. С какво твоята магия се отличава от буркана? С нищо! Ти също се смяташ за представител на висша раса... само че, разбира се, с по-голямо основание. Та ти наистина си представител на висша раса! Ти си

Различен! Светъл Различен! Затова желаяш доброто на хората. Но ти отдавна не живееш живота на обикновените хора и просто вече не можеш да го живееш. Няма да издържиш дори и един ден.

— Ще издържа — казах аз упорито.

— Само така ти се струва — намръщи се Лас. — Така че... Обичам хората, желая им доброто. Но не идеализирам. И след като те се държат като скотове, налага се и аз да се отнасям така с тях. Нямам намерение да си давам вид, че между мен и портиера Вася няма никаква разлика.

— Между нас няма никаква разлика освен това, че ние имаме магически способности — казах аз. — Абсолютно. Ние имаме същия морал, същите мечти... и изобщо! — Аз вдигнах ръце, докоснах Сумрака, напипах собствената си аура. — Блокиране за денонощие!

— Бях абсолютно убеден, че ще постъпиш така — кимна Лас. — Какво пък, опитай. Само че напразно с такъв размах... за денонощие. Щяха да са ти достатъчни два-три часа.

— На летището чаках на опашка един час — казах. — Нормално... не съм се оплаквал.

— Жалко, че не са били два — въздъхна Лас. — В такъв случай сега щеше да си по-предпазлив... Е, ще поговорим утре.

— Ще поговорим — кимнах аз.

— Да те откарам ли до вкъщи? — поинтересува се Лас.

Аз само изсумтях презрително и тръгнах към изхода.

ГЛАВА 3

Има един прост начин да разбереш как се чувства някой слепец — да си затвориш очите и да се опиташ да направиш нещо. Нещо лесно и обичайно. Което обикновено правиш „без да гледаш“ — да извадиш лъжица от кутията на масата, да запалиш цигара, да сложиш диск в плеъра.

Трябват ти не повече от пет минути, за да разбереш всичко веднъж завинаги.

Може да се проведе и по-хуманен експеримент. Да прикрепиш към корема си десеткилограмова тежест и да я покриеш с голяма и мека възглавница. Само че тежестта трябва непременно да е чуплива и такава, че да ти е много жал да я разбиеш. И да походиш така поне денонощие. И да поспиш с тази тежест...

Така или иначе, не може да се получи пълна аналогия, но кой знае защо опиталите подобна тренировка мъже започват да скачат в градския транспорт като попарени, щом зърнат бременна жена.

Магията, естествено, не ни е дадена по рождение (ако не броим дъщеря ми) и не е толкова безценна като едно дете. Магията е само допълнително удобство в живота. Като същия този дяволски „буркан“ върху скъпа кола... или депутатско удостоверение за имунитет, при вида на което на катаджиите им избиват петна и те козируват с омраза на нарушителя. Е, нима не мога да изкарам без магия едно денонощие?

Макар че, естествено, щеше да е добре да си оставя „Сферата на невнимание“. Като магически аналог на „буркана“... притрябвала ми е!

Впрочем аз разбирах защо мислите ми непрекъснато се връщаха към пластмасовата синя гадост, която проблясва с крякащ звук на покривите на мерцедесите и беемветата. Случвало ми се е да се прибирам вкъщи макар и денем, но вече в часа пик (всъщност след като новият кмет на Москва отдели на всеки проспект по една лента „за градски транспорт“, часът пик в Москва се разтегли до целия ден плюс час от нощта), и изпреварващите ме по лентата за насрещното движение чиновнически коли са предизвиквали у мен едновременно и

отчаяна завист, и жестока омраза. Опитах се да си спомня дали съм виждал в поне една друга държава коли със специална сигнализация — е, с изключение на полицейските коли и бърза помощ. Спомних си само няколко случая — един в Лондон и един в Испания или Италия.

А отдясно имаше празна лента, отделена с непрекъснатата линия. Кой знае защо колите с буркани не отиваха там, макар че от какво да се притесняват? За този половин час, който прекарах в бавно пълзящото задръстване, по отделената лента преминаха два автобуса и две-три коли с черни стъкла и без номера. На една от колите — огромен „Лексус офроуд“, стъклото откъм прозореца на шофьора беше спуснато, зад волана седеше мургав юноша с мобилен телефон в ръката. Той практически не гледаше пътя. По-рано в милиционерските сводки такива ги наричаха „лица с кавказка националност“, в последно време започнаха да използват политкоректното „роден в Северен Кавказ“, което във всекидневната реч бързо се трансформира просто в „роденец“.

Ех, поне автобусите и такситата да вървяха по отделената лента в непрекъснат поток, както това става по целия свят! Нямах да е толкова обидно! Щеше да е ясно, че плащаш от времето си за комфорта да се возиш в собствената си кола, докато ползващи градския транспорт получават правото да се движат без задръствания...

Но автобуси не се забелязваха. Впрочем и шофьорите, освен няколко особено уверени в себе си „роденци“, не излизаха на тази лента.

Запалих цигара. После я смачках в пепелника и тръгнах да завивам надясно. Пропускаха ме не чак с радост, но спокойно — задръстването беше сплотило шофьорите, но все още не ги беше довело до озверяване. След като минах четири редици от коли, пълзящи в три ленти, аз излязох на отделената лента и дадох газ.

Май при нас бяха наслагали камери навсякъде? Е, нека ми изпратят глобата по пощата, ще се изплюя и ще я платя... Движех се бодро напред, все пак поглеждайки в километража, за да не превиша шейсет километра в час. Далеч пред мен се носеше лексусът. Покрай пътя бавно човъркаха асфалта и твърдата есенна почва „родените в Северен Кавказ“. На всеки човъркащ се падаха по трима-четирима безцелно стоящи отстрани или с любопитство наблюдаващи бавната река от проблясващи коли. Гастарбайтерите приключваха със

свалянето на асфалта от тротоара, за да го заменят по новата мода с тротоарни плочки. Между тях лавираха редки минувачи, прескачайки от островчетата оцелял асфалт до участъците от по-равна земя. Млада майка съсредоточено и непреклонно буташе напред детска количка, сякаш не забелязваше заобикалящия я кошмар. Изведнъж си представих как някъде наблизо, само че преди седемдесет години, някоя също толкова млада жена е бутала количка, извозвайки земята от строителството на противотанковите ровове — към Москва са настъпвали фашистите. Но ако тогава мъчителният ѝ труд е бил осмислен подвиг, то сега се е превърнал в безсмислено мъчение.

Гастарбайтерите свършиха, започна просто прекопан тротоар, покрай който бяха складирани колони от сиви, мрачни бетонни плочки. Интересно, а какво е пречело първо да сложат плочките на този участък от тротоара, а след това да започнат да разкопават следващия?

Нямаше отговор на този въпрос. Затова пък на края на разорания тротоар, там, където беше по-чисто, беше паркирана кола на пътна полиция и две униформени момчета радостно ми махаха с палки.

Завих към банката, спрях и свалих стъклото.

— Старши сержант Роман Тарасов! — съобщи бодро приближилия се милиционер, млад и румен.

— Редови шофьор Городецки! — кой знае защо също толкова бодро и даже закачливо отговорих аз, подавайки книжката си и документите на колата.

— Нарушаваме правилата! — каза сержантът с усмивка.

— Точно така! — не опитах да споря аз. — Нямах повече сили да стоя в задръстването.

— Тази лента е за градския транспорт! — обясни ми като на дете полицаят. — Не виждате ли?

— Виждам — признах си аз. — Но видях и лексуса, който мина покрай Вас. И не видях нито един автобус за последния четвърт час.

Сержантът се поуъмърлуши, но все пак продължи да се усмихва.

— Лексусът... той е голям, почти като автобус. — Изглежда, той се опита да се пошегува. — А това, че няма автобуси, не е повод за нарушения!

— Съгласен съм, че не е повод — кимнах аз. — Но все пак, защо не спряхте лексуса?

Сержантът ме погледна, сякаш съм идиот.

— Вие какво, не видяхте ли номера му?

— Не го видях — казах. — И той всъщност изобщо нямаше номер! Между другото, също нарушение... и стъклата бяха затъмнени повече от разрешеното. Цял букет от нарушения.

— Букет... — сержантът се намръщи, като от зъбобол. — Веднъж момчетата спряха такъв букет... и излетяха от работа. Добре поне, че не ги съдиха! А аз знаеш ли как си изпатих от тази работа?

— Как? — учудих се аз още повече.

Полицаят се напрегна. В погледа му се появи онази смес от предпазливост и гнусливост, с която нормалните хора гледат някой неадекватен.

— Излизане на лентата за градския транспорт — каза сухо той. — Глоба три хиляди рубли.

— Признавам — отново се съгласих аз. — Напишете ми квитанция.

Сега вече той започна да ме гледа съвсем предпазливо.

— Вие като че ли бързахте, гражданино Городецки...

— Бързах.

— И колата Ви... не е лексус... — блесна той с мъдра забележка.

— Правилно наблюдение! — възкликнах аз. — Форд е.

— Можем да опитаме да решим ситуацията... за половината — съвсем тихо каза полицаят. — И писането на квитанцията е продължителна работа...

Започна да ме напушва смях. Той беше някакъв... съвсем гладен. Разбира се, през последните седемнайсет години не бях живял като обикновените хора. Но все още помнех някои неща.

От времето на срещата ми с Пастухов при ВДНХ те изобщо не се бяха променили...

— Знаеш ли, Роман, напиши ми квитанцията — казах аз. — На мен, разбира се, би ми се искало да икономисам пари и да не губя време. Но ми е противно. Разбираш ли?

Нещо в лицето му трепна.

— А на мен да не мислиш, че не ми е противно? — каза тихо той. — Че едни не смееш да ги спреш... други ти подхвърлят огризки... че в града на родителите ми затвориха всички заводи, а пенсиите им не стигат за нищо... че всичко наоколо... а аз... — Той

млъкна, махна с ръка и ме погледна мрачно. Подаде ми документите. — Тръгвай...

— А с глобата какво? — попитах аз.

— Нищо! — той се обърна и тръгна към партньора си.

Погледнах след него. Понякога за реморализация не е необходима магия. Жалко само, че такова вълшебство действа за кратко... и не на всички... и невинаги...

Докато бавно завивах обратно в дясната лента, чух репликата на партньора на сержанта:

— Какво става?

— А, това е... актьор, популярен, от театъра и киното... — непохватно излъга Тарасов. — Нека върви...

Спуснах стъклото, вмъкнах се между пращен нисан и раздрънкана стара волга, дадох мигач, благодарейки им, че са ме пропуснали. И погледнах часовника си.

Нищо, след половин час ще съм си вкъщи.

Оттук пеша е двацет минути, ако се мине направо, през дворовете...

Всъщност наближих дома ми след четвърт час — нещо в загадъчния механизъм на московските задръствания се превключи и колите се задвижиха по-живо. Спрях край вкъщи, на обичайното място, и съобразих, че много отдавна съм направил върху това удобно кътче от асфалта заклинание, пречещо на други хора да паркират там. Дали да не съм принципен докрай и да преместя колата? Би било глупаво, защото и без това никой нямаше да паркира на това място.

Така че реших да не смятам по-рано направеното заклинание за нарушение, излязох и заключих колата. Сега трябваше да се прибера вкъщи, там способностите на Различен със сигурност нямаше да ми потрябват.

Телефонът изпиука. Погледнах екрана.

„Скъпи, купи черен и бял хляб, олио, десетина яйца, наденички. И тоалетната хартия свършва.“

Светлана винаги пишеше есемесите с главни букви и препинателни знаци. На някои това им е смешно, а други даже ги нервира. Но на мен ми харесваше.

Свих рамене и тръгнах към най-близкия супермаркет — „Кръстопът“. Както е известно, от древни времена кръстопътищата са смятани за места на срещи на зли сили, вампири и тъмни магьосници. Ненаправно са предпочитали да ги погребват там, за по-сигурно забивайки в гърдите им трепетликов кол с прикрепени към него текстове от свещените писания. Така навярно са се появили и първите пътепоказатели...

Съвременните супермаркети, непредпазливо приели това наименование, не се ползваха с особено уважение в Москва — заради ниския ентузиазъм и разнородността на клиентелата. Но на мен винаги ми е било по-уютно там, отколкото в немногочислените „Азбуки на Вкуса“, „Глобуси на Гурме“ или „Седми континенти“.

Не се налагаше да вървя много, пет минути. Но по пътя успях да помисля с горчив сарказъм, че именно днес, когато съм се отказал от използването на магия, непременно ще попадна в някаква неприятна ситуация. Младичката касиерка ще ме излъже в сметката и ще ме наругае. До касата ще брой в дланта си копейки и горчиво ще ридае, връщайки от лентата обратно в кошницата пилешки бутчета и просо, бабичка пенсионерка. Голоблад юноша ще тръгне да купува евтина водка или силна бира, а касиерката (същата, която ще ме излъже в сметката) ще се направи, че не забелязва възрастта му.

Общо взето, непременно ще се случи някаква гадост, за която в обикновена ситуация бих могъл да изхарча достъпните за моя ранг слаби реморализиращи заклинания — „упрек“, „срам“ или даже „позор“, наказвайки порока и възстановявайки справедливостта.

Но и сега не възнамерявах да се предавам. Ще докажа на всички, и на първо място — на самия себе си, че съм способен да живея като обикновен човек, запазвайки достойнството си и правейки живота около себе си по-добър. Ще засрамя касиерката (и какво се е заяла с мен тази непозната девойка?), ще платя сметката на бабичката, която ще ме благославя, а на юношата, намислил да си пийне, сурово ще обясня каква е вредата от употребата на алкохол в тийнейджърска възраст. Общо взето, ще постъпя както обикновено, само че без да използвам магия.

Та нали с пътната полиция се получи!

Така че, когато си взех кошница и се отправих на пътешествие из магазина (така... олиото — ето го... ето и яйцата...), бях готов на

всичко. Наденички... хляб... тоалетната хартия е на изхода, ще взема там...

Застанал на опашката пред касата, машинално взех от рафтовете захарен бонбон и шоколадово яйце с играчка. Помислих си, че последните месеци тези традиционни подаръци вече не предизвикват у Надя предишния бурен възторг.

Какво да се прави. Децата порастват, преди да се усетим.

На опашката наистина имаше бабичка. И тийнейджър с някаква бутилка. И касиерката се оказа младичка, нагла на вид, че и с пиърсинг на носа.

Вътрешно се приготвих.

Бабичката сложи върху лентата пиле, пакет булгур (какво е това, излиза, че способността ми за предвиждане работи дори при блокирана магия?) и, малко неочаквано, бутилка масандровски „Кагор“^[1]. След това от старото портмоне се появи и дебитна карта.

— Терминалът ми не работи, само с налични... — започна касиерката.

— А аз длъжна ли съм да знам, че терминалът не работи? — мигновено се хвърли в атака бабката.

— Нали съм сложила табелка... — касиерката замълча, ловко загреба покупките на бабката и ги пренесе на съседната лента. — Лейла, обслужи бабата, без да чака...

Мърморейки нещо възмутено, старицата мина на съседната каса, все пак подхвърляйки едно „благодаря“ на касиерката с пиърсинга. Тийнейджърът нервничеше, поглеждаше си часовника, но чакаше. Аз изучавах табелката: „Молим за извинение, дебитните карти временно не се обслужват“.

Мъж с външността на строителен работник се сдоби с два пакета юфка и с бутилка силна бира, след което с уверена крачка се насочи към аптечната будка. Не се съмнявах какво възнамеряваше да си вземе — или „антисептична течност, съдържание на спирт 96%“, или настойка от глог, която, освен всичко друго, имаше и приятна миризма. А следващият го тийнейджър се сдоби съвсем не с алкохол, а с някаква витаминизирана лимонада „с естествени компоненти“. Разбира се, може би и той възнамеряваше да смеси тази лимонада с настойка от глог, но реших да не мисля лоши неща за хората. Иначе и аз ще започна да ги мисля за непълноценни.

Девојката бързо маркира покупките ми и даже ме дари с дежурната уморена усмивка. Замислен, тръгнах към изхода.

От една страна — Лас не беше прав. Мога да живея без магия, не е проблем... А от друга страна — излизаше, че наистина съм отвикнал от това, ако обикновеният поход до магазина се превръща за мен в очакване на подвиг...

Между другото, какви ги говореше Лас за дебитните ни карти?

Тръгнах към банкоматите. Извадих картата си, повъртях я в ръце. Беше издадена от някаква неизвестна за мен *Commonwealth Bank of Australia*, което, общо взето, беше странно. Малко ли са руските банки или филиалите на известните чуждестранни? Пъхнах картата в процепа на банкомата, въведох ПИН кода. Така... да опитаме... „наличност по сметка“. Няма информация. Разбира се, банкоматът принадлежеше на „Райфайзен“, а аз никога не бях виждал в Русия банкомати на австралийската банка. Навярно бих имал успех, ако ги потърся в Австралия. Струваше ми се, че и в Тайван бях видял логото им... но не ми беше хрумнало да проверя баланса.

Интересно, какъв смисъл имаше Нощният патрул да издава на сътрудниците си дебитни карти на банка, която не провежда никаква дейност в Русия и няма представителства?

Е... например, за да не могат сътрудниците да проверят баланса.

А защо изобщо е необходимо това?

Избрах в менюто „теглене на пари“. После „различна сума“. Усмихнах се на каламбура. Различна сума за Различния... Обичайното ограничение за еднократно теглене на пари е трийсет хиляди рубли.

Набрах „30 500“ и натиснах потвърждение.

Банкоматът се замисли за секунда и започна да шумоли с банкнотите.

Въведох ПИН кода повторно. Влязох в теглене на пари. Избрах в менюто долари. Забавих се, преди да въведа сумата.

Не, това е лудост...

„25 000“. Потвърждение.

Банкоматът просто няма да може да ми даде двеста и петдесет банкноти!

Вътрешността на машината затрака. Подаде се пачка стодоларови банкноти. Като насън аз я изтеглих и я пъхнах в джоба си. Банкоматът не ми иска паролата отново — той се зае отново да брои

банкнотите. Стоях, опитвайки се да прикрия процепа с банкнотите от любопитните погледи — Русия още не беше прихванала европейската деликатност по въпроса.

Още една пачка пари.

Шумолене на банкноти — броене на новата порция...

И какво ще правя с двайсет и пет хиляди зелени? Мога да си купя нова кола, но за какво ми е...

И това, всъщност, е отговорът.

Светлите Различни не са аскети и не са безкористни. Ние обичаме да се обличаме красиво и да си похапваме вкусно. И от нов телевизор няма да се откажем. И от нова кола.

Но за разлика от Тъмните, на нас това ни е... неудобно? Ние сякаш се стараем да живеем по утопичния комунистически лозунг: „От всекиго според способностите, всекому според потребностите“. Само че своите способности ги оценяваме сами... и понякога достатъчно критично. И като резултат занижаваме и потребностите си.

Какво да се направи, за да могат убедените алтруисти да не си отказват нищо? Отговорът е прост — да бъдат отучени да смятат. Ето ви дебитни карти, момчета. Вашата заплата (и повярвайте, началството знае колко сте заработили) ви се привежда по сметка... възползвайте се.

Навярно ние сме единствената организация в света, без значение дали човешка или Различна, където началството се опитва да измами редовите си служители, като им увеличава заплата.

А по-точно — не я ограничава по никакъв начин.

Смешно...

— Това не е най-разумната постъпка за Различен, блокирал способностите си — казаха тихо иззад гърба ми. — Имам предвид — разходката из вечерна Москва с джобове, пълни с долари.

— Мисля, че разходките из вечерен Лондон или вечерен Ню Йорк с такава сума също не са много разумни — отговорих аз, без да се обръщам. — Знаех, че ме следиш, Арина.

Вещицата тихо се разсмя. Приключих с прибирането на парите в джобовете и се обърнах към нея.

Тя изглеждаше превъзходно. Както винаги.

— Специално заради мен ли блокира магията си? — попита тя. — За да ме подмамиш?

— Не — признах си аз честно. — Обзаложих се... с един приятел.

— Дали можеш да живееш без магия? Е, и как е? — В гласа на Арина имаше неподправен интерес.

— Куп дребни неприятности, но може да се живее.

— А аз не мога — въздъхна Арина. — Превръщам се в грохнала развалина... Между другото, и ти не си докрай честен. Блокирал си магията си, но ти е останало здравето на Различен, вижда се магическата ти аура — и никой вампир или върколак няма да рискува да те нападне...

— Блокирах каквото можах — мрачно изрекох аз. — По-добре кажи какво смяташ да правиш?

— Аз? — искрено се учуди Арина. — Ще те изпратя до вкъщи, за да не ти навреди някой. Ще си поговорим по пътя... Заклевам се, че няма да те нараня! А ти няма ли да ме нападнеш?

Разбира се, аз можех да сваля установената от самия мен магическа блокировка. Но това би отнело няколко минути и Арина щеше да го почувства.

— Докато не се прибера вкъщи — не, няма да те нападна.

— Чудесно — зарадва се вещицата. — Да си тръгнем тихичко, че вече се стъмва и силите на злото излизат да ловуват.

Помислих си, че при вида на Арина всяка сила на злото, която поне малко разбира от магия, ще напълни гащите, но не изказах тази банална мисъл. Усмивайки се един на друг, ние излязохме от супермаркета и тръгнахме към дома ми.

Това, че Арина прекрасно знаеше къде живеея, изобщо не ме учуди.

— Как е пророчеството ти? — попита небрежно Арина, когато се бяхме отдалечили едва на няколко крачки.

— Никак. Ти нали открадна флашката.

— О, прощавай, забравих да се извиня за това хулиганство — отговори Арина, без изобщо да се смути. — Но не мога да повярвам, че един компютърджия не е запазил копие.

— И Хесер не повярва — въздъхнах аз. — Преровиха цялата ми къща, провериха компютъра и ноутбука... взеха играчката...

— Само няма нужда да лицемерничиш — изсумтя Арина. — Ти ли не можеш да запазиш копие така, че да не го намерят? Пращаш го

на някой имейл, например...

— Мислех си за това — кимнах аз. — Но то също се проследява елементарно...

— Така или иначе разполагаш с този файл — каза Арина убедено. — Впрочем... искаш ли просто да ти върна тази флашка? На мен вече не ми трябва.

— Аз ще я унищожа, Арина. Можеш да я отнесеш на Хесер, той се интересува.

— Виж, при Хесер нещо не ми се ходи... — разпери ръце Арина. — Ти си този, който ми е интересен. Какво ще правим?

— Повтарям — аз не съм чувал пророчеството! — отговорих аз раздразнено. — Не съм го чувал! Не искам и да го чувам!

Арина замълча. Повървя известно време, размишлявайки за нещо свое си. После каза:

— Ще ти се наложи да го чуеш. Това е важно, Антоне. Повярвай ми.

— А после Тигъра ще дойде за мен? Е, ще ми се наложи да решавам дали да разкрия пророчеството на хората, или да умра? Покорно благодаря! Оставям този избор на теб!

— Антоне, всичко е по-сложно, отколкото си мислиш.

— Животът винаги е по-сложен, отколкото си го представяме. Достатъчно! Омръзна ми, разбираш ли? Омръзна ми да решавам вместо другите! Омръзна ми да защитавам Нощния патрул. Омръзна ми да се сражавам за доброто! Всичко ми омръзна!

Не осъзнах веднага, че стоя и крещя, а редките минувачи ни заобикалят. Арина също се спря и ме погледна мрачно. После каза:

— Антоне, разбирам те. И аз самата не съм във възторг от случващото се. Но ти си длъжен да чуеш това пророчество. И ще го чуеш.

— И как ще го постигнеш? — попитах аз. — Ще ме принудиш? Отново ще нарушиш клетвите си?

— Отново? — учуди се Арина. — Аз нищо не съм нарушавала. Не съм заклевала, че няма да ти открадна панталоните и флашката. — Тя се изкикоти, после отново стана сериозна. — Не, Антоне, нямам намерение да се възползвам от временната ти безпомощност и да те принуждавам да чуеш пророчеството. Ти сам ще го направиш.

Разсмях се и ускорих крачка. Арина се забърза подир мен.

— Антоне! Помниш ли вица за това как да накараш котката да се оближе под опашката?

— Не.

— А би трябвало. Макар да е детски, той демонстрира различните подходи към решаването на проблемите... Та там действат представители на три народа. Американецът хипнотизира котката. Французинът дълго и грижливо я дресира...

— Според мен я дресира китаецът... — казах аз, без да се спирам.

— Няма значение. А руснакът намазва котката с горчица, след което тя започва да се ближе доволно и с песен. Та и ти така, Антоне — ще чуеш пророчеството сам, и с песен!

— И кое ще бъде горчицата? — попитах аз.

— Дъщеря ти. Пророчеството на момчето засяга Надя.

— Какво? — обърнах се аз.

Арина разпери ръце.

— Каквото чу. И няма защо да ме гледаш така, аз не съм виновна... Довиждане, Антоне. Когато поискаш да поговорим за пророчеството — повикай ме. Просто ме призови през Сумрака. Аз ще те чуя.

Тя махна с ръка, демонстрирайки ми Минойската сфера, и изчезна.

— Дърта смотана вещица! — извиках аз. — Интригантка! Побъркана!

Отговори ми само тишина.

Смотана, дърта, побъркана интригантка...

Да, разбира се.

Но добре ме намаза с горчицата. Усещаше се професионалистът.

Чак когато излизах от асансьора, се сетих, че съм забравил да купя тоалетна хартия.

[1] Специален сорт руско вино. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Изглежда, Светлана разбра всичко веднага, още щом влязох през вратата. Но зададе въпроса си едва късно вечерта, когато вече си бяхме легнали.

— Блокирал си магията си?

— Аха. — Не тръгнах да отричам, но опитах и да не влизам в обяснения. — Утре блокировката ще отmine.

— Виждам. Заради бас?

— Заради бас.

Светлана сложи настрана книгата, която четеше преди лягане вече втора вечер, и ме погледна в очите. Напрегнах се, очаквайки ирония или опне въпроса: „От какъв зор?“.

— Трудно ли ти беше, Антоне? — попита Светлана.

— Да — признах си аз. — Никога не съм осъзнавал, че постоянно върша по нещо с магия... Наистина, разни дреболии, но все пак...

— Разбирам.

— Това е трудно да се разбере. — Усмихнах се, за да заглядя неволната рязкост. — Докато човек не опита, всичко това изглежда дребна работа...

— Антоне, вече четири години не използвам магия извън дома.

— Какво? — аз приседнах в леглото. — Но това е глупаво!

— Да, знам — кимна Светлана.

— И защо?

— Стори ми се, че преставам да бъда човек — отвърна Светлана. — Някак много незабележимо. Отначало това изглеждаше чудесно — да решавам всички проблеми с едно движение, да се безпокоя само за съблюдаването на баланса между Доброто и Злото... После осъзнах, че решавам изключително само свои проблеми. Отначало се успокоявах, че в това няма нищо лошо. Че Нощният патрул не може да унищожи злото... Че това изобщо не е неговата задача... Ние можем само да не допуснем поражение на Доброто, всичко останало хората трябва да го постигнат сами... Е, ти знаеш. Всичко това, на което учат младите

Различни в училище... Тези, които имат най-горещите сърца, отиват после в Патрула, а тези, които имат най-хладния ум — просто живеят живота си сред хората... А после ми стана... — Тя замълча, търсейки точната дума.

— Противно? — попитах аз с жадно любопитство. За мен беше важно и самият аз да разбера това.

— Неуютно — поклати глава Светлана. — Не противно. Нали наистина се опитваме да носим добро. Но... неуютно. Знаеш ли... навярно така се е чувствал Румата Есторски^[1], преди, преди да извади меча и да застане пред вратата, която са разбивали щурмоваците.

— Разбирам — кимнах аз.

— Обичам те именно затова, че разбираш и не трябва да ти се обяснява кой е Румата — каза сериозно Светлана и се усмихна. — И ето че... аз разбрах, че ще свърша като него.

— И аз съм изпитвал същото — казах.

— Ти си се справил. Ти си мъж, реагираш по друг начин. В края на краищата, можеш да се напиеш и да наругаеш Хесер. — Тя отново се усмихна. — А аз разбрах, че ще се пречупя и ще натворя глупости по пълната програма... И престанах да използвам магия. Е... освен вкъщи. Мразя да гладя чаршафи!

— Защо не си ми казала нищо? — попитах аз.

— Ти беше зает. Спасяваше света.

— Извинявай — казах аз. Чувствах непоносим срам. — Прости ми.

— За какво?

— За това, че съм такова самовлюбено магаре. За това, че не видях...

— Ти не би могъл и да видиш, аз не съм поставяла блокировка. Просто престанах да използвам магия.

Погледнах Светлана в очите. После преместих поглед на вратата на спалнята.

— Спи — каза Светлана.

А после не ни беше необходима никаква магия.

В дълбоката нощ седях в леглото, слушах дишането на жена ми и си мислех за пророчествата.

Те бяха две... и нещо тук не се връзваше...

Не, всъщност не бяха две. Ето къде беше грешката ми.

Имаше и трето.

Пророчеството, че на Светлана ще ѝ се роди дъщеря, която ще стане Абсолютна вълшебница. Различна с безпрецедентна сила. Такава, която ще може да промени баланса между Светлината и Мрака... да промени целия съществуващ порядък на нещата.

Някак си почти бях забравил за това. А нали то беше пророчество, което се е осъществило. Заради него Олга беше пренаписала съдбата на Светлана. Заради него Хесер ни беше събрал заедно, беше интригантствал, рискувал, влязъл в конфронтация със Завулон и Инквизицията. Залозите бяха чудовищно високи... и изведнъж всичко е свършило? Завулон се е примирил с поражението?

Това просто не може да бъде...

Значи играта още не е приключила. Тя продължава. Пророчеството се е осъществило, Надя е Абсолютна вълшебница, но в пророчеството не е посочено до какво ще доведе това.

Добре, да запомним този факт, той явно е важен. Надя е една от фигурите на дъската. Може би главната фигура... бялата царица...

Какво следва по-нататък?

Пророчеството на момчето Кеша. Арина вече го знае, значи Тигъра идва за нея... Или не идва? Съгласно класическата версия, Тигъра се опитва да унищожи пророка, да не допусне съобщаване и осъществяване на пророчеството. И това напълно се връзва с видяното от мен със собствените ми очи и чутото със собствените ми уши. Когато щурмуваше офиса на Нощния патрул, Тигъра каза: „Пророчеството не бива да бъде чуто“.

Така ли е? Така е.

Но по мнението на стария китайски маг Тигъра изобщо не преследва такива цели. Неговата задача е да „подкарва“ пророците, да ги подтиква да казват на хората пророчествата си, за да се сбъднат и по един или друг начин да променят човешкия живот, да не позволяват на човешкия мравуняк да изостава в развитието си. Версията е стройна и се потвърждава от историята на самия Фан Венян... Тигъра „подкарва“ пророците, докато те не изберат да изпълнят дълга си или не решат твърдо да не изкажат никога пророчеството. Явно чутото от Венян пророчество е съдържало нещо много лошо за Китай и магът е бил

готов да умре, само и само да може да спаси страната си. Тигъра е разбрал това и си е тръгнал, не му трябва напразни жертви.

Но защо тогава в случая с Кеша „пророчеството не бива да бъде чуто“? То по-особено ли е? Излизащо извън рамките на обикновените, носещи на света спътниците, миниполите или рокмузиката? И при това, ако се вярва на Арина, то на всичкото отгоре засяга пряко дъщеря ми?

Загадка.

Така, да тръгнем от другия край. Кой е Тигъра? Отново, по мнението на Венян, а той, изглежда, е изучил въпроса по-добре от всички наши европейски мъдреци, Тигъра не е просто променен и изпратен от Сумрака Различен, като Огледалото. Той е по-сложен. Той... е, може да се каже, че в някаква степен е жив. Жив и разумен.

Както и Сумракът.

Той, общо взето, е Сумракът, в достъпна за нашите очи форма...

По гърба ми пробягнаха тръпки. „Someone is walking over my grave“, както казват англичаните. Някой минава през гроба ми...

Кой, кой... Тигъра!

Сумракът...

Ето го, около мен. Достъпен за Различните и само едва-едва доловим за хората. Източник на Сила... и същевременно неин потребител.

Ако се вярва на Венян — жив и разумен.

Как е възможно това? Как нищото може да бъде разумно? Матрьошка от седем измерения, едно от които е нашият свят, а останалите са в спектъра от студената пустиня до бледото копие на нашия свят? Разумът е длъжен да има някакъв материален носител...

Или не е длъжен никому с нищо?

Та нали ние дори не знаем какво представлява магическата Сила, която използваме. Нашите учени — всичките сякаш подбрани да са слаби магове, но затова пък умни глави — са изследвали този въпрос през целия двайсети век и продължават да го правят и през двайсет и първи. Нашите — имам предвид не само Светлите, не само руските. Различните от целия свят се бяха опитвали да разберат природата си, при необходимост привличайки и човешки учени, захранвайки с точно разчетени трохи информация Пентагона, ЦРУ, КГБ и закритите съветски научни институти. Специално подготвени Различни са си

сътрудничили с човешки учени, демонстрирайки някаква страна на своите способности — твърде малко, за да ги приемат еднозначно насериозно, но достатъчно, за да разпалят любопитството и да впрегнат в работа цели лаборатории с милионни бюджети.

Нищо.

Има Сила, която чувстваме. Тя се излъчва от всичко живо, но от хората в най-голяма степен (след нас идват китовете, делфините, свинете, кучетата и плъховете — маймуните, между другото, дори не са в десетката). Различните усещат Силата, виждат я като аура, могат да я оценят и фиксират. Е, и да я употребят, разбира се... да я трупат в себе си. За да могат после, влизайки в Сумрака или просто призовавайки мислено образа му, да извършат магически действия...

Как? Китаецът е напълно прав — как Сумракът, който е нематериален, превръща Силата, която не фиксира никакви прибори, в напълно материално огнено кълбо или разсичащо камъка и метала „тройно острие“? Нашите мисли и желания са само превключвател. Или ако се използва компютърна терминология — команди. А цялата тази незрима работа, която ни позволява да творим чудеса, протича извън нашето съзнание и не ни е подвластна. Тя се осъществява от Сумрака. Значи Сумракът или е немислим нематериален компютър, настроен да изпълнява желанията на Различните — но тогава възниква въпросът кой го е създал и програмирал — или... немислимо нематериално разумно същество. Свръхсъщество...

По принцип тук дори няма голяма разлика между двете. Машина от енергетични полета (да допуснем!) или също толкова екзотичен свръхразум. Всесилен ли е той?

Не, едва ли. Всесилен и всезнаещ, по определение, е само Бог. Някак си не съм готов да повярвам, че Всевишният, ако съществува, е зает с това да осъществява желанията на куп Различни. Това противоречи и на теологията, и на здравия разум. А и фактите, с които разполагаме — също. Например поведението на Тигъра или на Огледалото не подхождат на прояви на божествената воля, всесилна и всемогъща. На поведение на много силно и умно същество — да. Поведение на Бог? Не, в никакъв случай.

А от какво се бои всяко живо същество?

Ясна работа.

От смъртта. Значи... значи пророчеството на момчето Кеша така или иначе е опасно за Сумрака. Затова и Тигъра не искаше то да прозвучи.

Логично?

Да.

Значи ще го вземем за основа.

Сега за другото пророчество. Онова, което го е изкрещяло в хралупата другото момче, живяло много отдавна в Британия. Пророчеството, което дреме, консервирано в дървения бокал, вече почти триста години.

Има ли то някакво отношение към мен?

Или е съобщавало за независимостта на Съединените американски щати, откриването на пеницилина или потъването на „Титаник“?

Не. В такива неща като пророчествата няма нищо случайно. Ако то ми е попаднало в ръцете, ако съм се досетил — разбира се, ако наистина съм се досетил — как да го чуя...

Две звена на една и съща верига.

А между тях — третото звено, пророчеството за Абсолютната вълшебница Надежда...

И аз вече няма къде да се дяна. Аз съм този, когото са намазали с горчица под опашката — и ще я облизвам, доволно и е песен.

Защото е заложена съдбата на дъщеря ми.

И защото изобщо не ми харесва присънлия ми се сън — за Надя, която крещи с омраза: „Татко, какво направи с нас!“. И това не е просто сън, породен от нервно напрежение, глътка алкохол и изплувалата от подсъзнанието песен за недоучилия се вълшебник. Това е предвиждане... или както казват хората, „предсказващ сън“.

Тихичко, за да не събудя Светлана, станах от леглото. То изскърца предателски, аз застинах, но жена ми не се събуди. Отидох в хола, затворих вратата към спалнята и запалих лампиона.

В съвременното жилище, ако човек не е фанатичен противник на прогреса, а още повече — ако се увлича от разни джаджи, има страшно много електронни устройства, способни да пренасят информация. При мен провериха всичко. Стационарният компютър и ноутбука. И нетбука на Надя. И таблета на Светлана. И мобилните телефони. И будилника, в който можеш да си запишеш своя мелодия за събуждане. Всички

карти памет. И секретаря на стационарния телефон. Даже механичната мишка Теди, в която имаше микросхема със записаната от Светлана фраза „Обичам те, Наденка“ също я провериха — с извинения. Не забравиха и за МРЗ-плеърите.

Мнозина Различни, особено онези, които не живеят първия си век, не разбират много от електроника и изобщо — от съвременна техника. В това отношение Хесер е напредничав Различен, винаги се старае да си изясни нещата.

И затова на мен ми изпрати съвсем млади момчета, слаби магове, но затова пък прекрасно разбиращи къде би могла да е микросхемата със записа на пророчеството.

Момчетата провериха всичко и не намериха нищо. Макар че имаха специални прибори, каквито бях виждал само по филмите — те можеха да откриват от разстояние всяка карта памет, дори такава, която не е включена към нищо. Благодарих им — намериха две отдавна загубени в апартамента флашки...

Но не намериха пророчеството.

Естествено. Аз и не бях направил копие на електронен носител, не съм идиот.

От чекмеджето на бюфета, пълно с всякакви електронни вехтории, извадих стария си CD-плеър „Сони“. Задънено разклонение в развитието на електрониката, такива сега не използва почти никой. Акумулаторът му отдавна беше заминал.

Но имаше отделен прикрепващ се контейнер, в който мушнах една батерийка, после прикрепих контейнера към плеъра (както си трябва, надежден винт, а не някакви си там зъбци) и натиснах бутона за възпроизвеждане. В слушалките дрезгаво запя Висоцки.

*В забранените дремливи
страшни Муромски гори
сган вампирска пакостлива
всеки минувач мори:
вият с вой във хор голям
упокойници...
А пък славеите там —
все разбойници.*

*Страшно, та ад!
Кикимори тук се въдят
в омагьосани блата:
за да хлъцнеш — гъди-гъди!
и потапят ти плътта.
Конен, пеши, все е тая —
пипват, падне ли,
горски бесове се шляят
тук пропаднали.
Страшно, та ад!
И мъже — търговец, воин —
влезли в тъмната гора,
кой несмислец след запоя,
кой от глупост просто спрял;
кой закъсал със причина,
кой без — свърнал е,
но оттука няма минал
и завърнал се.*

Общо взето, не беше задължително да слушам, но аз дослушах песента до края. До последния куплет.

*И до днеска стари хора
помнят как кипя страстта,
след вампирските раздори
как изтреби се сганта.
Свърши този страшен век
с безобразия.
През леса върви човек
безбоязнено.
Ни страх, нито ад!^[2]*

Точно в този момент натиснах „стоп“. Огледах се крадешком. Вратите и към спалнята, и към детската стая бяха затворени. Разбира се, сега не можех да проверя Сумрака... но домът ни беше обграден с

такива мощни заклинания, че дори на Хесер заедно със Завулон би им се наложило да ги пробиват няколко часа. Заклинанията ми се полагаха заради ранга... а и защото тук живееше Надя.

Искам ли да чуя пророчеството?

Сега знам със сигурност, че го има, Арина ми каза това директно. Вече не мога да се надявам, че Кеша не е натиснал копчето на телефона играчка. И че пророчеството се отнася за цените на нефта или за президентските избори...

Въздъгнах, затворих очи и натиснах бутона.

Тишина. Пукане, като от стара грамофонна плоча.

— Вие сте Антон Городецки, Висш Светъл маг... — изрече тихо детски глас. Ръцете ми, стиснали плеъра, се разтредоха — сега не просто някой минаваше през гроба ми, сега някой танцуваше върху него. — Вие... Вие всички нас ще ни пуснете...

Ще ги пусна? Какво значи това?

— Тигъра идва, Тигъра идва, Тигъра идва — изведнъж бързо и неясно заговори Кеша. — Тигъра идва за теб, Тигъра иска да живее... Сумракът заспива... малко, малко, малко Сила... пророчествата чакат... дълго, дълго, дълго... Надя Городецка! Надя може, Надя може...

Аз чак подскочих, когато бързото бърборене изведнъж се прекъсна от името на дъщеря ми.

— На нула не може да се дели, на нула не може да се дели... — това напомняше трескавото бълнуване на отличник. — Умноженото по нула дава нула, умноженото по нула... Убий Тигъра! Убиеш ли Тигъра, ще убиеш Сумрака! Убиеш ли Тиг...

Записът свърши. Телефонът играчка имаше малка памет.

Няколко секунди тишина, и от средата на думата запя Висоцки.

*Много неясност в странната страна —
можеш да се объркаш и да се изгубиш...
чак тръпки ти пробягват по гърба
при мисълта какво може да стане.*

*Току-виж пропаднеш — и е нужен скок.
Ще се уплашиш ли? Ще скочиш ли смело?*

*А? Ъъъ! Така, приятел!
В това е цялата работа...*

Свалих слушалките, изключих плеъра и го хвърлих обратно в чекмеджето.

Честно казано, много неща бяха ясни.

„Тигъра идва, Тигъра идва за теб...“ Без коментар.

„Сумракът заспива... малко, малко, малко Сила... пророчествата чакат... дълго, дълго, дълго...“ Сумракът малко Сила? Някак странно. Нима на света има малко тъга и радост? Е... да допуснем. „Пророчествата чакат...“ За какви пророчества става въпрос? За това, което не е изказал Венян? Това, което е „стопирала“ Арина? Възможно е.

Представих си потока от емоции, който би предизвикала — и то не само за момент, а за дълги години и десетилетия — гибелта на Русия... или на Китай... Някакво безумие. Направо да ти секне дъхът. Светът и без това е несъвършен, пълен е с конфликти, раздират го дребни войни и глобални кризи. Дори и на цялата Земя да се установи мир и благополучие, човек е такъв добитък, който винаги ще намери повод да страда!

Добре, да допуснем, че на Сумрака му е малко постъпващата Сила. Да го приемем като факт.

„Надя може... На нула не може да се дели, на нула не може да се дели... Умноженото по нула дава нула...“ Като че ли тук също разбирам за какво става въпрос. Надя е нулева вълшебница. Абсолютна. Теоретично силата ѝ няма граници. Разбира се, тя не умее да се оправя с нея много добре... но това е нещо, което се постига с времето.

Какво означава „на нула не може да се дели“? Не в математиката, а в дадения случай? И какво значи „умноженото по нула дава нула“?

Погледнах отново затворените врати към детската и към спалнята. Промъкнах се в антрето и, чувствайки се като престъпник, взех от полицата цигарите и запалката. Не пуша вкъщи, дори и на балкона... но сега разбрах, че имам нужда. Наметнах си якето, излязох на балкона, затворих плътно вратата след себе си. Запалих, пуснах в нощното небе струя дим...

Какви са Различните?

Разумни същества, способни да използват Силата.

Сумракът и Тигъра, като негово въплъщение, е също разумно същество, способно да използва Силата.

С друга природа, но също разумно същество.

Кой е най-силният Различен?

Надя е най-силната. Нулева вълшебница.

И Сумракът също е нулев.

Тук понятията „по-силен“ и „по-слаб“ са неприложими. Дори и при Великите, чиято Сила не може да се измери, има разлики в равнището на Силата, затова и побеждават онези, които измислят похитрите заклинания, приложат ги по-бързо, ударят на неочаквано място. Но силата на Сумрака и на Надя е еднаква. Сумракът владее цялата енергия, която се стича в него. И Надя, по някакъв удивителен начин, също е способна да се разпорежда с цялата Сила на света.

Може ли Сумракът да унищожи Надя?

Може ли Надя да унищожи Сумрака?

В това е целият въпрос.

Съдейки по думите на пророчеството — способна е.

„Убиеш ли Тигъра, ще убиеш Сумрака!“

На нула не може да се дели — Сумракът не може да унищожи Надя. Изглежда, това е физически невъзможно. Кое много ме радва!

Умноженото по нула дава нула.

Какво значи това? Надя е способна да унищожи Сумрака? А какво ще стане при това с нея? Тя също ли ще загине? Или ще загуби магическите си способности?

Не искам това за дъщеря си!

И това е всичко. Няма да разкрия пророчеството. И ще унищожа записа.

А Тигъра?

Той няма да дойде за мен. Това не е в интересите му, на него му е нужно пророчеството да не бъде казано на хората. Той самият го каза. А аз няма да го споделя с никого и той трябва да разбира това. За Арина не мога да гарантирам, нека Тигъра да си се разбира с нея...

Допуших цигарата и некултурно хвърлих угарката долу. Проследих полета ѝ от седмия етаж — малката огнена точка проряза тъмнината и се изгуби в кръга светлина под лампата.

Точно в краката на застаналия там човек...

Вкопчих се в перилата, гледайки надолу. Към младежа със светло наметало. Към Тигъра, гледащ нагоре, към мен.

Тигъра вдигна ръка и ми махна — не знам дали за поздрав или за довиждане. После се обърна и се изгуби в тъмнината.

Извадих още една цигара. После я мушнах обратно в пакета. Върнах се от балкона в апартамента, закачих якето, изплакнах си устата в банята, за да не мириша на цигари, и тихичко се прибрах в спалнята. Светлана спеше. Аз легнах и също заспах — леко и напълно спокойно.

[1] Герой на братя Стругацки от романа „Трудно е да бъдеш бог“. — Бел.прев. ↑

[2] Владимир Висоцки, „Песен за нечистата сила“. Превод: Татяна Т. Георгиева. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

На сутринта мистичните сили, отговарящи за движението по московските улици (а тези сили, струва ми се, са по-загадъчни от всякакви Тигри), бяха благосклонни към мен. С лекота се добрах до Третото околоръстно, а движението по него беше живо. В нужната ми посока, естествено — в противоположната колите едва пълзяха, но кой както се уреди.

Влязох в лявата лента и пуснах радиото. Отначало ме зарадваха с пронизваща песен с припев: „В главата — празно! Малолетната — глупачка!“, другата станция предаваше опозиционен политик, който едва ли не псуваше властта и твърдеше, че в страната няма свобода на словото. Честно казано, във всяка страна с развита свобода на словото политикът още преди края на предаването би получил съдебен иск за клевета, уронване на престижа и инсинуация. Така че продължих странстването си из московския ефир и се спрях на някаква станция, по която вървеше лека чуждестранна музика.

— Намали звука, Антоне — помолиха ме от задната седалка.

Погледнах накриво огледалото. Да, майсторството не зависи от възрастта. Да се телепортираш в движеща се, защитена кола, при това — незабележимо...

— Арина, не съм те викал.

— Но си чул пророчеството — каза вещицата утвърдително.

— Разбира се. Ти умееш да убеждаваш.

— И какво?

— И нищо.

Арина помълча. После изрече подмилкващо:

— Нали разбираш за какво е това пророчество? Дъщеря ти може да унищожи Тигъра.

— И Сумрака — казах аз. — Прекрасна перспектива.

Ана сърдито тръсна глава.

— Антоне! Опомни се! Нали знаеш за това пророчество, което се опитах да предотвратя...

— Знам, че ако по някакво чудо Сумракът бъде унищожен — казах аз, следейки пътя, — то цялата ни Сила ще изчезне. Ще изтече в нищото... или ще остане в този свят... няма значение. Но ние вече няма да можем... да лекуваме хората, да ги защитаваме...

— Понеже така много ги лекуваме и защитаваме... — каза Арина. Не язвително, а по-скоро тъжно.

— Колкото можем — свих рамене аз. — Не знам дали точно бивша Тъмна, водачка на вещиците, може да упреква в това Нощния патрул?

— Е, да, аз съм известна баба Яга — изсумтя Арина. — Хапвала съм си за обяд Иванушки, изпращала съм гъски и лебеди на грабежи...

— Не съм твърдял това — казах аз разсъдливо. — Даже съм готов да допусна, че лично си къпала добри юнаци в банята и си ги въодушевявала за битка със Злото.

Арина неочаквано се разсмя.

— Всъщност си прав! Случвало се е чат-пат...

— Но както и всяка вещица, си творила и добро, и зло — продължих аз. — Както дойде. Аз все пак се старая да се придържам към доброто. Така че няма защо... да ме упрекваш.

— Не те упреквам — неочаквано кротко каза Арина. — Но нали чу пророчеството? На Сумрака не му достига Сила. Силата му я дават човешките емоции. Явно животът е станал твърде спокоен...

— И това ако е спокоен живот! — възкликнах аз. — Не минава и ден без някъде да има война! Със секса в света също всичко е наред. Потребителското общество консумира, Третият свят воюва, потъват кораби, бушуват тайфуни, взривяват се електростанции... емоции без край. А и Холивуд се старая да не оставя хората без зрелища.

— Значи това не е достатъчно — каза упорито Арина. — Значи нещата не се развиват така, както е угодно на Сумрака. Нужни са големи сътресения. Гибелта на държави, масови човешки жертви, холокост и апокалипсиси...

— А ние какво общо имаме тук?

— Фан Венян, ако съм разбрала правилно, е отказал да огласи пророчество, което би погубило Китай като единна държава — каза Арина. — Аз направих нещо подобно с пророчеството за Русия. За съжаление — в гласа й пролича искрена тъга — не ми достигна съобразителност да умра и да спра пророчеството. Само съм го

забавила. Но на Сумрака му е нужна Сила. И той ще я получи... когато страната ни загине...

— Това си е твое мнение — казах аз. — На мен ми се струва, че подобни събития не произтичат от причини... да ги наречем така — от магическо естество. Това не е изобретяването на миниполите, нали знаеш! Хесер смята, че наистина си променила пророчеството, защото всичко предсказано в него вече се е случило — в по-мека форма. И революцията, и окупацията...

— Искан ми се да се съглася с мнението на стария интригант — каза Арина. — Но къде е гаранцията?

— А къде е гаранцията, че Надя може да унищожи Тигъра? — попитах аз. — Несвързаните възгласи на един третокласник? Много убедително! А какво ще се случи, ако Сумракът загине? Магията просто ще изчезне? Или целият живот на Земята? Или разумът? Разбираш ли как е устроено всичко това? Защото аз — не! А е в сила и старият програмистки закон: „Ако нещо работи — не го пипай!“.

Арина мълчеше.

— И защо изобщо реши, че Сумракът е враг? — продължих аз. — И че той по някакъв начин участва в осъществяването на пророчествата? Да не смесваме нещата! Ето, да речем, дъщеря ми унищожава Тигъра. А заедно с теб — и Сумрака. Магията изчезва. А пророчествата каквито са били, такива си остават. Осъществяват се. Разбираш ли? И тогава какво? Дори малкото, което сега можем да направим, тогава няма да го можем! Защото ще сме станали обикновени хора!

— Искан ми се да вярвам на Хесер — каза Арина. — И на теб също. Но ако аз съм права? Какво се крие зад думите ти, Антоне? Искрена тревога за хората? За света, за нашата страна, за твоите близки? Или просто страха на вълшебник, живеещ своя особен, интересен и удобен живот? Страхът да загубиш способностите си и да станеш същия като останалите!

— Бих искал да ти напомня — не издържах аз, — че ако ти си загубиш способностите, ще се превърнеш в грохнала старица. Или изобщо ще се разпаднеш на прах.

— Да — каза тихо Арина. — Прав си. Но това няма значение тук. Готова съм да платя тази цена.

— А аз — не! Преди всичко не ми се иска да решавам вместо останалите. Вместо Света. Вместо Надя. Вместо Кеша. Вместо всички Различни, които ги има и ще ги има.

— Но нали все пак ще се наложи, Антоне — каза Арина с едва забележима заплаха.

— Мислиш ли? — попитах аз. — Какво ще направиш? Ще разкриеш пророчеството на хората? То не потвърждава, че Тигъра ще загине. То само съобщава, че Надя може да убие Тигъра. Искаш ли да я заставиш да го направи? Трудничко ще ти бъде. И дори не затова, че ще ти се наложи да минеш през мен и Светлана... Не знам за себе си, но Света ще те натика в овнешки рог. Тя е майка. Разбираш ли? Но освен това ще ти се наложи и да уговориш Надя. Такива битки не се печелят от страх. А и Надя няма да тръгне да унищожава Тигъра. Знаеш ли, тя по принцип обича животинките.

— Животинките... — разсмя се Арина с горчивина. — Е, добре... Все ще измисля нещо.

— Можеш да разкажеш пророчеството на хората — изрекох аз великодушно. — Както желаш. В него няма нищо неизбежно. Единственото, което ще постигнеш, ще бъде Тигъра да дойде за теб.

— Все нещо ще измисля — повтори Арина упорито. — Например... стой, къде отиваш?

— Как къде? — престорено се учудих аз. — На работа. Точно сега ще вляза през входа...

Зад гърба ми се чу пукот — Арина изчезна. Офисът на Нощния патрул е заобиколен от толкова количество магически бариери, че Арина лесно би могла да остане завинаги вътре в него — въпреки цялата си мъдрост и силата на Минойската сфера.

Разсмях се злорадо и паркирах на мястото си. Открих, че в служебния ни джип се качват момчетата — Семьон, Лас, Алишер. Странен състав! Слязох от колата и им магнах с ръка.

— Къде отивате?

Семьон се поколеба за секунда, после отговори:

— Намерихме поредния шухарт... Ще дойдеш ли с нас?

— Какво равнище? — попитах аз.

— Четвърто. Но младежът се е назобал.

И терзаната от демоните си Арина, и всички пророчества на света веднага ми излетяха от главата. Когато с някой се случи шухарт,

това е лошо. Много лошо. Добре го знам, веднъж едва не ми се случи на мен. И както се изясни вечерта, е можело да се случи и със Светлана...

А ако младежът се е назовал както трябва...

— Да вървим — казах аз, качвайки се в колата. Седналият зад волна Лас ме гледаше втренчено.

— Да, благодаря, че ми напомни. — Затворих очи и започнах да свалям блокировката на магическите ми способности. — Имай предвид, че го правя по необходимост. Мисля, че вече доказах правотата си!

Лас не тръгна да спори. Просто потегли.

Покрай „Лужники“ беше тихо. Излязох от колата пръв, огледах се. Да... не беше добре. Съдейки по количествата боклук на подстъпите към стадиона, оттук беше минал доста народ. А и количеството полицаи на входовете говореше за същото.

Но беше тихо.

— Какво става тук? — попитах аз Алишер. — Раничко е за спортни състезания.

— Концерт — отвърна кратко Лас.

— Слава Богу, че не е футбол — промърморих аз. — А каква е групата? И защо от сутринта, това да не е някаква детска програма?

— Почти. Държавен младежки конкурс за нови изпълнители, финалът. Всякакви рокгрупи от Перм и Екатеринбург, артисти от Калуга и Сиктивкар, изпълнители на частушки от Урал...

— Е, на такива мероприятия не може да има много публика — свих рамене аз. — Макар че напразно говориш с такъв скептицизъм, от Екатеринбург произлизат куп яки групи...

— Някой се е досетил да осигури публика на артистите. Докарали са тук ученици — двайсет хиляди, не по-малко. А освен това и войници — като част от културната им програма; те са поне десет хиляди.

— Мамка му! — Аз ускорих крачка. — Алишер, ще осъществя контакт. Дай ми начална информация и осигури взаимодействието с Дневните. Лас, обиколи учениците, ако се наложи, направи на всички „Морфей“. Семьоне... подсигурявай ме, става ли?

— Почти няма информация... — намръщи се Алишер. — Валентин Локтев, двайсет и пет годишен, четвърто равнище, не е специализирал, обучавал се е в училището ни преди пет години, не е останал да работи в Патрула...

В съзнанието ми изплува изпратеният от Алишер образ — младеж с леко изкривен нос, изсечено, грубо лице, но нелишено от вътрешна сила.

— Да не е спортист? — попитах аз. — Струва ми се, че си го спомням, виждал съм го в училището два-три пъти, когато съм чел лекции...

— Спортист е — усмихна се Алишер. — Шахматист! А това, че носът му е сплескан, е следствие от детско-юношески побоища. Младежът е от покрайнините — от райони, прочути с неформалните си отношения.

— Ясно — казах аз.

Вече се бяхме приближили към входа и аз забелязах в тълпата сътрудника на Дневния патрул — млад вампир, облечен преднамерено ярко и предизвикателно. На вид беше връстник на нашия шухарт, на около двайсет и пет. Вампирът стоеше, облеган на металното заграждение край входа и гризеше плочка хематоген^[1].

— Здравсти, Городецки! — Той ме разпозна безпогрешно. Аз имам определена репутация сред вампирите. При това не може да се каже дори, че е лоша. Тя е... сложна.

Но във всеки случай всички те ме познават.

— Антон Городецки, Нощен патрул. — Все пак предпочетох да се представя официално, вместо да преминавам към неформален тон. — Какво става тук?

Вампирът не подкрепи моята съдържаност.

— Всичко е както обикновено при вас, Светлите. На момчето му се иска вселенска доброта и справедливост. Както се вижда — още веднага. Седи на трибуната, в сектор „Б“ най-отгоре, и зоба сила от околните.

— При вас, Тъмните, също има интересни случаи — казах аз. — Прииска им се гореща кръв и — напред из нощните улици.

Вампирът облиза устни. Но продължи да се усмихва.

— Не ми говорете, Антоне. Младежта стана една несдържана, анархистично настроена. Бием се, възпитаваме... плашим... с Вашето

име, между другото. Ще дойде Городецки да ви развъплъти...

Разбрах, че губя безнадеждно този словесен дуел. И се направих, че той изобщо не се е състоял.

— Какво пък, тогава да поработим — казах аз. — Вашата помощ вече не е необходима, можете да си тръгвате.

— О, ще постоя и ще погледам — усмихна се вампирът. Как ли се казваше... бях го виждал в сводките за Дневния патрул, но името ми беше излетяло от паметта. Нещо съвсем обикновено, или Саша, или Андрей... — Не се случва всеки ден Светлите да видят сметката на някой свой.

Ето сега вече кипнах.

— Моля — разперих ръце аз. — Можете да наблюдавате. Но имайте предвид, че ако не успея да обезвредя момчето веднага — а аз нищо не мога да гарантирам, — той най-вероятно първо ще се опита да види сметката на кръволоците. Ние, Светлите, имаме една такава черта — повече от всичко на света мразим низшите Тъмни.

За миг лицето му се изпъна, но той веднага се усмихна отново.

— Което си е вярно — вярно си е. Вие сте склонни към дискриминация. Благодаря за предупреждението, ще бъда внимателен.

Отминах наглия вампир, представяйки си мислено (с огромно удоволствие, между другото) как го стискам с „пресата“, а после изтривам регистрационния му белег, превръщайки го в сива пепел.

Що за вампири са се навъдили напоследък? Нагли, самодоволни... Онзи при Блатния площад ловуваше, този пък тук...

Полицайте при входа тръгнаха неуверено към мен. Чувстваха, че нещо не е наред — инстинктите им подсказваха, че хората на стадиона не се държат както трябва...

Какви са тези глупости! Какви инстинкти! Та това са хора, а не животни!

— Покажете поканата си, гражданино — препречи ми пътя униформен младеж със зачервени бузи.

— Не те вълнува поканата ми — казах мрачно аз, като махнах с ръка в стила на звездните рицари джедаи. Вампирът зад гърба ми се изкикоти.

— Не ме вълнува поканата ти — съгласи се полицаят, отстъпвайки. Другарите му, на които също направих леки заклинания, също се дръпнаха, освобождавайки ми пътя.

И в този момент видях отпред познато лице. Този полицай не беше попаднал под действието на заклинание и сега размахваше ръце, отчаяно опитвайки се да привлече вниманието ми.

И още как. Този, който е изпитвал магическата принуда, се старае да не повтаря това изживяване.

— Здравсти, Дима — казах аз, приближавайки се към Пастухов. — Какво правиш тук? Нали не е твоят район?

— Прехвърлиха ме за подкрепление. — Въпреки студеното време, старши сержантът беше целият в пот. — Кажете, Антоне... какво става?

— Малко извънредно произшествие — магнах с ръка аз. — Не го вземай присърце, това е наша работа.

— Кажете, а там... зад Вас... това не е ли... — той се поколеба.

— Вампир — отговорих аз честно. — Не се притеснявай, той също е на служба. Лош е, но в момента не е опасен. Няма да направи нищо на никого.

— Може ли да дойда с Вас? — отчаяно помоли Пастухов. — Аз нали съм нещо като свой, а? Помагам, работя с Вас... ето, вчера изнесох лекция на сътрудниците Ви...

По-скоро просто не му се искаше да остава при вампир, макар и „не опасен“. Но от друга страна... защо не? В това имаше нещо любопитно — да се поработи във връзка със сътрудник на човешките правоохранителни органи.

— Да вървим — казах аз. — Само стой зад мен и не се намесвай, става ли?

Пастухов закима, а после неумело се прекръсти.

Валентин Локтев беше младеж е доста невзрачна външност. Единственото забележително нещо във външността му бяха огромните вежди, навяващи спомени за ръководителя на СССР Леонид Брежнев. Но Генералният секретар на ЦК на КПСС имаше внушителна, едра фигура, някак хармонираща с могъщите вежди... е, и длъжност, позволяваща с повдигане на веждите да се решава съдбата на отделни хора и на целия свят. А веждоносецът Локтев беше млад, кльощав човек с най-обикновена външност.

Разбира се, ако заемеше пост, аналогичен на Брежневия, това може би щеше да увеличи харизмата му, както често става в живота.

Локтев седеше отделно от останалите зрители. Ние с Пастухов се изкачвахме към него, а аз гледах публиката с любопитство. На сцената свиреше някаква рокгрупа, доста разпален метъл, и зрителите периодично се оживяваха, размърдваха се, започваха да викат нещо... и веднага утихваха.

Светлият маг Валя Локтев изпомпваше енергията им. Изпомпваше Силата, излъчвана заедно с позитивните емоции. Накратко казано, точно с това се занимаваше всеки шухарт.

С тази дума бяха започнали да наричат подобни „светли вампири“ читателите и почитателите на братя Стругацки. В техния роман „Пикник край пътя“ имаше един славен чичко на име Редрик Шухарт, който в края на книгата се приближава към изпълняващото желанието Златно кълбо, крещейки (или мърморейки на себе си? Ох, вече не помня...) единственото добро желание, което е успял да измисли: „Щастие за всички! И нека никой не си отиде пренебрегнат!“.

Разбира се, злите езици незабавно бяха променили този вопъл на душата на лутацията се интелегент във фразата: „Щастие за всички! И нека никой пренебрегнат не си отиде!“.

Кое, разбира се, силно променяше концепцията. Но някак си внасяше честен реализъм във фантастичната история.

При нас, в Патрула, наричаха „шухарти“ такива Светли, които в един момент рухват от несъвършенството на мирозданието и решават да творят добро наляво и надясно. Цялата беда е там, че сътвореното от тях добро незабавно дава право на аналогично по сила зло от страна на Тъмните... Разбира се, Тъмните не са негодяи по природа, жадуващи да измъчват околните само заради своята злоба. Мнозина Тъмни в ежедневието си са страшно мили хора. Но Силите им предизвикват предимно негативни емоции у околните. А и на тях изобщо не им пука за околните... така че когато получат правото за тъмна намеса, бързо компенсират цялото извършено от „шухарта“ добро. Ако може даже с лихвите.

По принцип „шухартите“ нямат голяма Сила — някъде петочетвърто равнище... рядко трето. Тези, които са по-силни, обикновено са по-умни и по-сдържани. Затова когато застанат на пътя на войнстващото добро, „шухартите“ отиват там, където могат да съберат

позитивни емоции — на хубав концерт, на премиера на дългоочакван филм, на спортно състезание, на което феновете на по-силния отбор са повече, та дори и на детско новогодишно празненство. И там се назобват с енергия... така че дори и Висшите магове да имат проблеми да се справят с тях.

После тръгват, творейки добро във всички посоки. Докато не ги спрат.

С всички възможни средства.

Веднъж самият аз за малко не станах „шухарт“. Но се оказа, че имам достатъчно ум — или късмет, — за да разбера какво точно трябва да се направи... заради какво събирам човешко щастие.

Не бях уверен, че и с юношата Валентин ще се случи така.

Когато го наближих, видях как се е назобил. До пръсване, както се казва... той даже вече не можеше да акумулира Сила, а я хвърляше в „Сфера на отрицанието“. Достатъчен ми беше един поглед, за да разбера — никое мое заклинание няма да пробие защитата му. Вероятно Хесер би могъл да се справи. Благодарение на техничността си. Но и за него не беше сигурно, че ще се получи веднага.

Значи „Сфера на отрицанието“. Много допадащо на слабите Различни заклинание, защото позволява да се противопоставят на много по-силни магове.

Всичко с теб е ясно, Валентине.

— Може ли да седна? — попитах аз, докато се приближавах до младежа. Пастухов се спря по-надалеч и започна да наблюдава неестествено сцената.

— Сядайте, Антоне — кимна Валентин. И уточни, стараяйки се да говори колкото се може по-внушително — Само без глупости, става ли?

— Е, то сред нещата, които мога да направя, дори и глупости не останаха... — въздъгнах аз, сядайки.

Валентин изсумтя:

— Винаги ми беше интересно да Ви слушам, Антоне. Умеехте да разказвате интересно...

— Това идва с възрастта — рекох аз, оглеждайки трибуните. — Ако доживееш... Какви ги вършиш, момче?

— Нали и сам виждате — отговори той с непреклонни нотки в гласа.

— Виждам, разбира се. Трупаш Сила. Какво си намислил да правиш? Да реморализираш всички наоколо? Да унищожиш Тъмните? Да разгониш облаците и да докараш хубаво време?

— Ето че и самият Вие говорите глупости — отвърна Валентин пренебрежително. — Какво, да не ме смятате за глупак?

— Не, за благороден идеалист с горещо сърце — отвърнах аз сериозно.

— Прекрасно разбирам, че реморализирането на всеки срещнат няма да даде нищо — каза Валентин. — За Ваше сведение, съм изучавал историята на тези, които са се опитвали да го направят.

— Историята научи ли те на нещо?

— Разбира се.

Валентин млъкна, заглеждайки се в трибуните. Явно дебнеше момента, за да всмукне поредния изблик от енергия. Улових се, че изпитвам детинското желание да го изпреваря и да попия чуждата сила. Забавно щеше да стане... не, не си струваше да нервирам момчето.

— Валентине, а защо изобщо започна? — попитах аз.

— Светът е пълен с несправедливост — отговори той мигновено.

— Не споря. Но имаше ли някаква конкретна причина?

Валентин се замисли за миг.

— Вероятно да. Бабата.

— Каква баба?

— Съседката. Тя вече приближава осемдесет. Живее сама... децата ѝ или са умрели, или не я навестяват. Вчера както си вървах, я видях до магазина... стоеше и плачеше... броеше си копейките в ръцете. Как може така, Антоне? Как можем да допускаме хората така да страдат?

Въздъгнах.

— Значи претенциите ти не са към Тъмните? Не са към вампирите, ловуващи хора? Не към Тъмните магьосници?

— И към тях също — отговори бързо Валентин. — Но на второ място. Не мога да гледам как страдат хората!

— Между другото, помогна ли на бабата? — небрежно попитах аз.

— Какво имаш предвид?

— Попита ли я защо плаче? Няма пари за хляб и кефир? Или си е изгубила портмонето? Или просто е изпаднала в старческо слабоумие и спестява цялата си пенсия за погребение? Нали знаеш, че при стариците и това се случва?

— Не мога да помогна на всичките баби в Русия — каза обидено Валентин.

— А защо само в Русия? — учудих се аз. — Знаеш ли как страдат африканските баби и деца? Ти нали не си расист?

— Не! — възмути се Валентин. — Но там има други хора, други Различни. Предполагам, че това е техен дълг.

— Съгласявам се — кимнах аз. — Но все пак! Ти си Различен. Макар и Светъл, способностите ти позволяват дори в рамките на закона и морала да живееш напълно прилично. Сигурно имаш някоя друга хилядарка в джоба... Помогна ли на бабата?

— Оставете тази демагогия, Городецки! — неочаквано тънко извика Валентин. — Избягах! От срам! Не може да се запълни с пръст дупка в дигата!

— Може — отговорих аз убедено. — Ако дупката е малка, а пръстът — здрав. Ти си Различен. Но преди всичко си човек. И не си помогнал на една-единствена баба по своя път... така че за какво искаш да изразходваш Силата?

— Ще отида в Кремъл — каза Валентин с леден глас.

— И какво? — поинтересувах се аз. — Надявам се, че няма да тръгнеш да убиваш всички по пътя като някой дон Румата?

Валентин ме погледна с недоумение.

— Това е от друга книжка, не за Шухарт — поясних аз. — Не ми обръщай внимание. Та какво всъщност искаш да направиш?

— Ще ги реморализирам — каза Валентин. — Всичките. От президента до... до... до кремълския завеждаш домакинството.

— Да допуснем — кимнах аз. — Ще пробиеш защитата, сложена от двата Патрула... точно срещу подобни желания за намеси... и ще промениш природата на всички хора, които имат отношение към властта. Президента, министрите, депутатите... И какво?

Валентин чак запухтя от възмущение.

— Как „какво“? Ще се сложи край на корупцията, ще се спазват законите. Животът на хората ще се нареди!

— Но ти нали не реморализираш всички хора в страната? — изрекох меко аз. — А и тъмните ще получат право на ответен ход. И какво?

— Нищо! Ако властта бъде високоморална...

— ... то тя за няколко дни ще бъде изядена от онези, които няма да бъдат засегнати от заклинанията ти. Те няма да имат угризения на съвестта, съмнения, колебания. Честен политик — това е оксиморон. Твоите, високоморалните, веднага ще си припомнят всичките си грехове... и ще започнат да се разкайват за тях.

— Нека си ходят тогава!

— Но дошлите на тяхно място няма да са по-добри.

— А тогава какво, нищо ли да не правя? — възмути се Валентин. — Хората са обречени на страдание! Вие какво предлагате? „Не пипай, докато не се размирише?“

— По-добре „не пипай, докато работи“ — поправих го аз. — Валентине, цялата беда е в това, че властта е отражение на обществото. Криво, гротескно, но отражение. Повечето граждани в страната, ако им се удаде възможност да са на власт, ще крадат и ще се смятат за по-добри от другите — и докато това не се промени, никаква реморализация на върхушката няма да промени нищо. Политиците, които се сдобият със съвест, ще си тръгват. А на тяхно място ще идват нови — без съвест. Трябва да се променят хората, обществото...

— Това вече го казахте — промърмори Валентин.

— Аха. Но мога да го повтарям и още.

— Не, Антоне — изрече твърдо Валентин. — Не вярвам. У Вас говори умората... песимизмът. Е, и, извинявайте, личният егоистичен интерес.

— Какъв? — изумих се аз.

— Нощния патрул го устройва статуквото — каза мрачно Валентин. — Задоволявате самолюбието си, съществувате благополучно и се боите от сериозни промени в обществото. Може да Ви е страх да не се окажете без работа? Когато злото в живота намалее, не само Дневният патрул ще се съкрати, но и вие ще станете излишни!

Само поклатих глава. Изведнъж ми стана напълно ясно, че спора напразно. Валентин искаше да твори добро. Активно, дейно, с песни и танци. А аз му говоря тук за човешката природа, за това, че не е

възможно да махнеш с вълшебна пръчка и да донесеш щастие на всички.

— И Вие няма да ме спрете — продължаваше да се самонавива Валентин. — Ще отида в Кремъл... Там точно днес президентът ще държи реч пред Думата. Ще ги накарам да се осветят всичките! Всичко съм изчислил. Имам Сила да отразя всяко ваше заклинание, и ще ми остане за масово реморализиране.

— „Сферата на отрицание“? — уточних аз.

— Аха — кимна с гордост Валентин.

— Хубаво заклинание — признах си аз. — Наистина можеш да блокираш всяка моя магия, че даже и да се подхраниш от нея...

Валентин лекичко се усмихна. Изглеждаше като ученик, заслужил похвала от строг учител.

Нямаше смисъл да протакам повече. Бръкнах в джоба на самото си, извадих къса телескопична палка, тръснах я и тя се издължи.

— А... — Валентин започна да се надига. Той осъзна със закъснение какво става.

Леко го блъснах в гърдите със свободната си лява ръка — както се и очакваше, Валентин протегна ръце, защитавайки се от безобидния удар. Тогаво го измлатих с палката, със замах, така че плътната гума с металически утежнител глухо хлопна злощастния Различен по темето.

Очите на Валентин се завъртяха и той падна. Задържах го за якето и го настанях обратно на седалката му. Веднага наблизо се озова и Пастухов, приготвил своята, доста по-тежка палка.

— Спокойно, вече всичко е наред — казах му. — Сега... минутка...

Ох, как се беше назовал младежът! Всмукнах „Сферата“, доколкото можах, после започнах да изпускам Сила в пространството. Лишената от контрол „Сфера на отрицание“ вече не ми пречеше. Народът по трибуните се оживи, започна да аплодира, да вика. Музиката засвири по-силно.

Учиш ги, учиш ги... И пак вместо „Щита на магьосника“, който защитава от всичко, използват „Сферата на отрицание“. Поне да беше сложил един слабичък „Кристален щит“ под „Сферата“...

Ех, тази младеж...

След като приключих, направих на Валентин „Скоби“, блокирайки напълно магическите му способности. Това заклинание

можеше да се използва само върху Различен, който е в безсъзнание, и имаше действие само няколко часа. Но толкова беше напълно достатъчно.

— Жив е — каза Пастухов с облекчение, след като огледа Валентин. — Слушай... а той като че ли е ваш, Светъл?

— Ако е Светъл, това още не значи, че е наш... — въздъгнах аз. Към нас вече идваше Семьон.

— И какво ще стане с него? — поинтересува се Пастухов. Изглежда, той съчувстваше на момчето.

— Съд — свих рамене аз. — Нищо не успя да забърка... ще получи пет-десет години ограничаване на правата. Това значи — живот без магия.

— Е, не е чак толкова страшно — отпусна се Пастухов.

— Не ми говори — казах аз. — Ох, не ми говори... Свикнеш ли веднъж... А той е свикнал.

[1] Хематоген — профилактичен препарат, който съдържа желязо и стимулира образуването на червени кръвни телца. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

Хесер ме гледаше с обида и смайване. Не, не просто с обида — с разочарование. Така, навярно, може да гледа ученика си велик художник, току-що узнал, че ученикът му е откраднал четките и боите, и на шега е нарисувал мустаци на дамите в няколко от картините му.

— Защо? — попита Хесер с горчивина и в яда си хвърли стария ми CD-плеър на масата. — Защо не ми предаде пророчеството веднага?

— Защото беше твърде опасно — поясних аз. — Не исках цялото ръководство на Патрула да се забърква в тази работа. Ако беше дошъл Тигъра...

— Щеше да ни изяде всичките! — изсумтя Хесер. — Не виждам нищо ужасно в пророчеството.

— Наистина ли? — изумих се аз.

— То не предвещава нищо — изрече спокойно Хесер. — То само разкрива възможността Абсолютната вълшебница да е способна да унищожи Сумрака. Ти какво, да не мислиш, че това е новина за мен?

Настана мой ред да погледна смаяно шефа.

— Та това е аксиома — продължи Хесер. — Абсолютната сила е способна да унищожи всичко. Не те ли плаши, че дъщеря ти е способна да взриви Земята?

— Какво? — измънках аз.

— Да я взриви. Да я изпепели. Да устрои потоп. Само чрез магически методи... тя взема Сила практически от неизчерпаем източник, ще ѝ бъде достатъчна... По същия начин може да унищожи и Сумрака.

— Как? — попитах аз.

— Или ще пръсне всичките слоеве — небрежно поясни Хесер. — Тогава светът ще обрасне със син мъх, на небето ще се появи втора Луна... наистина, по-голямата част от нея ще се скрие зад светещите облаци... общо взето ще стане удивително смесване на пространствата. Катаклизъм и то какъв... Може би при това магията ще се запази, а може би не... Но има и втора версия, също вероятна.

Пространствата се разделят. Светът няма да се промени, но ние няма да можем да ходим в Сумрака, равнището на магия ще започне да пада... макар че тук отново има варианти!

Той така се въодушеви, че разбрах — отдавна му се е искало да обсъди с някого всичко това.

— Аз, например, смятам, че магията ще бъде напълно изгубена за хората — обясни той. — Докато Завулон предполага, че напротив — хората с най-висока магическа температура, които сега нямат дори най-слаби способности за предвиждане, ще станат Велики магове!

— Завулон? — попитах аз глупаво. — Обсъждали ли сте това с него?

— Да, Завулон — отговори твърдо Хесер. — Разбери, Антоне, някои неща са толкова важни за всички Различни, че заради тяхното разбиране се забравя всякаква вражда.

— Но ако Сумракът вече го няма, как тези хора-Различни ще започнат да използват магия?

— Няма да им е необходимо да влизат в Сумрака. Ще оперират само със собствената си вътрешна енергия... макар че е възможно с течение на времето да намерят начин да изтеглят енергия направо от другите хора... Тогава, между другото, ние ще сме практически имунизирани срещу магията — усмихна се Хесер. — Не можеш да удариш с ток този, който не е проводник на ток...

Той помълча, после въздъхна.

— Но ще стане лошо за всички нас, разбира се. Със сигурност можем да забравим за дългия живот.

— Значи пророчеството на Кеша не е опасно и не носи нищо ново — казах замислено аз. — Може би то не е първото от този род?

Хесер премълча, но се усмихна.

— А защо Тигъра толкова го беше страх да не прозвучи?

— Защото наистина има шансове някой да се опита да унищожи Сумрака — отвърна спокойно Хесер. — Например, както виждаме, твоята при...

Навъсих се.

— Твоята позната вещица — поправи се Хесер. — При нея, както виждаш, има лична особеност — тя се бои, че с невнимателната си намеса в пророчество е навлякла беди на страната. А има и други. Например — радикалните Тъмни.

— А на тях за какво им е? — учудих се аз. — Готови ли са да се лишат от Сила?

— Смятат, че магията просто ще се измени. И се надяват, че личната им Сила при това ще нарасне. А има и радикални Светли. Ето, например, ти днес работи с младеж, който искаше да ощастливи хората, като направи човешките органи на властта високоморални. Обичайна ситуация, нали? А има и такива Светли, които се измъчват от осъзнаването на собствената си Сила. И искат да няма магия, хората да живеят без никакво вълшебство!

— Но много ли са онези, които знаят как да се унищожи Сумракът и кой е способен да го направи?

— За щастие на теб и Надя — каза сухо Хесер, — не са много. Да бяхте се постарали да ѝ повлияете.

— Какво мога да направя? — попитах аз и внезапно се почувствах точно такъв, какъвто съм — въпреки случайно добития ранг на Висш — начинаещ вълшебник, редови Различен, ученик на мъдър маг.

— Нищо, Антоне — махна с ръка Хесер. — Само се постарай повече да не криеш нищо от мен, става ли? И не разказвай нищо на никого. Както предполагам, Тигъра няма да дойде за нас. Той разбира, че няма да разкрием пророчеството пред никого. А дори и Арина да го разкрие — това ще е само вероятност, не неизбежност.

— Ще я преследвате ли? — поинтересувах се аз.

— Без особен ентузиазъм — сви рамене Хесер. — Ако ти се отвори случай, предай ѝ моя съвет. Или отново да легне да поспи — десет-двайсет години — или да се яви със самопризнания. Може да се яви и при мен, между другото. Ще се постарая да я защитя от Инквизицията и да постигне най-леката възможна присъда.

Кимнах.

— Благодаря, Борис Игнatieвич!

— С благодарностите не можеш да си намажеш филия — промърмори той и погледна монитора на компютъра. — Добре... тръгвай... конспираторе. Трябва да говоря с някого.

— Между другото, относно филиите... — спомних си аз. — Кажете, колко пари мога да тегля от картата си?

Хесер се намръщи.

— Каква е заплата на сътрудниците на Патрула? — уточних аз.

— В зависимост от ранга — каза Хесер, без да ме поглежда. — Антоне, всичко това са глупости, трябва да ти е ясно.

— Как така „глупости“ — запънах се аз. — Аз вчера отидох при един банкомат...

— Антоне, как смяташ, каква е ценността на човешките пари за организация, в която има поне един предсказател от четвърто-пето равнище? — попита Хесер.

— Никаква — отвърнах аз след кратък размисъл.

— Точно за това говорим. Само за сметка на валутните курсове и колебанията на акциите, дори и в най-благополучната година, Патрулите са способни да заработят произволно големи суми. А тъй като нормалния Различен не го интересуват човешките атрибути на богатството и процъфтяването, не виждам смисъл да ограничавам сътрудниците си. Дори Тъмните не страдат от такова тщеславие.

— Но някак... — започнах аз.

— Трябва ли ти бентли? — попита Хесер, вдигайки към мен тежкия си поглед.

— За какво? — изумих се аз. — За да събирам проклятията на завистливите околни? Виж, някакъв японски джип бих си купил... да ходим през лятото на вилата, там пътищата са кални, ще затънем...

— Ами, купи си — равнодушно каза Хесер. — Движението на парите в природата увеличава икономическата активност на хората и в края на краищата им е от полза. Още повече, че Япония пострада от земетресението. Ще им помогнеш.

— Шефе, кажете честно, всяко нещо ли можете да оправдаете от гледна точка на доброто и справедливостта? — попитах аз.

Хесер се замисли. Почеса върха на носа си.

— Като цяло, навярно да. Но ти не се терзай, с възрастта това идва при всички.

В един през деня отидох в столовата. Не ми се ядеше, навярно сутрешното произшествие ми беше убило апетита. Почовърках и оставих настрана котлета по киевски — готвачката леля Клава, наблюдаваща бдително залата откъм гишето за раздаване на храната, ме изгледа с упрек. Така че се наложи да изиграя цяла пантомима, демонстрирайки, че едва се побирам в панталоните си, губя форма и

само това ме спира да си доям порцията. Леля Клава се успокои. Налях си чаша превъзходен боровинков сок, пресуших я на един дъх, сипах си втора и се върнах на мястото си. Столовата беше почти празна, сега все пак беше през деня, оперативният персонал или си отспиваше, или беше със семействата си... които имаха такива. След някой друг час щяха да започнат да се събират за обяд...

— Вкусен ли е сокът, Антоне? — извика ми през залата Клава.

— Много! — искрено си признах аз и готвачката се усмихна със задоволство.

Все пак има нещо в шарлатанските теории за влиянието на имената върху характера на човека. Разните Андреевци, Александровци, Сергеевци или Лени, Маши, Наташи могат да бъдат всякакви. Но малко встрани от популярните имена влиянието веднага започва да се усеща.

Ето, с името Клава е добре да си готвачка. Не непременно дебела, но едра. И още от двайсет и петгодишна възраст ще ти викат „леля“. Защото „леля“ и „Клава“ са неразделни.

Интересно как ли влияе на човек името Антон?

Замислих се, спомняйки си познатите ми Антоновци. Не се наблюдаваше никаква особена система. Един Антон, например, беше як добродушен чичко, добър къщовник и добросъвестен професионалист. При това заядлив любител на спретването на номера и съчиняването на неприлични стихове. Затова пък друг беше книжен червей, абсолютно неприспособим към живота.

Навярно името Антон също не е от редките и не оказва влияние на хората...

Взех чинията и чашите, готвейки се да ги отнеса към миячката, но неусетно приближилата се леля Клава решително ми ги измъкна от ръцете.

— Тръгвай, тръгвай да работиш. Само това оставаше — и Великите да носят мръсните съдове...

— Аз не съм Велик... — промърморих.

— Висш? — попита Клава и сама си отговори — Висш. Значи ще станеш Велик. Тръгвай, де.

Кой знае защо чувствайки се неловко, отидох в кабинета си. И още на десет метра от вратата чух как звъни забравеният на масата мобилен телефон.

И изведнъж се почувствах зле.

Ускорих крачка, хвърлих се към вратата, бързо отключих. Мамка му, що за навици, защо си заключвам кабинета в Нощния патрул, та тук няма чужди! Но пак си го заключвам...

Телефонът лежеше на масата и звънеше. Някак упорито, настойчиво. Кой знае защо, беше ясно, че ще звъни дълго... че това е много важно за звънящия.

А на мен не ми се искаше да го вдигам.

— Ало — казах, поднасяйки телефона към ухото си.

— Антоан! — с неподправено чувство възкликна Еразъм Дарвин, отделен от мен чрез клетки на мобилни оператори, оптични линии, висящи в небето спътници... е, и просто две хиляди и петстотин километра. — Безмерно се радвам да чуя гласа ти! Пребиваваш ли в добро здраве и благоразположение на духа?

— Благодаря, Еразъм — казах аз, присядайки на ръба на масата. — В добро здраве и в добро настроение съм.

— Радостно ми е да го чуя — каза Еразъм. — В Москва ли си, или службата те е откарала в далечни неизследвани страни?

— Да, в Москва съм — признах си аз.

Не ми харесваше как говори Еразъм. Беше твърде възбуден. Говореше малко по-бързо от обикновено. И на заден план се чуваше някакъв шум. Тих, но неприятен.

— Колко жалко, че можем да говорим само две и половина минути! — каза Еразъм.

— Защо? — учудих се аз. — Ъъъ... зарядното ли ти пада? Или нямаш пари в картата?

Еразъм тихо се разсмя.

— Не, не! Парите ще ми стигнат до края на живота! Но аз съм пророк, нали си спомняш? Антоане... моля те. Не мога да гадая повече за подаръка на Великия Хесер. Кажи ми, Антоан! В какво е тайната на бонзая, който той ми изпрати?

Шумът в слушалката стана малко по-силен.

Поколебах се за миг.

— Еразъм, не знам точно. Не съм питал Хесер. Но ми се струва, че разбрах каква е работата.

— Е, е? — попита заинтересовано Еразъм.

— Това е просто дръвче в саксия. Просто бонзай. Без никаква магия. Хесер така се е пошегувал.

Еразъм помълча секунда, само дето шума в слушалката се увеличаваше. После той се разкикоти.

— Хесер! О, стар тибетски хитрец! О, казаха ми, че обича глупавите шеги. Благодаря, Антоан! Аз... трябваше да науча. Трябваше да го чуя! Иначе щеше да е твърде обидно!

— Еразъм, какво става? — попитах аз. — Прости ми за въпроса... пиян ли си?

— Да, малко — призна си той. Отчетливо чух звука от преглъщане. — Но това е толкова рядко уиски... толкова древно... пазех го за някой особен случай...

— Еразъм, какво става при теб? — извиках аз.

— Тигъра — отговори пророкът много спокойно. — Аз малко те послъгах, Антоан. Не се сърди. Изрязах две чаши от дървото, в което извиках пророчеството си.

— Узна ли своето пророчество? — Аз скочих от масата. Изтичах до прозореца. Така... кой е на наша територия? Никой... Но ако много се забързам, на улицата ще има минувачи... — Еразъм, дръж се за минута! Ще дам телефона на човек, кажи му...

— Недей, Антоан — помоли Еразъм. — Всичко е предрешено. Недей! И не се опитвай да узнаеш пророчеството ми, моля те. Това... няма да ти донесе радост и дълъг живот. Не се сърди, че ти дадох бокала. Забрави за него. Погреби го.

— Не мога да ти обещавам това... — казах честно.

Еразъм въздъхна в слушалката.

— Тогава ми прости. Имам само двайсет секунди, Тигъра сега ще пробие защитата. Слагам заветцанието си в портфейла... портфейл от крокодилска кожа... ето така. Той ще е на масата в кухнята.

— Еразъм, много съжалявам! — възкликнах аз. — Мога ли да направя нещо за теб?

— Свържи се с лондонския Дневен патрул. Помоли ги... да почистят в дома ми. — Той се забави за миг. А после съвсем спокойно и ясно, на добър руски език, изрече — Сбогом, московски маг Антон Городецки.

Първо шумът в слушалката утихна.

А после връзката прекъсна.

Погледнах екранчето. Продължителност на разговора — две минути и двацет и седем секунди. Бях чул последното пророчество на Дарвин — точно както ми беше казал.

Еразъм е добър предсказател.

Беше добър предсказател.

И, общо взето, нелош Различен. Като за Тъмен — просто прекрасен.

Приближих се към прозореца, отворих го, извадих цигара и я запалих. Беше студено и мрачно, канеше се да вали.

Така и ме завари Олга — пушещ до прозореца. Приблужи се безмълвно, седна до мен, извади си тънички „дамски“ цигари. Когато преди тринайсет години излезе от заточението в тяло на сова, в началото пушеше „Беломор“ — връх на лукса по нейно време. Но се ориентира достатъчно бързо в променения свят.

— Какво е станало, Антоне? — попита тя. — Много си блед.

— Обади ми се Еразъм.

— Дарвин? Какво искаше?

— Да се сбогува. Имал е още един бокал със запечатано пророчество... е, и не е издържал на изкушението. Узнал е пророчеството си... и тогава е дошъл Тигъра.

Олга изруга грубо, по мъжки. Уточни:

— Не можеше ли да се помогне?

— Не. Той имаше две и половина минути... искаше да се сбогува. И ме помоли в никакъв случай да не се опитвам да узнавам пророчеството.

— Унищожи бокала — каза твърдо Олга. — Антоне, не бива да се играе с пророчествата. Хубаво е, че Кешиното се оказа такова неясно... удивително неясно, бих казала. Но всяко пророчество е потенциално опасно.

Фактът, че Хесер вече беше споделил информацията с нея, не ме учудваше. Нито пък това, че тя веднага беше дошла при мен и се безпокоеше за моята безопасност — такъв ѝ беше характерът. Но нещо ме тревожеше. Нещо не беше наред. Олга ме погледна настойчиво и аз неохотно кимнах.

— Добре.

— Още днес — настоя Олга.

— Хубаво.

— Иска ми се да те проконтролирам, Антоне.

— Олга, заклевам се. Днес, като се прибера, ще унищожа бокала. Тя ме погледна в очите и кимна, успокоена.

— Благодаря. Може и всичко да се размине. Вероятно напразно... — тя млъкна.

— Какво напразно? — попитах аз. — Напразно ти и Хесер измислихте този план с Тебешира на съдбата? Напразно направихте дъщеря ми Нулева вълшебница?

— Кой пък тогава е знаел, че ще бъде твоя... — отговори мрачно Олга.

— Защо изобщо ви беше нужно това? Такава пропаст в равновесието между Патрулите... представям си какви отстъпки ви е струвал.

— Смятай, че сме го направили на кредит — отвърна небрежно Олга.

— Тоест?

— Ще се разплащаме с Тъмните още петдесет години.

Помълчах малко.

— Навярно е безсмислено да питам какво са получили Тъмните в замяна на появата на Надя?

— Напълно безсмислено — отговори твърдо Олга. — Нека да оставим тези тема...

— Но защо? Защо ви е трябвало това? Нулевата вълшебница — това е срыв на равновесието, нарушаване на баланса, това е... като атомно оръжие, което правят, за да не използват... — Разбрах всичко сам, още преди да съм довършил изречението. — Това не е против Тъмните, нали? — попитах аз Олга. — Затова и Завулон се е съгласил... затова и Инквизицията си е затворила очите.

Олга млъкеше. Загасващата угарка трепереше в пръстите ѝ.

— Надя е оръжие против Сумрака — казах аз. — Нали? Тя е единствената Различна, която е способна да унищожи Сумрака... да унищожи цялата магия на света. Вие... та вие сте се досещали... отдавна сте се досещали, че Сумракът не е просто среда, не е просто енергия... това е личност. И сте се бояли. Ето защо Хесер се е съвещавал със Завулон... И Инквизицията сте привлекли, нали? И е било решено, че на Различните им е необходима съдържаща сила, за всеки случай... ако изведнъж Сумракът престане да изпълнява

малките ни капризи и стане твърде активен. Как решихте какъв цвят ще бъде тя? Монета ли хвърлихте? Завулон е заложил на тура, а Хесер на ези? Не те ли смущава, че отглеждате дете като живо оръжие?

— Аз не съм вземала участие в това! — отвърна рязко Олга. — Както добре си спомняш, бях чучено!

— Но ти държа Тебешира!

— Антоне, не ми се искаше да остана още петдесет години в шкафа! А и не разбрах веднага каква е работата. Мислиш ли, че Хесер ме посвети моментално във всички детайли? Да бе... Понякога ми се струва, че той крие планове и от самия себе си.

— Ще разкажа всичко на Надя — казах аз. — Тя има право да знае. За да не се опитвате да я използвате без нейно съгласие.

Олга въздъхна.

— Никой не смята да я използва. Това е така... за всеки случай. Не натоварвай детето, остави го да порасне.

— Ще си помисля — казах аз и затворих прозореца. — Все пак какви сте такива...

Олга присви очи, гледайки ме.

— Какви? Ако ръководството на Патрула достигне до обосновано подозрение, че Сумракът е активно действаща сила, че той притежава воля и желания — какво ще наредиш да прави? Сумракът не осъществява контакт, най-реалната му проява е Тигъра... а той не е от приказливите. И как ще наредиш да постъпим? Ще разчиташ на добрата му воля? А кой ни е казал, че разбираме доброто по един и същи начин? По-добре да имаме в резерв Различен, способен да се противопостави на Сумрака в кризисни ситуации. И имай предвид, между другото, че за дъщеря ти фактически се грижат и я защитават и двата Патрула. Тя е общо оръжие!

— Тя не е оръжие — казах аз уморено. — Тя е човек.

— Тя не е човек, тя е Различна!

— Всичко това са словесни черупки, Олга. — Направих няколко крачки из кабинета. Погледнах Олга и попитах — А ти не мислиш ли, че Сумракът наистина е вреден? Че би било по-добре да го унищожим? Може да помоля дъщеря ми...

— А ти сигурен ли си, че тя ще надживее Сумрака? — попита Олга. — Тя е абсолютна вълшебница. През нея тече цялата Сила на света. Сигурен ли си, че Надя изобщо ще може да живее без нея?

— Гадове — казах аз. — Все пак вие сте гадове...

Олга само сви рамене — „мисли каквото искаш“...

— Свържи се с лондонския Дневен патрул — помолих аз. — Нека минат през дома на Еразъм. Завещанието му е върху кухненската маса, в портфейл от крокодилска кожа.

— А ти къде? — извика Олга подир мен.

— Вкъщи. Смятайте, че съм си взел отпуска — казах, затваряйки вратата, и не се сдържах да добавя — Безсрочна.

ГЛАВА 7

Лошото на обикновения градски апартамент е, че в него трудно може да се изгори обемист предмет. Особено ако е магически и съответно за избягване на неприятните последици е по-добре да се изгори с обикновен огън.

Ех, защо апартаментът ми не беше с камина! Щях да хвърля дървения бокал сред пламналите дърва, да вдигна клапата на камината и да гледам как изчезва завинаги пророчеството, заради което беше загинал Еразъм.

Само че що за пророчество е това? И защо Кешиното пророчество, което Тигъра толкова силно не искаше да допусне, че даже заговори на човешки език, аз и Арина успяхме да изслушаме напълно безнаказано? И изобщо, то беше странно, глупаво... не пророчество, а информационна справка, ако щеш, я качвай в Уикипедия...

Огледах придирчиво балкона. Може би да си спретна огнище тук? Ако се наложи, ще се разбере с пожарната...

Но балконът ни беше хубав, остъклен, с ламиниран паркет. Светлана щеше да ми откъсне главата, ако на пода се появеше петно от изгоряло. Поне да беше останала някоя керамична плочка след ремонта... но не, всичките ги изразходвахме...

След като се повъртях, се върнах в апартамента, отидох в кухнята, отворих фурната и извадих металическата подложка. Ето това щеше да свърши работа.

Впрочем, защо трябваше да ходя на балкона? Дървеният бокал на Еразъм не беше голям, прекрасно се побираше върху подложката.

Хванах го да го подържа още веднъж. Беше направен много прецизно, грижовно. Може би без особено умение, но със старание.

Значи те бяха два. Жалко, разбира се. Дори без хитро скритата магическа плънка, бокалът беше интересен сам по себе си. Древна реликва...

Но пророчеството, заключено в единия бокал, вече беше убило стопанина си.

Стига толкова. Край с жертвите. Пророчествата въвн! Сложих бокала върху подложката, донесох флакон с бензин за запалки (общо взето, аз отдавна използвах газени едnodневки, но флаконът така си седеше в килера, чакайки своя час).

— Лек ти Сумрак, Еразъм — казах аз, щедро поливайки дървения бокал с бензин.

В антрето хлопна врата.

— Тате! Прибрах се! — извика Надя. — Анна Тихоновна е болна и ни освободиха от последния урок!

Днес от училище я прибираще Света.

— Добре — извиках аз, приседнал пред подложката с кибрита в ръката.

— Водя гости!

— Така ли? — аз се обърнах напрегнато.

Надя се показа на вратата. Зад гърба ѝ неловко надникна Кеша.

— Здравсти, Инокентий — казах аз. Кой знае защо, посещението му не ме учуди. — Как е?

— Нормално... — той пристъпи от крак на крак, без да вдига поглед. — Уроците са интересни...

— Това е чудесно — казах аз с онзи бодър тон, с който възрастните разговарят с децата.

— Майката на Кеша е до късно на работа — поясни Надя. — И аз го поканих на гости. Мама обеща после да го откара вкъщи.

— А мама къде е?

— Тя ни докара до входа и отиде да купи тоалетна хартия. — Надя прихна. Има една такава възраст, на която думите „тоалетна хартия“ звучат удивително смешно — особено ако ги изговаряш пред връстник.

— Да, вчера забравих да купя — разкаях се аз.

Надя се обърна и извика към антрето:

— Не, тези чехли са мамините, за гостите са зелените!

— Много гости ли имаме? — попитах аз, изправяйки се.

— Не много. — Надя явно се смути. — И леля Арина. Срегнахме я на стълбите, тя идваше у нас.

Направих три бързи крачки и заставах, отделяйки децата от антрето. Все още стисках в лявата си ръка кутията кибрит. Затова пък пръстите на дясната вече се бяха събрали в знака „Щит“.

— Антоне! — извика Арина от антрето. — Мир, дружба, кльопачка!

Тя надникна предпазливо от коридора.

— Дойдох с мир! — каза тя, широко усмихвайки се. — Никакво зло! Нали виждаш, с децата всичко е наред!

Изглежда, Надя беше разбрала, че е постъпила прибързано. Не, тя не издаде нито звук, но хвана здраво Кеша за ръката и го издърпа по-надалеч зад гърба ми.

И аз почувствах как на метър от мен забълбука, пълнейки се, бездънен кладенец от Сила.

— Надя — казах аз тихо. — Ти много добре знаеш, че не бива да водиш въщи чужди... хора.

— Но тя не е човек — опита се да се оправдае Надя. — Тя е Различна... Светла.

— Някога е била Тъмна — казах аз. — Впрочем, работата не е в това... Има такива Светли, на които не им е останало и едно бяло петънце.

— Антоне, обиждаш ме! — възмути се Арина.

Тя изглеждаше абсолютно миролюбиво. Дълга рокля, завързана на кок коса, като у селските учителки. Големите пухкави чехли на краката ѝ допълваха картината.

— Защо дойде? — попитах аз.

Общо взето, не ме беше страх. Всеки момент щеше да дойде Светлана. Аз бях в апартамента си... а у дома и стените помагат, това го знае всеки Различен. При това и дъщеря ми беше тук. Неумела, но безкрайно силна. И ако тя нанесеше удар... с каквото и да е... Арина щеше да излети през стената.

— Разбрах, че си решил... да приключиш с бокала — каза Арина. — И искам да погледам. Може ли?

— Искам да го изгоря — рекох аз. — И не се опитвай да ме разубедиш.

В очите ѝ се мярна нещо неуволимо. Може би облекчение?

— Заклевам се, че няма да го правя! Но мога ли да погледам? После ще си тръгна! Заклевам се...

— Писна ми от твоите клетви! — изревах аз. — Благодарите се, че децата са тук... Надя, Кеша! Стойте там в ъгъла! Сега ще изгоря това

дърво, после Арина ще ни каже „довиждане“ и ще си тръгне. Ясно ли е?

— Може ли да кажа „чао-какао“? — попита Арина, мило усмихвайки се.

— Откъде такива познания за жаргона на шейсетте? — попитах аз. — Нали си спала?

— Гледах много филми в последно време — сви рамене тя. — Съвременните не ми харесват, много са зли. А преди половин век хората са умеели да снимат добри филми.

— Добрата баба Яга — изсумтях аз. Канех се да драсна клечката. Арина ме гледеше внимателно и, изглежда, не смяташе да се намесва. Само едната ѝ длан беше силно стисната. — Минойската сфера! — съобразих аз. — Остави я на пода и отстъпи две крачки назад!

Тя не понечи да спори. Навярно това би трябвало да ме накара да застана нащрек... Разтвори дланта си, показа ми малко кълбо от бял мрамор... ето каква била знаменитата Минойска сфера, това главоболие за Инквизицията! После вещицата приседна, внимателно сложи кълбото на пода и го търкулна към мен. Или подът в апартамента не беше твърде равен, или ръката на Арина трепна — но кълбото се плъзна под шкафа за обувки.

— Антоне, аз играя честно.

Ох, не вярвам в честни вещици... а и в честни Различни — не особено много...

— И без резки движения — казах за всеки случай. Драснах клечката. И, стараяйки се да не откъсвам поглед от Арина, я хвърлих в подложката.

Пламна. Доста силно, явно се бяха събрали бензинови пари, Надя даже извика, а Кеша, браво все пак на момчето, пристъпи напред, срещу пламъка и опасностите.

— Това е всичко — казах аз на Арина. — Доволна ли си? Арина гледеше внимателно в подложката.

— Значи ти все пак се реши, татко? — попита Надя. Попита преднамерено високо, явно стеснявайки се от уплахата си.

— Да. Никой не бива да чува това пророчество — казах аз. — Днес то... вече забърка големи каши.

Арина изведнъж се разсмя.

— Ах, Антоне... — каза тя. — Прямо, честен... простичък и наивен. Значи не си разбрал?

— Тате, струва ми се, че пророчеството се разкрива при унищожаването на бокала... — прошепна Надя.

Дори успех да се обърна. Дори успех да пристъпя към подложката, към пламтящия със синкав огън дървен бокал...

А в следващата секунда този прах на разрушение, който беше заложил в изделието си Еразъм Дарвин, беше достигнат.

И аз се озовах край тъмна нощна гора.

На пет метра от мен минаваше едва различаващ се в тъмнината черен път. Зад него имаше поля, зад полята — мъждиви светлинки, които по-скоро загатваха за съществуването си, отколкото се виждаха с очи. Да, по онова време положението с електричеството е било лошо... По-точно — хич го е нямало.

А по пътя беззвучно се мятаха две сенки. Едната — почти безплътна, немислимо стремителна. Другата — също бърза, но доста по-материална — и със сияещо син огнен бич в ръката. Ударите на бича постоянно застигаха противника, но не личеше това да го наранява сериозно.

Изведнъж осъзнах, че започвам да уважавам Завулон. Той не беше изоставил малолетния си ученик да бъде разкъсан от Тигъра. Великият Тъмен маг беше приел боя, който трябваше да му бъде последен.

До мен се разнесоха странни звуци — сякаш на някого му се повдигаше. С усилие се извърнах от магическия дуел — и видях стар солиден дъб, израснал на самия край на гората. Някъде на равнището на гърдите ми в дъба имаше хралупа. От хралупата стърчаха слабите крака на младия Еразъм Дарвин. Уж трябваше да е на четиринайсет години, но на ръст беше колкото Кеша, а по телосложение беше наполовина колкото нашия пророк. Все пак акселерацията не е мит.

— Той идва за нас... — изведнъж прозвуча откъм дупката, едва чуто. Пристъпих по-близо, навеждайки се към гърба на Еразъм. Илюзията за обкръжаващия свят беше пълна — дори надушвах леката миризма на пот и страх, идваща откъм момчето. — Палача ще дойде, за да кажеш, Палача ще дойде, за да мълчиш...

Да, всичко е правилно. Те тогава са го наричали Палача.

— На Палача му е нужна кръв, на Палача му е нужно месо... — бърбореше Еразъм. — Палача ще изпие кръвта, Палача ще изяде плътта, Палача ще вземе душата... Малко, малко кръв, месо, души... Винаги са малко, малко, малко... Палача се унася в сън...

Тази нощ, отделена от мен чрез бездната на времето, беше топла. Но ме побиха тръпки.

Та той говореше почти същото, което и Кеша!

Само че с други думи — думите на своето време...

— Палача ще идва, Палача никога няма да спира, Палача не спи, Палача е готов за работа... Само дева, дева, родена с измама, дъщеря на Велика вълшебница, отхвърлила силата си, дъщеря на Велик вълшебник, взел не своя сила, само момиче, момиче, момиче, може да убие Палача... Момичето Елпис — дъщерята на измамата, момичето Елпис — сестрата на Палача...

В някакво полутрескаво състояние аз отбелязах, че Еразъм е получил добро класическо образование. Елпис е Надежда на гръцки.^[1]

Трябваше да се махна. Да се извърна. Да запуша уши. Да не слушам.

Но не можех да го направя.

А и какво щеше да помогне това — нали заедно с мен като безплътни сенки слушаха бърборенето на Еразъм дъщеря ми Надя, момчето пророк Кеша и старата вещица Арина...

И нито един човек...

— Палача е цялата сила на света — продължаваше да се изповядва на дървото Еразъм. — Палача е цялото вълшебство на света. Момичето може да убие Палача! Момичето може да убие вълшебството! Убиеш ли Палача — ще убиеш вълшебството...

Не, все пак не ставаше нищо страшно... Та това беше същото онова пророчество. Същото, което го говореше Кеша. То не беше изплашило Тигъра. То изобщо не приличаше на пророчество... а така... разясняване на ситуацията...

Преамбюл.

Уводна част.

Предвестник на истинското пророчество.

Вдигнах ръце, запушвайки ушите си. Но светът наоколо беше само илюзия, той живееше по свои закони, и аз продължавах да чувам

всичко.

Първо — отчаяния вик на Завулон. И неговия сподавен вопъл:
— Милост! Ще си отида, Палачо! Пощади ме!

Ако той узнаеше, че съм станал свидетел на позора му — край с мен. Никакви договори и задължения нямаше да попречат на Завулон да пожелае смъртта ми стократно по-силно, отколкото до момента...

А после чух гласа на Еразъм. По-бавен и силен. Глас вече не на изплашено момче, а на порастващ мъж:

— Ти, вълшебник от суровата северна страна, не чул нужното, когато е трябвало, но дошъл тук като безплътна сянка и узнаващ това, което не си искал да знаеш... Палача ще умре и вълшебството ще напусне нашия свят. Твоят избор. Нейната сила. Неговата съдба. Палача ще дойде и ще ти се наложи да решаващ. Но каквото и да решиш, никога вече няма да познаеш покоя.

— Аз никога не съм го познавал! — изкрещях. Искаше ми се да се вкопча в Еразъм, да го измъкна от хралупата и да го нашамаря по бузите — за да млъкне. Но знаех, че ръцете ми ще минат през тялото на пророка.

— Жал ми е за теб... прости ми — каза Еразъм и млъкна. Стърчащите от хралупата крака потрепериха и омекнаха — явно той изгуби съзнание.

Стоях, без веднага да осъзная, че хлипам и по бузите ми текат сълзи. Наблизо стенеше Завулон. А към дъба бавно се приближаваше Тигъра. Постоя, гледайки достъпната за виждане част от Еразъм. Беше такъв, какъвто и в нашето време — млад, с добро, благо лице. Само дрехите му бяха старомодни, според мен — страшно неудобни... Тигъра гледа Еразъм няколко мига. После обърна глава и ме погледна. Сякаш ме виждаше.

И се усмихна — тъжно и с разбиране...

Така и си бяхме останали в същите пози, в които ни завари пророчеството. Аз — протегнал ръка към горящия бокал, Надя — притисната към хладилника, Кеша — прикривайки я храбро, Арина — отстрани, кикотейки се тихо и тъпчейки на място. Нима старата вещица се беше побъркала?

— Това ли беше пророчеството? — попита Кеша.

Мълчах. Докоснах лицето си — то беше мокро от сълзи. Погледнах краката си — те бяха целите в прах.

Яко! Какво, това не беше просто илюзия? А нещо като пътуване във времето?

— Струва ми се... че аз също говорих нещо такова... само че съм го забравил... — добави тихо Кеша. — Обаче... там беше за Тигъра...

— Микросхемата в играчката беше малка — отвърнах аз. — Не се е записало всичко.

— Никога не съм се доверявала на техниката — изрече Арина. И прихна.

— Тате, аз ще трябва да се сражавам с някого? — попита Надя. — И да го убия?

Погледнах Арина. Вещицата беше щастлива, сякаш се беше наяла с някакви нейни си вещерски мухоморки в жабешки сос.

— На какво се радваш толкова? — попитах аз. — Разбираш ли какво стана? Ние чухме пророчеството, заради което Тигъра днес уби Еразъм Дарвин.

— Убил го е? — Арина се намръщи, но усмивката от лицето ѝ не изчезна. — Жалко за стария алкохолик, жалко... Но аз се радвам, че всичко се разреши. Ние ще приключим с това, Антоне! Ти и аз... поточно — дъщеря ти! А ние ще помогнем. Тигъра ще дойде и Надя ще го унищожи.

— Струва ми се, че лошо си чула пророчеството — казах. — Аз ще реша. Разбираш ли?

Пристъпих към нея и я прегърнах.

— Аз ще реша дали Надя ще убие Тигъра.

— Аз не искам да убивам никого — каза бързо Надя. — Тате, не искам!

— За съжаление, вече няма избор — изрече спокойно Арина. — „Палача ще умре и вълшебството ще напусне нашия свят.“ Казано е! Ако сега разкажем пророчеството на хората — то ще стане истина.

— А ако не го разкажем? — попитах аз.

— Тогава ще дойде Тигъра и ще убие всички Различни, които знаят пророчеството — усмихна се Арина. — Аз съм готова. Аз така или иначе ще умра, когато изчезне Сумракът, ти разбираш това... хората не живеят толкова дълго като мен.

— Ти си виновна — казах аз, — замесена си по някакъв начин... Ти нали знаеше как да активираш пророчеството? Отдавна ли знаеше?

— Досещах се — изрече спокойно Арина. — Това, общо взето, е стар метод на вещиците — да обвързват заклинание с разрушаването на някаква вещ. Тогава могат да се надяват, че то ще влезе в действие само в краен случай. Но ти беше напълно прав, Антоне, аз не бих могла да повлияя на дъщеря ти. Не бих могла да омагьосам Абсолютна вълшебница. Трябваше да направя така, че да не ѝ остане друг избор... И на нея, и на теб.

— Избор винаги има. — Надя се измъкна изпод ръката ми и погледна сърдито Арина. — Аз няма да убивам никого. Дори и да ме убият.

— Но ще убият още и татко ти — сви рамене Арина. — И Кеша, между другото. Ще можеш ли да гледаш спокойно как Тигъра ги убива?

Надя клюмна.

— Значи не си могла да повлияеш на Надя — казах аз. — А на Еразъм?

За миг Арина сведе поглед.

— Само любопитство... То, както е известно, е убило котката. И стария ирландски пияница — също.

— Защо?

— За да подтикна теб. Еразъм предрече, че ще чуеш последното му пророчество. Значи трябваше да успее да се свърже с теб. А ти — да се паникьосаш. И да се опиташ да унищожиш бокала.

— Оставало е последното — да направиш така, че Надя да попадне навреме вкъщи... — кимнах аз. — И то не сама... за да чувствам отговорност още и за чуждо дете... Дори няма да те питам дали случайно ти не си разболяла Анна Тихоновна.

— На нашата възраст, Антоне, здравето е толкова крехко! — възкликна Арина. — Е, извинявай! Извини старата вещица! Нали разбираш — не го направих заради мен! Заради висша цел!

— Каква?

— Да се прекрати всичко това! Стига сме хранили Сумрака! Стига се е плащало с човешки страдания за нашата Сила!

— Арина, но ти дори не знаеш активно ли е онова пророчество... и за какво се е говорело в него! Може би върху страната ни вече са се

стоварили всички бедни и са приключили!

Арина сви рамене. И изрече твърдо:

— Все едно. Това, което правим, не е угодно Богу. И ако можем да го приключим... сме длъжни да го направим!

Изведнъж почувствах пробождане във върха на пръстите. Рязко, за миг...

Сработили бяха защитните заклинания около дома ни, поставени много отдавна от Хесер... и, както сега разбирам, от Завулон. Заклинания, предпазващи Абсолютната вълшебница. Тази, която Великите държаха в запас като оръжие за деня на Страшния съд...

Погледнах през прозореца. И видях как откъм пресечката към дома ни идва Тигъра.

Това беше много лесно да се види — той не се криеше, не се опитваше да заобиколи или да свали защитите. Той просто ги пробиваше — точно така, както навярно беше пробивал защитата на нашия офис, когато дойде за Кеша. Тигъра приличаше на човек, излят от разтопен до бяло метал. Той вървеше, а около него бушуваше огнена буря. Пламваха клоните на дърветата. Преобръщаха се, виейки с алармите си, паркираните коли. Шокирана от случващото се улична котка започна да се мята пред Тигъра, сякаш не можеше да избере в коя посока да избяга.

Котките виждат във всички слоеве на Сумрака. Може би сега тя виждаше нещо такова, което беше немислимо дори за нея, следяща нощем прокрадващите се върколаци и наблюдаваща полетите на вещиците в нощното небе.

Тигъра се спря пред котката. Наведе се. Погали я. И продължи нататък.

Моментално забравяйки паниката, котката седна напред двора и започна да се ближе.

А Тигъра тръгна към нашия вход.

— Татко, страх ме е — съобщи Надя. Двамата с Кеша стояха при прозореца, гледайки Тигъра.

— Ще трябва да го удариш — каза бързо Арина. — Само да го удариш. С чиста енергия. „Пресата“. Но с пълна сила! Разбираш ли?

От небето в Тигъра удари мълния. Добре, че беше облачно, хората щяха да намерят все някакво обяснение...

Зашеметен насред кратера от димящ разбит асфалт, Тигъра поклати глава. Изправи се. И продължи нататък.

— Татко, телефонът ти... звъни... — каза Надя.

Потупах се по джоба, извадих телефона. Казах, без да откъсвам поглед от Тигъра:

— Да, Хесер.

— Какви ги вършиш? — закрещя Хесер.

— Извинявай. Изиграха ме. Аз... узнах пророчеството на Еразъм.

Хесер изруга.

— Отворете портал, шефе — помолих аз. — Трябва ми малко време. За да разбера как да постъпя.

— Не мога да отворя портал — каза тихо Хесер. — Извинявай, Антоне. Но... Сумракът сякаш е побеснял. Нищо не мога да направя.

— А какво да направим ние? — попитах аз. — Пророчеството на Еразъм...

— Не, не ми го казвай — прекъсна ме Хесер. — Не бива. Макар че... не. Ако всичко е такова, от каквото се боях...

— Навярно да. — Притиснах се към стъклото, за да видя как Тигъра отваря вратата на нашия вход. Там нещо проблесна и подът под краката ни се разтресе. Но аз не си правех илюзии относно уязвимостта на Тигъра пред капаните на Хесер и Завулон.

— Трябва да решиш сам, Антоне — каза най-накрая Хесер. И аз почувствах как се е изменил гласът му. Колко... стар е станал. Древен. Бих казал даже „старозаветен“, ако Хесер имаше нещо общо с християнството. — Имаш по-голямо право на това от мен.

— Защо? Защото съм повече човек? — попитах аз.

Отпуснатите ми секунди изтичаха, а аз по никакъв начин не можех да взема решение. И за мен беше много важно да чуя отговора на Хесер.

— Защото аз съм много виновен пред теб — каза Хесер уморено. — И ми омръзна да съм виновен.

— Какъв е този днешен ден, постоянно някой ми се извинява... — казах аз и прекъснах връзката.

Погледнах към Арина. Вещицата ту плахо поглеждаше към антрето, ту жадно — към мен.

— Какво реши Антоне? Няма време!

— Винаги има време — казах аз и протегнах ръка.

Минойската сфера излетя изпод шкафа и меко се приземи в ръката ми. Охо, колко тежка беше!

А на вратата се позвъни!

Той днес е деликатен, нашият Палач-Тигър!

— Надя, Кеша, прегърнете ме здраво! — изкомандвах аз. Децата се вкопчиха в мен, а и аз за всеки случай ги прегърнах.

— Гад! — извика Арина и скочи към мен.

Как да активирам сферата? Навярно просто да пожелаая... енергията в нея се зарежда предварително, вероятно и маршрутът също...

Стиснах студеното мраморно кълбенце в длан и пожелах — отчаяно пожелах — да се озова колкото се може по-надалеч оттук.

И в този момент ръката на Арина се вкопчи до болка в рамото ми.

[1] Елпис — алегорична персонификация в старогръцката митология — Надеждата, която последна излиза от Кутията на Пандора. — Бел. NomaD. ↑

ГЛАВА 8

През портала просто пристъпваш. Възниква илюзията за пълен контрол над случващото се и дори лично участие в него. Вдигаш крак... пристъпваш... подаваш си главата на другото място... изтегляш всичко останало... Половината в Москва, половината на Сейшелските острови, и никакви проблеми... само е малко зловещо.

Пътищата на тъмните през ниските слоеве на Сумрака са трудни и опасни. Не знам защо, нали там никой не живее, но съм виждал два-три пъти как Тъмните излизат от такива пътешествия, омазани в кръв. Може пък там да се сражават с вътрешните си призраци...

А Минойската сфера ни пренесе през пространството безцеремонно, с едно силно, мощно дръпване. Не беше болезнено, не беше противно, на никого не му прилоша и никой не се замая. Но остана някакво неприятно усещане — като на Гъливер, след като е бил в Бробдингнаг и е послужил за жива играчка в ръцете на великаните.

Общо взето, самолетите ми харесват повече.

В края на пътешествието не успяхме да се задържим на крака. Аз се строполих върху Арина, Надя се приземи върху Кеша. Изправих се, мълчаливо подавайки ръка на вещицата.

— Ох, безсрамник! — възкликна палаво Арина, ставайки. — Каквото и да стане, на мъжете едно и също им е в ума!

Все пак тя ми харесваше. Много. Въпреки цялата ѝ вещерска природа...

Отстрани Надя вече беше отскочила от Кеша, демонстрирайки с целия си вид, че е по-добре да падне в планина от боклук, отколкото да се приземи върху някакво момче.

Но като цяло никой не беше пострадал.

— Татко, къде сме? — попита Надя.

Огледах се.

Малка, едноетажна дъсчена къщичка. Стените — облепени с избледнели от времето книжни тапети. Обстановката — маса с два стола, бюфет, легло — желязно, с никелирани кълба на таблата — такива са били последен писък на модата през трийсетте години на

миналия век, старинен грамаден телевизор, книжен шкаф... почти без книги.

Ами да. Инквизицията е изнесла всичко, когато е почиствала жилището на Арина.

Странно, че не са подпалили дома ѝ.

Произнесох това на глас:

— Странно, че Инквизицията не е изгорила къщата. Мислех, че това е стандартна процедура за жилищата на избягали вещици.

— Изгориха я. Само че моята къща трудно може да изгори — отговори Арина, оправяйки роклята си. — Това е моята земя. Селото, откъдето съм родом, беше тук... Аз съм родена тук... явно и тук ще умра. И да горят къщата, и да не я горят... пак ще израсне от земята.

Вярвах ѝ.

Между другото, къщата изглеждаше напълно обитаема. Явно Арина беше устроила тук своята база, мъдро съобразявайки, че никой няма да тръгне да проверява едно пепелище. На масата имаше отворен пакет с евтини бонбони, в бюфета имаше пакет мляко и грижливо загърнат с чист парцал половинка бял хляб.

— Отмъкнаха ми книгите, изродите... — въздъхна Арина. — Започнах полека-лека да си възстановявам библиотеката, сама не знам защо. Така или иначе, няма да успея.

Пристъпих към шкафа, докоснах корицата на една от книгите.

„Алиада Ансата.“

Вещерският справочник за билки.

Всичко останало нямаше отношение към магията. Десетина томчета на Пушкин, при това две или три от изданията — пожизнени. Четвъртият том на „Хари Потър“, сборник от криминалета на Рекс Стаут и томчето стихове от Бунин „Листопад“ — също старо, дореволюционно издание. Явно на вещиците понякога им се иска просто да почетат нещо.

— Жал ми е, Арина — казах аз искрено. — За дома ти... и за теб.

— Мен няма какво да ме жалиш — отговори спокойно тя. — С мен вече е свършено. Или Тигъра ще ме довърши, или старостта ще ме отнесе, щом магията пресъхне. На вас, магьосниците, ще ви е полесно. Просто ще започнете да остарявате, като всички хора. Ти си още млад...

— Арина, не искам да унищожавам Сумрака — казах аз.

Вещицата замълча. После попита:

— Защо?

— По много причини. Накратко — не вярвам, че Сумракът носи зло... само зло — поправих се аз.

— Тигъра ти се стори добър? — поинтересува се Арина.

— Никой от нас не е добър, когато се опитват да го убият.

— Лъжеш — каза спокойно Арина. — Теб те тревожи друго. Какво ще каже дъщеря ти, когато порасне, и разбере, че може да е била най-великата вълшебница, а е станала обикновен човек. Че жена ти ще остарее, лицето ѝ ще се покрие от бръчки, и във всеки неин поглед ще го има въпросът „защо?“. Че ти самият ще бъдеш стар, болен, със задух и бодечи в кръста, треперещ над оскъдната пенсия и стенещ от несправедливостите на света... И вече няма да ти е по силите не само да помогнеш на другите, но и да защитиш себе си. Ти пробва какво е да живееш една вечер без магия. И това те изплаши.

Аз мълчах.

— Но нямаш друг изход — продължи Арина. — Аз се постарях и успях.

— Има го още и пътят на Венян — казах аз тихо.

— Той няма да ни помогне — поклати глава Арина. — Аз знам, че ти харесвам... не като жена, а като човек. И ти ми харесваш. Но Венян е убил приятеля си, когото е обичал повече от себе си. Само това е доказало на Тигъра, че той ще запази тайната на пророчеството. При това въпросното пророчество вероятно е носело беда само за милиард китайци. А нашето ще убие самия Сумрак. Ние всички сме егоисти, Антоне. Ние всички сме готови на всякакви постъпки, за да защитим себе си. Тигъра не е изключение. Нашето пророчество трябва да умре с нас — или да се изпълни. Всяка друга крачка води към поражение.

— В шахмата това се нарича цугцванг — каза внезапно Кеша.

Погледнах го и попитах:

— А ти не знаеш ли случайно какво да направя?

Кеша ме гледаше сякаш съм идиот. И възкликна:

— Аз съм на десет години, откъде да знам?

— Във филмите в критическата ситуация винаги малко дете подсказва на героя гениалния ход — каза Арина. — Не се учудвай, Кеша. Когато големите мъже не знаят какво да правят, не само дете, но

и жена са готови да изслушат. Антоне, решавай! Тигъра ще ни намери бързо.

— Можеш ли да презаредиш сферата? — Подадох ѝ мраморното кълбенце.

— Тя беше дотук — отвърна Арина, оглеждайки артефакта. — Не е била предвидена, за да мъкне през пространството четирима Различни. Дори и да не е окончателно повредена, ще има да се възстановява пет години. Жалко, уникална вещ, открива портали откъдето си поиска, когато си поиска, при всякакви обстоятелства... Не, Антоне. Вече няма да можем да избягаме.

— Може ли да си взема бонбон? — попита Кеша.

— Разбира се — съгласи се великодушно Арина. — Мога да ти дам и хляб с мляко. Надя, а ти искаш ли хлебец с млекце?

Хлапетото има здрава психика. Интересно, какво означава това? Нали е пророк, ако ей сега загинем, той би трябвало да го предвиди.

Значи взех решението си?

— Ще запаля цигара, Арина — казах аз. — Става ли?

— Вратата е отключена — съобщи спокойно вещицата, докато вадеше от бюфета най-различни по големина чаши.

— А не те ли е страх, че Тигъра може да ми види сметката още там? — попитах, отваряйки вратата.

— Та така ще се решат всички проблеми! — възкликна Арина. — Нима дъщерята няма да отмъсти за баща си?

Надя ме погледна уплашено.

— Татко, не ходи!

— Не бой се, Надя — казах аз. — Арина е права, няма смисъл Тигъра да ме убива. Кажи, а ти не можеш ли да отвориш портал?

Надя се забави за секунда, а след това поклати глава.

— Извинявай, тате. Сумракът сякаш кипи. Там има такива бръчки и мехурчета...

Не можех да си представя какво и къде е видяла тя. Според мен Сумракът си беше съвсем нормален.

Или поне първия слой.

Въздъгнах, отворих вратата и излязох във вечерната гора. Къщурката на Арина беше наред гората, без никакви огради, градини и други излишества. Към нея водеше само една пътека.

Единственото удобство, което се виждаше наоколо, беше едно повалено дърво наблизно. Паднало много сгодно и леко зачистено от клоните си, така че се беше превърнало в един вид естествена пейка.

Постоях, гледайки дървото и онзи, който седеше на него.

После се приближих, седнах до него, извадих цигарите и попитах Тигъра:

— Искаш ли?

Известно време младежът със строг делови костюм и светло наметало мълчеше, гледайки ме. После каза:

— Пушенето е вредно за здравето.

— За Различните не е — магнах с ръка аз.

— Ако мен ме няма, няма да я има и твоята сила — напомни ми Тигъра. Но си взе цигара. Тя сама се запали в ръката му. Тигъра си дръпна, извади цигарата от устата и я погледна с недоумение. Сви рамене.

— Кой си ти? — попитах аз.

— Не е точният въпрос — поклати глава Тигъра. — Защо ме питаш, след като не можеш да ме провериш? Мога да кажа, че съм Бог, а да съм дяволът.

— Но все пак, ако ми отговориш, какво би казал?

Тигъра ме погледна с любопитство.

— Бих казал, че съм Сумракът. Че съм личност. Че в мен е отразен и слят в едно разумът на всички хора, които са станали Различни, изживели са живота си, и са си отишли... отишли са в мен. Че искам да живея, макар ти да не можеш да си представиш какво представлява моят живот. Че имам свои интереси, които ти не можеш да разбереш. Но всичко това са само думи, и то такива думи, които са казани за теб.

— Добре — казах аз. — Добре. Тогава какво искаш?

— И отново не е точният въпрос! — намръщи се Тигъра. — Не е точният! Но ако ти е нужен отговор, ще отговоря: искам да живея! Просто да живея.

— Защо убиваш пророци? — попитах аз.

Сега Тигъра се забави с отговора. Изведнъж забелязах, че цигарата, която пуши, не намалява дължината си. Кошмарът на лекарите и цигарените магнати — вечната цигара...

— Всички пророчества ли трябва да прозвучат?

— Но убийствата...

— Това го казва сътрудник на Нощния патрул, лично убиващ Тъмни Различни? — попита Тигъра.

— Искаш да кажеш, че ти си Доброто?

— Аз не съм Добро. Не съм Зло. Аз съм Сумракът. Аз искам да живея, а моят живот — това са хората. Всичко, което е от полза за човечеството, е полезно и за мен. Всичко, което му вреди, вреди и на мен.

Погледнах в къщурката и видях на прозореца три лица. Арина, Надя и Кеша. Надя и Арина гледаха напрегнато. Кеша пиеше мляко.

— Но пророчествата често носят зло. А ти им позволяваш да прозвучат и ги изпълняваш.

— Аз? — В гласа на Тигъра имаше изненада. — Пророчеството е пукнат цирей. Касандра не е виновна за падането на Троя. Нито пък аз. Волята на човечеството, неговите стремежи и очаквания — те си пробиват пък към света чрез пророците. И ако са си пробили път, се изпълняват. Аз мога да ги ускоря... или да ги забавя... Понякога. Но нищо повече.

— А онова пророчество, което плаши Арина? — попитах аз. — Което тя се е опитала да отмени, а в крайна сметка... е отложила? Или то вече се е извършило?

Тигъра сви рамене:

— Отново, защо ти е отговорът ми? Мога да кажа това, което ще те успокои. Но откъде ще знаеш дали е истина?

— Все пак кажи — настоях аз.

— Не разрушавам царства и не разгарям войни — каза тихо Тигъра. — Видях падането на Киш и дългата смърт на Урук, гибелта на Асирия и разрушаването на Вавилон. Виждал съм как се разрушават велики империи и угасват мънички държави. Виждал съм армии, които преминават в нескончаем поток за три дни и три нощи, виждал съм разграбването на градове и избиването на пленници. Народите се разтварят един в друг, сменят имената и езиците си. Виждал съм зло, от което израства добро, и добро, смъртоносно и безмилостно. Но всичко това не е заради мен. И дори не е заради вас, Различните, смятащи се за пастири на човечеството. Всичко е заради хората. Всичко е заради тяхната любов и омраза, смелост и страхливост. Теб, както и Арина, те интересува съдбата на твоя народ и твоята страна?

Нямам какво да отговоря. Както нямах какво да отговоря на Венян. Както нямах какво да отговоря на Еразъм. Само хората, в крайна сметка, решават дали да живеят, или да умрат. Аз съм палач. Но не съм съдия. Великата радост ме устройва също така, както и великата печал. Но и радостта, и тъгата хората си я избират сами.

— Така че какво да направя аз? — попитах.

Този път Тигъра мълча дълго. После каза:

— Искам да живея. Ако вие съобщите пророчеството на хората... значи то ще се изпълни. Значи на хората повече не им е нужно вълшебство. Не са нужни такива, които не са като другите. Които жадуват странното. Които теглят човечеството и го побутват. Тогава аз ще загина. И ако се сражавам с дъщеря ти, също може да загина.

Той замълча, но все пак добави:

— Но в този случай имам шанс. Тя е дете и може да не се справи.

— А има ли друг изход? — попитах аз. — Такъв, че да не умираш ти и да не умираме ние... всички?

Тигъра сви рамене. И отвърна:

— Ето че ти сам разбра всичко. В твоя въпрос го имаше и отговорът.

Кимнах.

— Обидно.

Известно време седяхме мълчаливо. Изпуших втора цигара, после трета. Вече съвсем се стъмни. В гората се стъмва бързо, в гората няма Сумрак. В прозорчето замъждука треперецият пламък на свещ.

— Извинявай... — неочаквано каза Тигъра.

— Стига сте ми се извинявали всичките! — извиках аз, скачайки на крака. — Писна ми!

— Трябва да решиш нещо, Антоне — каза кротко Тигъра.

— Дай ми пет минути — казах аз.

— Десет — кимна Тигъра, продължавайки да пуши. Огънчето ту се разгаряше, ту угасваше в здрача, докато вървах към къщичката.

Децата, притихнали и напрегнати, седяха около масата, на която горяха две свещи. Арина продължаваше да стои на прозореца, гледайки Тигъра.

— Реши ли? — попита тя, без да се обръща.

— Надя... — Аз погледнах дъщеря си. Лицето ѝ едва се виждаше в пламъка на свещта. — Ще направиш ли каквото те помоля?

— Какво? — попита тя напрегнато.

— Имаме само два изхода — каза аз, гледайки я. Добре поне, че успях да я видя пораснала... макар и насън.

Сън, който не трябва да се сбъдва.

— Винаги има три — каза Надя упорито. — Във всички приказки винаги има три пътя.

— Какво да се прави, нашата приказка е неправилна — опитах се да се усмихна аз. — Само два. Да се убие Тигъра и да се унищожи цялата магия на Земята. Всички Различни ще станат обикновени хора. Може и да се случат някои катаклизми — не знам.

— Магията стана зло — каза напрегнато Арина. — Хората трябва...

— Хората трябва да бъдат хора — отговорих аз. — Ако не е магията, ще намерят друг начин да унищожат себе си.

— Значи си решил да позволиш на Тигъра да ни убие? — възкликна Арина.

— Има и втори вариант — продължих аз, гледайки дъщеря си. — Да докажем на Тигъра... да докажем на Сумрака, че никога няма да съобщим пророчеството. Няма да го кажем на хората. Тогава... то няма да се осъществи. И няма да има нужда Тигъра да ни убива.

— За да повярва Тигъра, е нужна жертва — изсумтя Арина. — Страшна жертва... Безвъзвратна... — тя замълча за миг. А после извика, възмутено и с негодувание — Антоне! Ти искаш да убиеш...

— Тате, искаш ли да те убия? — попита Надя.

Все пак Арина е бивша Тъмна. Те разбират всичко неправилно. За разлика от Светлите.

Поклатих глава.

— Не, дъще... Не искам да те оставям с тази тежест. А и нали я има Арина... Обещай ми. Просто ми обещавай, че никога няма да разкажеш на никого за пророчеството на Еразъм... И ти, Кеша, закълни се.

— Той ще убие момчето — каза бързо Арина. — Тигъра ще го убие. Ще го разкъса пред очите ѝ. Това ще бъде психическа травма...

Кеша възкликна развълнувано:

— Няма да разкажа! На никого!

— Закълни се — повторих аз. — Нека това, което направя, да не бъде напразно. Закълни се.

Кеша отчаяно закима.

Надя се надигна от стола.

— Не бива — помолих аз и се обърнах към Арина.

— Ти няма да се справиш — изрече бързо тя. — И двамата сме Висши, но аз имам повече опит, Антоне...

Не казах нищо.

Това, което много отдавна ми беше разказал Едгар. На космодрума Байконур, когато стоях срещу Костя Сивушкин, мой приятел и Висш вампир, канец се да превърне всички хора в Различни...

Силата премина през мен, заливайки пръстите ми със студ. Арина направи Щита — тя не разбра какво правя.

Някой, който твърде дълго е бил Тъмен, трудно може да разбере някои неща.

Сумракът потрепна, когато през него израснаха бели каменни стени. Пространството сякаш се разду — масата, на която седяха децата, отиде някъде надалеч, таванът се разтвори и бе заменен от бял проблясващ купол, подът се покри с мраморни плочи.

Все пак не ми достигна Сила. Съвсем мъничко. Но наблизко имаше неизчерпаем източник — и аз се пресегнах към дъщеря ми, започнах да черпя — и пространството наоколо се оформи окончателно.

Кръгла зала с диаметър десет метра и таван-купол.

Нито прозорци, нито врати.

Нищо.

Проблясващ бял камък, в който сме заключени двамата с Арина.

Завинаги.

„Саркофагът на времето“ — най-страшното заклинание на Инквизицията. Заклинание, действащо и върху жертвата, и върху палача.

— Ти си полудял — прошепна Арина и седна на пода.

— Сигурно — казах аз, сядайки до нея.

Тук имаше въздух, и сигурно винаги щеше да остане чист.

Тук го имаше даже Сумракът, но на нито един от слоевете му нямаше изход от саркофага.

Според Едгар заключените в „Саркофага“ не изпитват нито глад, нито жажда.

Позволено им е да полудяват безкрайно, без да изпитват физически мъчения.

— Невъзможно е да бъде разбит — каза Арина. — Разбираш ли? Никак. Дори дъщеря ти няма да може.

Свих рамене.

Десетметрово кътче от бял камък. Плаваща във вечността капсула.

Интересно, дали разширяването на Вселената ще се обърне в свиване и нов Голям взрив? Ако да, ще имаме някакъв шанс.

Разкикотих се, представяйки си милиардите години заточение. Арина се обърна към мен и ми заби звучен шамар.

Млъкнах.

— Наистина ли му вярваш? — попита Арина. — На Сумрака?

— Не знам. Вярвам само в това, че хората сами творят съдбата си. Хората, а не Сумракът... и не ние.

Арина замълча. Разпери ръце.

— Какво пък... във всеки случай вече няма да узнаем отговора. Никога.

Бръкнах в джоба си, извадих пакета с цигарите. Погледнах вътре. Две бройки.

Пред лицето на вечността нямаше смисъл от икономии.

— Искаш ли? — попитах аз.

Арина кимна вяло. Тя даже не беше уплашена... в края на краищата и без това беше вървяла към смъртта си. Беше замислена. Сякаш постъпката ми я е поразила.

Налапах и двете цигари, запалих ги и подадох едната на Арина. Тя ме погледна учудено.

— Видях го в някакъв стар американски филм — поясних аз. — Винаги съм искал да го направя.

— Петър, проклетият модернизатор, докара в Русия тази гадост, молех го аз да не го прави... — промърмори Арина.

— Не лъжи, когато си се родила, Петър Първи вече е бил умрял.

— Свиквай, сега няма да има какво друго да правим, освен да се измъчваме с приказки — защити се Арина. — Макар че, разбира се, ще има и други развлечения. Сам разбираш — вечност...

Извадих цигарата от устата си и я загасих на пода, гледайки над Арина — към разтварящата се стена на непроницаемия „Саркофаг“.

Тигъра стоеше в отвора, зад който кипеше сива мъгла. Даже ми се стори, че виждам онези „мехурчета“, за които говореше Надя.

— Впечатляващо — каза Тигъра, влизайки в „Саркофага“. — Знаеш ли, че за цялата история на Инквизицията това заклинание се е използвало само три пъти?

Поклатих глава. Арина вече беше на крака — и, изглежда, се канеше да се сражава.

— По принцип, това е напълно убедително — продължи Тигъра, бавно приближавайки се към мен. Не обръщаше внимание на Арина. — Но не ти ли хрумна, че дъщеря ти може да си направи неочакван извод?

— Какъв? — попитах аз.

Ръката на Тигъра ме хвана за яката и без никакви усилия ме повдигна нагоре.

— Например такъв, че ако Сумракът умре, любимият ѝ татко ще се върне от „Саркофага“?

— А така ли е? — изхриптах аз, хващайки се за гърлото и опитвайки се да разхлабя яката.

— Не! Но нима тя ще ми повярва?

В следващия миг Тигъра пристъпи напред — и ние преминахме през стената.

Викът на Арина се прекъсна зад гърба ми като отсечен.

Отново стояхме в къщурката, изгубена сред горите на Подмосковието.

— Тате! — извика Надя, хвърляйки се към мен. Тигъра пусна яката ми и отстъпи на няколко крачки. Прегърнах дъщеря си и го погледнах. Тигъра наблюдаваше мрачно застаналия до него Кеша. Момчето сякаш се беше вцепенило.

— Дори не си го помисляй! — казах аз.

— А какви са ми гаранциите? — попита тихо той.

— Никакви. Ние цял живот минаваме без тях, ще трябва и ти да се научиш.

Тигъра пронизваше Кеша с поглед. После попита:

— Момче пророк... Заради собствената ми безопасност съм длъжен да те убия...

— А аз не искам! — възкликна уплашеният Кеша и започна трوماво да отстъпва към мен.

— Добре. Така и ще запишем. Инокентий Толков отказва — изрече Тигъра. И изчезна.

Останахме тримата.

— Той наистина ли си тръгна? — попита Надя. — Как мислиш, татко?

— Мисля... — Потърках гърлото си и се закашлях. Тигъра едва не ме беше удушил, докато ме измъкваше от „Саркофага“... Не си знае силите... — Мисля, че същество, което има чувство за хумор, не може да е съвсем лошо...

Надя изхлипа и ме прегърна още по-силно. Кеша запристъпва от крак на крак, после се приближи и неловко се намърда от другата страна.

— Край, всичко е наред — казах аз. — Вече всичко свърши.

— А къде е Арина? — попита Надя тихо.

— В „Саркофага на времето“.

— Това завинаги ли значи?

— Това значи, че още никой никога не е попадал в „Саркофага“, от който не може да се излезе, с Минойска сфера, която отваря портали навсякъде. Не знам, Надя. Навярно и Тигъра не знае това.

И самият аз не знаех от кое има повече в думите ми — опит да утеша дъщеря ми или истина.

Още по-малко знаех дали искам старата вещица да успее да извърши немислимо бягство от затвора. Според мен щеше да е по-добре тя да си остане там до края на времето.

— Да опитам ли да отворя портал? — попита Надя. — Сумракът се успокоява...

— След десет минути и трийсет секунди Великите Хесер и Завулон ще отворят портал към вас... — внезапно изрече Кеша. Гласът му се беше променил. Както често се случва с младите пророци, той беше започнал да прорицава от страх. — Следващата седмица ще давате обяснения пред Трибунала на Инквизицията в Прага...

— За това и сам се досетих... — прошепнах аз, гледайки разрошеното теме на Кеша.

— Вие сте Антон Городецки — продължи момчето. — Вие сте Светъл Различен. Вие сте бащата на Надка. Вие... Вие всички нас...

Вие всички нас...

Затаих дъх.

Настана тишина.

— Говорех ли нещо? — попита плахо Кеша.

Ето така става винаги!

А колко ми се, искаше да знам дали съм постъпил правилно!

Но никой никога няма да ми отговори на този въпрос.

Дори и Сумракът.

Издание:

Сергей Лукьяненко. Нов патрул

Превод: Васил Велчев

Редактор: Лора Шумкова

Коректор: Станислава Първанова

Дизайн на корицата и предпечатна подготовка: Светлозар Петров

ISBN: 978-954-761-512-0

Формат: 52×84/16

© ООО „Издательство АСТ“ — Москва

Новый дозор — 2012

ISBN 978-5-271-41900-3

© Сергей Вл. Лукьяненко

© 2012 Издателска къща „ИнфоДАР“ ЕООД — София

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.